

Giới thiệu Hạnh Phúc Cuối Trời Xa

Có đọc qua tác phẩm Hạnh Phúc Cuối Trời Xa của tác giả Tiểu Hồ Li, bạn mới cảm thấy vạn vật trong đời, kể cả con người đều là nhân duyên. Bất kể có gặp ai đi nữa, dù chỉ là thoáng qua hay nước chảy qua cầu thì đó cũng là duyên số. Thoáng qua thôi nhưng cũng có thể nhớ nhau cả một đời. Cả một kiếp người trên cõi đời này đều gộp lại là một chữ DUYÊN.

Duyên đến thì duyên sẽ tự diệt, duyên gặp qua cũng chỉ là cái duyên của nó. Nhân sinh trên đời này vô số kẻ, có thể tìm được một mối nhân duyên bền lâu đã là quá may mắn rồi. Đừng bao giờ có tư tưởng đứng núi này trông núi nọ, nó như con rắn độc, ăn mòn trí óc và trái tim con người ... Đừng sống sao để rồi mai này ta phải hối tiếc ...

Mời bạn thưởng thức truyện ngôn tình hay này trên kênh đọc truyện online được yêu thích nhất hiện nay nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đáng Gét

Câu chuyện bắt đầu

*** 16 năm về trước ***

Hôm ấy là một ngày gần cuối đông 2/12/2000 . Tiết trời se lạnh, từng cơn gió thổi qua như buốt da buốt thịt. Ngoài trời đổ mưa, mưa như trút nước, như tiếng ni non của đất trời mãi không thôi, mưa to lắm !!! Trời tuy mưa gió như vậy, ai cũng muốn trốn vào trong chăn ngủ một giấc thật ấm áp, nhưng vẫn có một người đag đi lay hoay đứng ngồi không yên trước phòng phẫu thuật khoa phụ sản. Đó chính là ông Thanh và người nằm trong phòng kia không ai khác đó chính là bà Ngân.

Sau 1 tiếng rưỡi thì ánh sáng đèn phẫu thuật cũng tắt đi, một vị bác sĩ bước ra. Ông Thanh vội đến:

- Bác sĩ, vợ tôi như thế nào rồi bác sĩ
- Chúc mừng ông, vợ ông sinh một bé trai khá khinh và cả hai mẹ con đều an lành – vị bác sĩ điềm tĩnh trả lời
- Tôi cảm ơn bác sĩ. Tôi cảm ơn bác sĩ – ông bắt tay vị bác sĩ, trong ông dâng lên một niềm vui khó tả. Chính vị bác sĩ kia cũng cảm nhận được niềm vui lan tỏa từ ông. Vị bác sĩ mỉm cười rồi bước đi.

Tại phòng hồi sức

Sau ca mổ thì bà Ngân cũng đã tỉnh lại. Ông Thanh ân cần hỏi thăm vợ mình:

- Vợ à, em có sao không, có mệt không
- Không sao đâu, em đỡ hơn rồi – giọng bà Ngân hơi yếu vang nhẹ.
- Em nhìn con chúng ta kìa, trông thật đáng yêu chắc nó thừa hưởng sự đáng yêu từ mẹ đấy
- Anh này, anh xem, cái mũi của nó cao, chắc sau này nó sẽ thông minh giống ba nó đấy
- À mà em định đặt tên cho con là gì
- Ừm Em thấy con mình sinh ra trong ngày mưa lớn. Đặt tên nó là Hoàng Vũ – Trần Hoàng Vũ, vua của những cơn mưa.
- Đúng rồi, con của ta sẽ là vua của những cơn mưa, sẽ là Trần Hoàng Vũ – ông Thanh vui mừng phấn khởi

*** Hiện tại năm 2016 ***

- Vũ ơi, dậy mau, dậy rồi đi học mau – tiếng ông Thanh vọng từ dưới lầu lên.
- Dạ ... dạ ... con biết rồi ba ơi – cậu ưỡn oai vờn vai sau một giấc ngủ ngon, nhìn qua đồng hồ thì mới có 5h 45, còn sớm chán. Cũng đành dậy thôi, cậu có thói quen là khi thức dậy rồi thì không thể ngủ nướng thêm. Cậu bước xuống giường rồi đi vào WC, sau khi làm vệ sinh cá nhân, thay đồ,..v... v... Cậu bước xuống dưới nhà trong bộ quần tây áo trắng, bên tay trái có in logo TRƯỜNG THPT NGUYỄN TRÃI. Cả gia đình cùng nhau ăn sáng. Sau khi ăn xong thì cậu cũng ra lấy xe đạp mà đi đến trường, hôm nay là ngày đầu tiên nhập học. Hôm nay vui lạ thường, con người mà, ai cũng vậy cả... cũng như ngày đầu tiên đến trường, cậu như chú chim nhỏ dễ thương đang tung tăng trên đường phố. Trời xanh hòa cùng mây trắng, hai bên

đường là cây cối đang hòa cùng nắng ban mai, một bức tranh thiên nhiên thật đẹp. Bỗng nhiên * xẹt *, một chiếc xe con đi với tốc độ khá nhanh chạy qua trước cậu, khiến cậu cũng vô ngăn ngạc nhiên té qua đám cỏ bên đường. Chiếc xe đi một đoạn mới dừng lại, bước xuống xe là một người đàn ông trung niên tầm khoảng 38 tuổi, theo sau là một cậu con trai thật đẹp (là hấn). Ông ta vội chạy đến đỡ cậu dậy:

- Cháu có sao không, ta xin lỗi, tại ta đi xe nhanh quá
- Dạ, dạ không sao đâu ạ
- Kệ nó, ai biết nó đi không nhìn đường chi – hấn gắt giọng, bấu môi
- Cậu... cậu ... - cậu giận không nói nên lời, rõ ràng là người nhà hấn sai chứ cậu đâu có sai
- Huy, không được nói như thế - người đàn ông cũng nhắc nhở hấn
- ...- hấn không nói gì, ngoảnh mặt đi vào trong xe
- Thôi con đừng để bụng, ta xin lỗi
- Không sao đâu ạ - cậu thấy lời xin lỗi thành khẩn từ người đàn ông trung niên nên cũng nguôi lòng mà bỏ qua. Nói rồi cậu xin phép, lấy xe tiếp tục đến trường. Lúc này cậu cũng chả có tâm trạng mà nhí nhảnh như lúc đầu. Thật đáng ghét !!!

Cậu đi đến trước cổng trường THPT NGUYỄN TRÃI, thở ra một cái, nở một nụ cười xua tan những điều xui xẻo vừa rồi, mong sao sẽ là một buổi học vui vẻ, thuận buồm xuôi gió. Cậu bước đến bảng thông báo để xem lớp học, cậu học 10A1. Xem sơ qua thì cũng có vài đứa bạn thân học cùng lớp đó là Lan Anh và Thanh Tùng, hai đứa bạn thân nhất của cậu từ hồi học cấp II đến bây giờ. Cũng thật là duyên số, từ hồi lớp 6 cho đến lớp 10, ba đứa cứ như anh em, cùng học, cùng đi chơi, tình cảm cũng thân thiết. Lan Anh là một cô gái tốt, có ngoại hình khá dễ thương, cx có nhiều chàng trai theo đuổi nhưng cô nhút nhát hơi đành dẽ. Còn Thanh Tùng là một đứa học giỏi, ngoại hình cx rất chuẩn, tính tình hơi cộc cằn một chút, nhưng được cái là sống nghĩa tình.

Cậu đi tìm lớp 10A1, nó nằm ở cuối dãy lầu 1, mới vừa đặt chân vào trước cửa thì đã có tiếng la to:

- Ê Vũ Vũ, tau ở đây nè – Lan Anh gọi cậu
- Con quý , mới vô mà mầy làm rần rần – Cậu bước đến cạnh, ngồi xuống bàn mà Lan Anh đã giành sẵn, Tùng cũng ngồi một bên đó
- Ê Tùng, bao lâu hông gặp mà mầy đen thui ấy – cậu quay sang Tùng
- Kệ tau mầy, tau biết mầy trắng, khỏi khoe ha
- Á há há – giọng cười thật là

Lúc này bỗng dưng các dãy hành lang có một tiếng hú lên thật là to. Cậu, Anh, Tùng cũng nhìn ra thì ra là một hotboy mới nhập học, bọn con gái lại hét toáng lên. Nhìn kĩ ra thì là hấn, tên đáng ghét đó. Lúc này cậu bức quá nên không nhìn kĩ, bây giờ nhìn lại thấy hấn thật đẹp, như một siêu mẫu, nhưng có phần lạnh nhạt, lãnh đạm. Cậu khều hai đứa kia lại nói to nói nhỏ:

- Tau biết cha đó á
- Sao ... sao mầy biết – hai đứa kia cũng khá ngạc nhiên
- Chuyện là vậy nè ... abc ... xyz ... Bây giờ làm sao trả thù đây hả ?
- Lại tau bày cách cho nè – Tùng ghé sát tai cậu nói nhỏ: - Ai biết mầy ngu
- Mầy đáng chết
- Mà hấn đẹp ha – Anh cũng nói qua
- Ừ thì đẹp, đẹp mà vô tâm, đẹp mà điên, mà tự kỉ – cậu nói lại
- Cậu nói ai điên, nói ai tự kỉ hả ??? – cả đám hoảng hốt nhìn lên, thì ra là hấn. Hấn tới lúc nào không biết mà nghe hết chuyện mấy đứa bàn tán. Cậu nhìn hấn, sắc mặt hấn có chút thay đổi, hai mắt đã có toát lên vẻ hơi nổi giận. Cậu hoảng hốt:
- Đâu có, đâu có, tụi này đâu có nói cậu
- Còn nói không – hấn nắm tay lại, dơ lên một nắm đấm. Lúc này Vũ thật sự rất hoảng hốt, cậu thật sự sợ hãi nhắm mắt lại, về mặt cậu lúc này như một con mèo con đang bị trách lỗi. Hấn định đấm, như sao lại bỏ tay xuống, quay về chỗ ngồi. Hấn ngồi đằng sau cậu, và ngồi một mình. Cậu dần mở mắt ra, nắm đấm không còn mà bao nhiêu cặp mắt nhìn cậu và hấn, mọi người cũng dần bình thường về chỗ ngồi riêng cậu thì vẫn đang hoàn hồn. Thật đáng trách.

Có một người ngồi đằng sau vẫn chưa nguôi giận, Vũ ngồi bàn trên vẫn cảm nhận được cái sự tức giận lạnh buốt cả xương. Trong đầu hần lại có một suy nghĩ “ Tại sao lại không ra tay được chứ. Cậu ta là cái quái gì mà bản thân mình không nỡ đánh cậu ta, thật khốn kiếp”

TÙNG ! TÙNG ! TÙNG ! ... Trống đã điểm, một vị thầy giáo bước vào lớp, phải gọi đúng hơn là anh thầy giáo, vì anh rất trẻ, dường như mới ra trường, được học sinh nữ tôn làm “ Lãnh tiên sinh”, anh ta đồng đặc:

- Cào các cô, các cậu, tôi sẽ làm công tác chủ nhiệm của lớp trong 3 năm tiếp đây. Mong rằng ta sẽ hợp tác tốt. Ok ?

- Vâng ạ - cả lớp đồng thanh, một số học sinh nữ thì đang ngây người vì vẻ đẹp của vị lãnh tiên sinh này, còn một số nam sinh thì có vẻ đề cao cảnh giác sợ rằng người yêu khó giữ với vị thầy giáo trẻ này. Lớp này toàn những người đẹp, đẹp và đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

- Tôi tự giới thiệu, tôi tên là Phạm Ngọc Khánh, năm nay tôi 22 tuổi, là người mới ra trường, rất vui khi gặp các em. Bây giờ thì tôi điểm danh nhé. - - Lê Hoàng Lan Anh

- có ạ

- Phạm An

- có ạ

- Nguyễn Thanh Tùng

- Có ạ

-.....

-.....

- Huỳnh Gia Huy

- Có – giọng nói lạnh nhạt khiến anh thầy giáo cũng phải ngược lên nhìn rồi cúi gầm mặt xuống

- Trần Hoàng Vũ

- Dạ có ạ - anh thầy lại ngược lên một lần nữa, lần này không giống lần trước, người thầy đứng hình một lát nhìn cậu say đắm. Một lúc sau mới tỉnh lại và điểm danh tiếp

-.....

- Vậy là đi đông đủ hết nhì

- Vâng ạ - cả lớp đồng thanh

- Vậy bây giờ các em có thể về nhà soạn bài để mai ta bắt đầu buổi học, chào các em – nói rồi vị lãnh tiên sinh bước ra khỏi lớp, anh vẫn quay lại nhìn cậu một cái, nở một nụ cười rồi ngoảnh mặt bước đi. Đợi bóng thầy khuất hẳn nhỏ Anh mới kêu cậu cùng với Tùng lại.

- Ê Vũ, tau thấy hồi nãy ông nhìn mày say đắm đến đứng hình kìa

- Ồi, ời, tau cũng thấy vậy – Tùng cũng trêu chọc cậu

- Thôi đi, tau đâu có thấy đâu – cậu giả lơ

- Tau thấy mà, thấy mà – hai đứa cùng hợp tác chọc cậu

- Thôi đi về - cậu biết không nên nán lâu, đành tìm cách thoái lui

- Về thôi – nói rồi cả ba cùng đứng dậy bước ra cổng trường. Cậu vừa dắt xe ra cổng trường thì thấy hần, hần đang lay hoay trước cổng, chắc đang chờ xe tới đưa đón. Cậu đi ra cổng, lướt qua hần, cậu cuối gầm mặt xuống chằng dám nhìn lên, qua rồi cậu vội vọt lên xe rồi về nhà.

Trời hôm nay nắng thật, nắng gay gắt khiến con người ta thật bức bối, có vẻ cậu cũng không thoải mái gì lắm, cả ngày nay khá là mệt, lết được cái xác về nhà cho ba cho mẹ là tốt rồi. Về đến nhà cậu chào mẹ rồi chạy học lên phòng, nằm sải ra xuống giường, thật sáng khoái. Một chập rồi cậu cũng thay đồ rồi bước xuống nhà. Cậu cùng mẹ ăn trưa, hôm nào cũng vậy, ba cậu phải đi làm từ sớm cho đến tối mới về. Cái đất Sài Gòn mà, làm việc quần quật quanh năm, kiếm ra đồng tiền cũng rất vất vả, trong cái thành phố phồn vinh tấp nập này con người lại bận bịu ngược xuôi, còn mấy ai còn có thể nhớ đến bữa cơm gia đình, có khi nhiều người còn quên những ngày lễ, tết... họ vô tâm quá... Nghĩ đến đây, cậu chỉ thở dài một cái, lắc đầu, buông đũa xuống xin phép mẹ lên lầu nghỉ ngơi.

Chà, hôm nay cũng vui mà cũng hơi xui xẻo nhỉ. Cậu lắc đầu nằm xuống chiếc giường thân yêu, dạo mắt xung quanh căn phòng quen thuộc. Căn phòng vẫn như trước, hai màu chủ đạo là xanh da trời và màu trắng, như một chiếc hộp biển khơi vậy. Đồ đạc thì cũng rất ngăn nắp, cậu cũng không hiểu sao mà mình ngăn nắp đến thế. Nằm một chập thì cậu cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một lúc thì có chuông điện thoại reo

- A lô, Vũ nghe đây
- Ê mày, tau Anh đây, qua nhà tau chơi, có thên Tùng nữa nè, nay ba má tau đi công tác hết rồi
- Ủa, xú qua liền
- Nhanh nha mày
- * tút tút *

Cậu bật dậy thay đồ rồi bước xuống lầu

- mẹ ơi, con qua nhà con Anh chút nhak mẹ - cậu xin phép bà Ngân
 - Ủ, về sớm nghen con
 - Vâng ạ - cậu bước ra cổng lấy chiếc xe đạp của mình đi qua nhà Lan Anh. Chiều mưa hạ trời thổi gió man mác, gió thoảng qua khiến người ta dễ chịu vô cùng, chính bản thân con người hòa mình cùng gió mát dịu nhẹ, cậu quên cả chính mình, nghe đâu đây là mùi hương của sự bình yên, nghe đâu đây là tiếng thì thầm của đất trời. Cậu dừng xe trước nhà Lan Anh, một căn nhà 2 tầng cũng khá rộng lớn. Cậu vói tay, nhân chuông liên hồi * bình boong ! bình boong! Bình boong ... *. Có một giọng chứa đầy sát khí vọng ra:
 - Thên Vũ kia, chuông để bấm chứ có phải đồ chơi đâu mà mày bấm dữ vậy
 - kakaka, mau mở cửa nhanh lên con kia – cậu khoái chí
 - Từ từ rồi tau mở - nhỏ vừa lèm bèm mở cửa ra. Cậu nhanh nhẩu dắt xe đạp vào trong rồi cùng Anh bước vào nhà. Tùng cũng đã đợi từ trước, cậu ta đang chăm chú đọc một cuốn sách gì gì đó cũng không rõ nữa.
 - Thên kia, thấy tau vào hk chào hà mày – Vũ đánh đánh nói
 - Ở mày ngon, tau đánh què giò chứ chào – giọng hăm dọa
 - Thôi thôi, giỡn xú mà, anh Tùng em lỡ đại
 - Ủa, lần sau nhớ chừa nghen mày
- Ba đứa xúm lại nói chuyện trên trời dưới đất, đủ thứ chuyện đến khi đồng hồ điểm 6h 15, tất cả đều giải tán về nhà.
- *** Về đến nhà ***
- Thừa mẹ con mới về - cậu vừa dắt xe vừa nói
 - Ukm, Vũ vô đây mẹ nói cái này
 - Vâng ạ - cậu nhanh nhẩu đi vào trong nhà. Bà Ngân đang ngồi trên ghế sofa, có vẻ như tâm trạng của bà rất vui.
 - Con ngồi xuống đi
 - Có chuyện gì vậy mẹ
 - À, trường mẹ sẽ tổ chức đi du lịch tại đà lạt 1 tuần, và lại ba con cũng đang công tác xa. Thế con ở nhà một mình được không
 - Dạ được ạ, vậy chừng nào mẹ đi

- Tuần sau
- Vâng ạ, thôi con đi tắm đây
- Ukm

Cậu bước lên phòng, chọn một bộ quần áo rồi bước vào phòng tắm. Trong lòng cậu vui không tả, bởi vì được ở nhà một mình thật tuyệt, cậu tha hồ mà quậy phá, tha hồ tung hoành, thật đã !!! Mở vòi nước ra, ngâm nga một ca khúc, thật yêu đời. Dòng nước mát chảy dài trên thân cậu, sáng khoái đến tận da thịt xương tủy.

Tắm xong thì cậu đi xuống dưới lầu cùng mẹ ăn tối. Hôm nay mẹ hỏi cậu thật nhiều về buổi học đầu tiên, cũng dặn cậu không ít. Nhưng đó đều là tình thương của người mẹ dành cho con, không hữu hình như cơm ăn áo mặc hàng ngày nhưng thiếu nó ắt hẳn không ai có thể lớn lên toàn vẹn. Ăn xong thì cậu cũng xin phép mẹ lên phòng soạn bài cho ngày mai. Cậu rào bước lên phòng, ngồi vào bàn học, lấy từng quyển vở, soạn từng bài tập. Bất chợt cậu nghĩ đến hân, hình ảnh của hân hiện ra trong đầu cậu, thật lạ, không hiểu tại sao một người không quen không biết, chưa từng tiếp xúc với nhau lại có thể khắc sâu trong tâm trí của bản thân đến thế. Cậu lắc đầu mạnh một cái để xua tan đi những hình ảnh đó. Bài vở hôm nay cũng không có gì nhiều, chỉ là những bài mới, soạn một tí thì đã xong. Cậu ôm lấy chiếc laptop, mở một bài nhạc mình thích, rồi ngồi lướt Face Book, có rất nhiều lời mời kết bạn và cả tin nhắn đang chờ, ...v...v...v... Nào là em ơi cho anh làm quen, em ơi em dễ thương quá. Bạn ơi cho mình làm quen, ...v...v...v... đọc mà rồi hết cả não. Nhưng cũng vui, có vẻ vui nhà vui cửa chứ còn hơn không có, vắng tanh buồn thiu ả. Sau một hồi thì cậu cũng tắt máy, và đi ngủ. Tiết trời Sài Gòn cũng thật kì lạ, sáng nắng nóng cháy đầu, chiều lại mát rượi lòng người đến tối lại lạnh đến tận xương tủy. Cái này đã quá quen thuộc với cậu, cậu trùm lên cho mình một chiếc chăn. Cậu duỗi thẳng hai tay, hai chân, thả lỏng cơ thể. Tự mình nói với bản thân, tự mình an ủi, tự mình xin lỗi và cảm ơn chính bản thân mình nhiều điều, mong sao ngày mai sẽ tốt đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

*** Hôm sau ***

Hôm nay là ngày học đầu tiên của năm, cậu tung tăng đi đến trường như một chú chim nhỏ. Vẫn ngôi trường hôm qua THPT NGUYỄN TRÃI nhưng hôm nay lại khác lạ thường, cậu thấy nó mới mẻ hơn, cảm giác sao mà hạnh phúc thế. Cậu dắt xe vào nhà để xe rồi rào bước trên dãy hành lang. Ngôi trường này rất rộng, có hai dãy phòng, mỗi dãy là hai tầng. Mỗi phòng đều được trang bị đầy đủ các vật dụng, cậu bước đến lớp của mình. Lướt sơ qua thì bỗng thấy hân đến từ sớm và đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Cũng chẳng mấy bận tâm, cậu bước tới chỗ ngồi, tuy nhiên vẫn còn sò sợ, vẫn là không khí đó, vẫn lạnh tanh như hôm qua. Sự lạnh lẽo đó thấu đến tâm gan của cậu. Cậu liếc nhìn hân một cái, đôi mắt thật lạnh lẽo, một chút thương cảm nảy ra trong người cậu. Cậu quay xuống bắt chuyện với hân

- Này cậu
- Chuyện gì – một giọng nói trong như tiếng ngọt thốt, nhưng lại chứa hàn khí cực kì lạnh cứ như băng tuyết vạn năm
- Chúng ta làm quen được chứ
- Sao cũng được – hân chả mấy bận tâm
- Nhà cậu ở đâu vậy
- Đường abc ...xyz
- Ồ, tui cũng ở đó nè
- Ừm
- – cậu cũng không biết nói gì hơn, đành quay lưng trở về vị trí cũ. Hân ta thật là một con người kì lạ ...

Ngồi dưới cậu, có một con người, khoe miệng cũng hơi nở một nụ cười, anh cũng rất ngạc nhiên vì tính tình của cậu, một cậu nhóc không hề để bụng đến chuyện hôm qua, một cậu nhóc với lòng vị tha đáng trọng. Hân cũng có chút xấu gì đó gọi là thân thiện với cậu ta... nhưng tóm lại cũng chỉ là một chút xíu mà thôi.

Một lúc sau thì nhỏ Anh với Tùng cũng đi vào lớp. Thật đúng giờ, tụi nó vừa đặt mông xuống ghế là trống đánh vào lớp cũng đã điểm. Phục thật !!!

Thời gian thấm thoát cũng trôi qua 1 tuần, ba mẹ của cậu đều không có ở nhà, đêm nay cậu ngủ một mình. Lúc sáng thì công nhận vui thiệt nhưng về

khuya lại khác hẳn, không có người ở cùng cx khổ thật !!! Sau khi soạn bài và làm bài tập, cậu on Fb một chập rồi cũng tắt đèn đi ngủ, thòì khác đã đến, cậu vội tắt đèn, lao ngay lên giường trùm chăn thật kĩ, cố nhắm mắt ngủ... cậu như một đứa con nít vậy vẫn sợ bóng tối, vẫn cái khuôn mặt ngốc nghếch đó, thật buồn cười... Một hồi sau cậu cũng ngủ thiếp đi

*** Sáng hôm sau ***

Sau một đêm khá là khổ cực, cậu ư ể oải tỉnh dậy, ôi hôm nay cậu ngủ dậy cx khá là muộn. Nhưng không sao cả, hôm nay chủ nhật mà. Cậu bước đến bậc cửa sổ, kéo rèm cửa ra đón lấy những tia nắng ban mai. Cậu ngồi cửa sổ một chập lâu ngắm những cây hoa hồng đang nở rộ dưới nắng sớm. Bỗng nhiên cậu nở một nụ cười nhẹ, cũng không hiểu là vì sao, trông thật ngốc nghếch.

Cậu bước xuống cầu thang nấu bữa sáng cho chính mình. Cậu nấu ăn cũng khá giỏi... trông thật hiếm thấy con trai àm biết nấu ăn này nọ. Cậu vừa ăn, vừa suy ngẫm nhiều thứ, toàn là những chuyện tâm phảo, chả đâu vào đâu cả. Sớm mai cũng kết thúc, suy đi nghĩ lại thì ở nhà một mình vào chủ nhật cũng chán thật, nhà trống vắng, không một tiếng cười nói, không một bóng hình ai hết... thật là tẻ nhạt. Cậu cũng chỉ biết cắm đầu vào điện thoại, vào máy tính, on Fb hay chơi game gì gì đó,...v...v... Một ngày cũng nhanh chóng trôi qua. Thế là đêm lại về, cậu vẫn sợ cái cảm giác on ớn đó. Cậu cũng vội tắt đèn rồi chui vào trong chăn trùm lại kín mít. Bỗng * RẦM * một tiếng động lạ xảy ra hình như là dưới lầu, trước cổng thì phải, nó khiến tâm can cậu giao động, vừa sợ hãi vừa muốn xem thử có chuyện gì xảy ra. Trời thì đang mưa, mưa như trút nước, tiếng mưa như tiếng oán than của đất trời, cậu vội bật đèn lên rồi chạy xuống cầu thang. Vội lấy một chiếc ô, lật đật chạy ra mở cổng. Chắc hồn xiêu phách lạc, cậu thấy một cái cây trước cửa nhà mình, nhìn kĩ lại thì ra là cậu ta – Huỳnh Gia Huy. Cậu vội vã diu hấn vào nhà, nặng kinh khủng, đành đặt hấn nằm xuống sofa trước. Cậu chạy ra đóng cửa cổng rồi bước đến cạnh cái cây, cậu chạm nhẹ vào người hấn, có một thứ gì đó khiến cậu rụt tay lại. Hấn sốt cao quá, không biết là vì sao nữa, không biết sao hấn không trở về nhà mà lại ngã trước cổng nhà mình. Ngoài trời mưa vẫn không ngớt, tiếng mưa thật náo lòng, chẳng vui một tí nào cả. Cậu chạy đến tủ thuốc mang một vài loại thuốc hạ sốt, thuốc cảm đến. Cậu cũng chạy xuống nhà bếp chuẩn bị nước ấm với khăn. Thật là... rước khổ, mà thôi kệ thêm người vẫn hơn là ở một mình.

Sau khi đắp khăn mấy lần, cho uống thuốc này nọ, hấn ta cũng bớt sốt đi, không biết tự bao giờ cậu ngồi cạnh ghế sofa mà ngủ thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

- Ayyyy Za ... - cậu thức dậy sau một đêm nằm dưới đất, đầu cổ, vai, toàn thân đều đau nhức cả. Cậu nhìn qua hấn thì hấn vẫn còn đang nằm đó khi ngủ hấn thật dễ thương, sờ lên trán thì cũng đã hết sốt mà người thì mồ hôi nhiều quá. Cậu vắt một khăn ẩm, cời từng cục áo của hấn lau mồ hôi cho hấn. Trông body của hấn cx tuyệt đấy chứ, bất giác mặt cậu đỏ bừng, lắc lắc cái đầu thật mạnh gạt bỏ ý nghĩ đó đi. Đang lau thì hấn đột ngột tỉnh dậy, như theo bản tính

- Aaaa ... cậu làm gì vậy ... đồ biến thái – hấn ta đập vào bụng cậu một phát khiến lưng cậu va vào cạnh bàn. Thật rõ đau, một phần là bụng, một phần là hông lưng, thật khôn khiếp. Hấn vội mặt lại áo, cậu vẫn nằm đó mà nhẩn nhó hết sức. Đến bây giờ hấn mới sơ lượt xung quanh, thấy toàn là thuốc hạ sốt, là khăn ẩm, là nước ấm. Hấn ta tự cảm thấy mình có lỗi, hấn vội chạy đến đỡ cậu thì bị cậu gạt phắt đi. Cậu cố gắng lách vào phòng, tiếng đau đớn của cánh cửa vang lên * rầm *. Thật đáng trách, ở ngoài cánh cửa là một con người đang tự trách mình. Thật là Còn ở phía bên trong cánh cửa, đang im lặng chỉ nghe được tiếng nấc từ cổ họng của cậu. Cậu đang rất buồn, cậu không ngại mưa gió đưa hấn vào nhà, không ngại cực khổ chăm sóc hấn, vậy mà giờ lại như thế, cậu khóc mãi, khóc mãi ... Ngồi trong đó khóc đã đời thì cậu cũng đi ra trông bộ dạng thật tẻ hại đầu tóc rối bù, hai mắt đã sưng lên thật đáng thương. Cậu hé cánh cửa ra, rào mắt xung quanh, không thấy ai chắc hấn đã về, cậu mới dám bước ra, đi ra đến phòng khách thì thấy hấn đang ngồi đó với khuôn mặt suy tư ưu sầu. Thấy cậu, hấn vội chạy đến nhưng không kịp rồi tiếng đau đớn của cánh cửa lại vang lên. Hấn đứng ở ngoài đập cửa nói vào

- Vũ à, tôi biết tôi sai rồi, cậu mở cửa ra đi, tha lỗi cho tôi đi

- ... - cậu vẫn im lặng, đến bây giờ cậu mới nghe được một câu nói dài nhất từ hấn, nhưng khác hẳn, lời nói không còn lạnh lẽo mà mang một sự hối lỗi không hề nhẹ.

- Tôi thành thật xin lỗi mà, Vũ, mở cửa đi – hấn ta vừa đập cửa vừa nói

- – cánh cửa dần được mở ra nhe nhe, đứng trước mặt cậu hấn đang nở một nụ cười, khiến con tim cậu lệch đi một nhịp, trời đất như quay cuồng, không biết trời trăng mây gió gì nữa

- Vũ ... Vũ, sao vậy – hấn lay lay người cậu, cũng khiến cậu tỉnh giấc mộng

- Tôi không sao

- Tôi xin lỗi cậu nhé

- Ừm – cậu mở cửa ra, cùng hấn ra phòng khách, bây giờ cậu vẫn thấy hơi đau đầu, quả thật hấn thật ác độc.

- Cậu còn đau sao – hẳn thấy bộ mặt nhăn nhó của cậu nên cũng rất lo. Cho dù lạnh như băng tuyết vạn năm đi nữa, thì hẳn vẫn sai, quan tâm người khác cũng là đúng thôi.

- Không sao, mà tại sao cậu lại ngã trước nhà tôi

- À, tại vì ba mẹ tôi đi công tác cả rồi, một tháng họ xuất hiện tại nhà nhiều lắm là 4 -5 lần, có khi không về ... đêm ở nhà chán nên tôi đi dạo phố nào ngờ mưa to, lại không quen biết ai nên cũng không có chỗ trú mưa, tôi cứ đi mãi đến khi không biết gì, tỉnh dậy đã thấy cậu rồi.

- Ừm ... cậu ăn gì chưa

- Ừm ... ừm ... * ọt ọt * - bụng của hẳn cũng đã biểu tình, mặt hẳn bắt chợt đỏ lên

- Hay cậu ở lại, tôi nấu cho cậu

- Uhm ... vậy được sao

- Được tất

- Ừm ... cảm ơn – nói hết câu thì Vũ đã đi xuống bếp. Còn Huy ngồi trên sofa, hẳn bật Tivi lên xem chương trình gì gì đó. Cứ mặt cho cậu muốn nấu gì nấu, nghe sao mà thơm quá, cũng đành thôi chứ hẳn đâu có biết nấu nướng gì, vô bếp chỉ được cái ăn hại.

Sau một hồi mỳ mò dưới bếp, cậu gọi hẳn xuống dùng bữa, bây giờ trời cũng khá là tối. Hẳn ăn như chưa từng được ăn, ăn như đói ba năm, nhìn hẳn ăn cũng phát thèm ... cũng phải, vì từ sáng đến giờ hẳn có gì để ăn đâu, tên này xem ra cũng khá dễ thương đấy chứ ...

Hẳn ăn no nê cả ... cậu nhìn hẳn không nhịn cười được. Hẳn hơi ngây người

- Cậu cười cái gì vậy

- Không ... không ... không có gì ... hahaha – cậu cười không ngớt

- Sao lại cười – vẫn khuôn mặt ngây ngậy ngáo ngáo đó

- – cậu chỉ chỉ lên má , vẫn cười, cười và cười. Hẳn lấy tay sờ lên má, thì ra có một hạt com còn dính trên má khiến hẳn ta đỏ mặt cả lên, không dám nhìn cậu nữa

- Thôi thôi, tôi xin lỗi ... ha ... ha

- Ừm, trời cũng tối rồi, tôi về nhé

- Ừm, pp cậu

- Pp – nói rồi hẳn cũng bước ra cổng, không quên chào cậu một lần nữa rồi ra về.

Trong nhà, cậu cũng không biết tại sao lại có một cảm giác thân thương đến như vậy, cảm giác như một người thân, như một thứ gì đó ấm áp lắm. Cũng đành cho qua, cậu thu dọn bát đĩa rồi lên phòng mà nghỉ ngơi. Hôm nay cậu không còn sợ như hôm trước, không hiểu tại sao cậu lại thấy bình yên, ấm áp lạ thường. Mà dù sợ đi nữa cũng đành thôi, hôm qua ngủ dưới sàn nhà một đêm, lại bị một cú đập vào bụng, một cái va vào hông lưng bấy nhiêu cũng đủ mệt mỏi rồi, cộng thêm làm bữa ăn cho hẳn nữa, mệt chổng thêm mệt ... Cậu leo lên giường, duỗi tay chân thật thoải mái, rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

*** Sáng hôm sau ***

* Tít tít tít tít !!! Tít tít tít tít !!! Tít tít tít tít * tiếng chuông đồng hồ vang lên, cậu ưỡn oài thức dậy chỉ muốn đập vỡ cái đồng hồ đi thôi. Cậu dậy đi vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng, thay đồ gọn gàng đi đến trường. Cổ vẫn chưa hết đau, bụng, hông, lưng toàn thân vẫn nhức mỏi, khiến cậu thật mệt nhọc khi đạp chiếc xe lếch xác đến trường. Bước đi trong dãy hành lang cũng thấy cực khổ, từng bước chân nặng nề như ai ghì chặt chân cậu lại ... Lên đến lớp thì đã thấy hẳn, Lan Anh cũng với Thanh Tùng ngồi đó, vẫn chỗ cũ, nhưng lại là nói chuyện cùng nhau có vẻ như thân thiết từ lâu. Cậu bước đến:

- Ủa ... sao lại ...

- Sao là sao – Lan Anh nói

- Sao thân thiết ấy – cậu vẫn còn ngạc nhiên

- Thì làm quen với bạn mới thôi – Tùng nói

- – cậu nhìn qua hấn, hấn chỉ gật đầu nhẹ. Cậu cũng không hiểu nữa, có lẽ là làm quen với bạn mới. Cậu quay lưng, trống đánh vào lớp đã điểm, cậu quay lại nhiệm vụ chính của mình đó là HỌC.

Hôm nay tiết đầu tiên là tiết Ngữ Văn của anh thầy Khánh. Lành tiên sinh đi vào lớp, khuôn mặt điềm đạm chào cả lớp. Bài Ngữ Văn hôm nay anh ta cứ gọi Vũ, hình như là kết cậu ấy rồi, một giờ mà đứng lên cũng chục lần người khác cũng phát bực huống gì là cậu. Cái tên thầy giáo dở hơi này, quả thật không phải dạng vừa đâu

* Tùng *, cuối cùng tiếng trống hết tiết cũng vang lên, cậu như thoát khỏi cực hình của nhà tù, vron vai một cái cười không nổi mà khóc cũng không xong. Nhỏ Anh quay qua

- Ê mày, cha thầy chả kết mày rồi đó

- Im đi, gọi tau đứng cả chục lần, hông biết kiếp trước tau làm gì có lỗi với chả hay sao mà giờ chả báo thù thế này.

- Đáng á, cuộc đời mày éo le như cây tre trăm đốt ấy... hahaha – nhỏ cười xong lại chạy đi mất, sợ ngồi chút nữa là cậu đánh cho mập mình.

Các tiết học cũng dần trôi đi, cả hôm nay cậu thấy thoải mái hơn nhiều. Không còn cái lạnh lẽo hay sự tức giận đằng sau mình, chỉ còn thấy sự bình yên. Cậu đứng dậy ra về, bắt chợt trời đổ mưa to, cũng quái lạ thật, Sài Gòn nắng mưa thất thường, khó đoán quá nhỉ... Hôm nay đi vội, cậu quên mang áo mưa, dần rồi cả trường cũng về hết chỉ còn một mình cậu, lay hoay bắt chợt cậu thấy hấn ta. Hấn ta đang đứng trú mưa ở dưới mái hiên của trường. Cậu chạy đến

- Cậu chưa về à

- Chưa, hôm nay không ai đón tôi cả - về mặt hấn hơi buồn buồn. Cũng đúng, cậu hiểu tất. Bậc cha mẹ cũng chỉ vì lo toan cho cuộc sống, nào là cơm áo gạo tiền, họ dần bỏ quên tình thương dành cho con cái, đến nổi ngày mưa cũng chẳng đón con mình về nhà được nữa nói chi là những ngày khác. Cậu cũng hơi buồn buồn thương cảm cho hấn

- Ukm – trời mới mưa đó thôi nhưng cũng tạnh hấn đi...

- Thôi tôi về đây

- À để tôi đưa cậu về - cậu nói với hấn

- Thôi, không cần đâu

- Đi lên tôi chờ cậu về, dù sao cũng tiện đường mà

- Ukm, vậy cũng được – nói rồi hai người cùng nhau lên xe. Cậu chở hấn về, trên đường họ là tâm điểm chú ý của mọi người, thật đẹp, thật dễ thương... Rồi cũng tới nhà hấn, to oí là to lun, có 3 tầng, như một biệt thự, nhưng sao lại vắng vẻ quá, sao lại cô đơn như thế... Hấn xuống xe, đi vào trong cũng không quên ngoảnh mặt lại chào cậu một cái. Cậu ra về, trong lòng không khỏi bận tâm. Tại sao cũng là một con người, giàu về mặt vật chất nhưng lại nghèo tình thương. Cũng đâu có mấy ai nhìn thấy được, chỉ thấy được vẻ xa hoa của một ngôi nhà, hay một chiếc xe, cứ khẳng khẳng là họ giàu có nhưng mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Giàu thì giàu thật về vật chất nhưng nghèo cũng nghèo nhất về tình cảm gia đình, đến đây rồi ta mới định nghĩa là GIAU và NGHÈO.

Hôm nay vẫn vậy, cậu vẫn ở nhà một mình, tắm rửa, ăn cơm làm bài tập và soạn bài. Vẫn là lịch trình đó, cậu nhắc phone lên gọi cho ba mẹ một lát rồi cũng đi ngủ. Đêm nay sao khó ngủ quá, cậu cứ trằn trọc mãi, cậu cứ nghĩ về ngôi nhà đó, trông sao mà cô đơn mà lạnh lẽo thế kia... dần rồi cậu chìm vào giấc ngủ không biết tự khi nào.

Cũng tại một căn nhà nọ, một người vẫn còn đang thức, đang trằn trọc suy nghĩ, không ai khác chính là hấn. Hấn cũng khó ngủ... vì cái gì ư? ... chính là vì cậu. Hấn suy nghĩ mãi: “cậu ta rốt cuộc là gì, tại sao mình lại cảm thấy âm áp, bình yên lạ thường, như là tình thương của gia đình... Rốt cuộc là tại sao Tại sao ??? Hấn dần dần rồi cũng thiếp đi trong cái suy nghĩ viển vông ấy ...

*** Sáng hôm sau ***

Cậu vẫn đến lớp bình thường, vẫn là hấn và hai đứa bạn ngồi đấy. Hôm nay tự dưng cậu thấy hơi mệt mệt trong người, có lẽ sắp bệnh rồi... May mắn hôm nay không có tiết của anh thầy, nếu không là anh ấy cho cậu lên mây rồi, khổ thật Các tiết học nặng nề trôi qua, cậu dần cảm thấy mệt hơn nữa, ra về thôi mà thấy đầu óc cứ quay ngòng ngòng. Léch được thân xác đến nhà là may mắn lớn rồi, cậu bước đến sofa ngồi bệch xuống. Bây giờ cậu thấy trời đất tối xầm, không còn sức lực nào, cậu ngất đi ...

Chiều hôm nay có tiết thể dục, bỗng dưng hấn ta lại muốn qua rủ cậu cùng đi học. Hấn đi đến nhà cậu, thấy cổng mở hé hé, hấn cũng không bấm chuông mà mở toạt cánh cửa ra. Thật ngạc nhiên, hấn thấy cậu đang nằm trên sofa dường như bất tỉnh, cậu vẫn mặc bộ đồ đồng phục. Hấn rờ lên trán cậu, nóng quá !!! Hấn vội bế xộc Vũ lên, cậu ấy cũng khá nặng khiến hấn ngã nhào. Một cảnh tượng xảy ra, môi hấn chạm môi cậu, hấn sờ người một lúc, hấn cảm

nhận được một sự yêu thương ngọt ngào, một sự ấm áp của trái tim từ chính đối phương, hấn vội tỉnh ra, lật đặt bế cậu mà đón taxi đến bệnh viện

*** Tại bệnh viện*

Sau khi cấp cứu, truyền nước thì bệnh nhân được đưa đến phòng hồi sức. Hấn ngồi thẩn thờ ra đó suy nghĩ về cảnh tượng lúc nãy, thật ấm áp, thật bình yên và ngọt ngào. Mỗi hấn khẽ nở một nụ cười, trông thật ngốc nghếch, hấn lại suy nghĩ: “phải chăng đó là Tình yêu. Phải chăng mình đã yêu cậu ấy. Không hiểu tại sao, tại sao mình lại có cảm giác yên bình khi bên cậu ấy, cảm giác vui khi nhìn cậu ấy và thật ngọt ngào khi môi chạm môi... Thật sự rằng mình yêu cậu ấy mất rồi...” Trên giường bệnh bỗng có tiếng động

- Ổ ... hơ... hơ... đây là đâu – Vũ chợt tỉnh lại sau cơn hôn mê, đầu cậu vẫn đau nhức, rất đau, thật khó chịu
- Cậu tỉnh rồi à – anh chạy đến bên giường bệnh
- Ổ ... ờ... đây là bệnh viện hả, tôi bị sao thế
- À cậu bị ngã ở nhà, tôi ghé ngang qua nên đưa cậu vào đây. Bác sĩ bảo cậu bị sốt cao, bây giờ thì không sao nữa rồi, yên tâm đi
- Ukm ... ukm – nói rồi cậu nhắm mắt mà ngủ thiếp đi, chắc có lẽ vì hơi mệt. Anh cũng có hỏi bác sĩ rồi, bảo là phải ở lại theo dõi, chắc đêm nay anh sẽ ở cùng cậu...

Màn đêm đã buông xuống, bệnh viện yên ắng lạ thường. Anh ngồi trầm ngâm chuyện gì đó, cả gian phòng yên tĩnh thật, có thể nghe cả tiếng quạt chạy vù vù.

Anh bước đến cạnh cậu, nhìn cậu một hồi, anh cúi mặt xuống hôn lên môi cậu, lưỡi của anh quấn lấy lưỡi cậu tham lam vô độ, một nụ hôn dài. Thấy cậu giật giật mình, anh đành phải dừng lại

- Ổ ... hơ ... hơ ... mệt quá – cậu tỉnh dậy, hình như là ngất thờ
- Cậu ... cậu ... tỉnh rồi à – anh hoảng hốt, mặt mày tái xanh sợ xệt, hai vai run bần bật, sợ rằng cậu biết được cảnh tượng vừa rồi
- Ổ ... tui ngủ cũng lâu rồi, đói bụng quá – cậu chắc không biết gì cả
- Ukm, cậu đợi tí, tôi đi mua đồ ăn cho cậu
- Ukm ukm
- – nói rồi anh ta bước ra ngoài để lại mình cậu. Cậu không còn thấy cô đơn hay sợ hãi, thay vào đó là sự ấm áp, sự quan tâm, trong lòng cậu bất chợt dâng lên một niềm hạnh phúc khó tả. Xưa kia cậu cứ nghĩ anh là một người khó gần, một kẻ lãnh đạm, tính tình thì lạnh lẽo như băng tuyết, bây giờ suy nghĩ đã khác, cậu không còn cảm thấy anh lãnh đạm mà thay vào đó là sự quan tâm, đâu đó ẩn chứa một niềm thương yêu mãnh liệt, cậu cười ngây ngô

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Sau 15 phút ra ngoài làm gì đó thì anh đem vào một bịch phở bò. Anh cho vào tô, cậu bắt đầu ăn, ăn như bị bỏ đói. Anh nhìn cậu ăn, ngồi cười nhẹ cũng chẳng hiểu vì sao trông thật ngốc nghếch... Sau khi ăn xong thì cậu lẩn ra ngủ tiếp, nói cũng phải... Bệnh mà, ăn rồi nghỉ ngơi để mau bớt bệnh thôi. Mà cậu cũng chẳng dám nói với ba mẹ là bị bệnh, kéo họ lại lo lắng chạy về nhà, cậu vẫn muốn ở nhà một mình cơ !!!

Sau 1 đêm ở bệnh viện thì cậu cũng được xuất viện. Chẳng còn mệt, cậu hí ha hí hửng về nhà cùng anh.

*** Đến nhà ***

- Hay ... za ... thoải mái thật – vừa vào nhà cậu đã nằm dài ra sofa, nhìn cậu thật dễ thương... Anh nhìn cậu ngờ ngác một hồi lâu
- Nhìn gì dữ ấy, chứ coi bộ mặt tui có dính gì à – cậu nhìn anh
- Ổ ... ơ ... không... không có gì đâu
- Ổ ... tưởng mặt tui dính gì chứ
- Thôi... tôi đi về nhé

- Pye cậu

- Pp – nói rồi anh bước ra về.

Trong nhà, cậu có chút gì đó vui vui, anh đã ở với cậu đêm qua, lo lắng, chăm sóc cho cậu. Sự nhớ rằng mình đã nghỉ một buổi học liền vội gọi điện cho mấy đứa bạn mượn bài vở...

Còn anh, anh cũng có một cái gì đó vui vui trong lòng. Anh cảm nhận được rồi, một hơi ấm từ con tim, một vị ngọt như quả trái mùa, một thứ gì đó rung rung khiến tim anh lệch đi một nhịp ... Phải ! Anh đã yêu cậu ta rồi Anh yêu cậu ta sâu đậm, cái lạnh lẽo của anh đã được nụ hôn kia làm tan chảy, làm rung động cả con tim ... Mỗi anh khẽ nở một nụ cười, nụ cười đẹp tựa như ánh nắng ban mai ... Nụ cười nở ra một cuộc sống yêu thương, khép lại một quá khứ tẻ nhạt cô đơn ... Một quá khứ băng giá

*** Nhà Gia Huy ***

Anh bước vào nhà, căn nhà vẫn như xưa, vẫn là hồ bơi nhỏ, cây kiểng, bể nuôi cá, xích đu, ...v...v... Nhưng hôm nay chúng mới mẻ lạ thường, hôm nay chúng đẹp hơn thường ngày, ngôi nhà như khoác một màu áo mới, màu áo của nắng mới, ấm áp, hạnh phúc. Đến cả những rặng hoa mà hằng ngày anh cho là bình thường, vô vị hôm nay cũng rất đổi lạ thường, thật sự rất đẹp !!! Anh ngồi trên ghế, điện thoại bỗng rung lên, mở ra đó là tin nhắn là ông Bảo (cha của anh): “ tháng này ba bận việc nhiều quá, không về được, tiền ba đã gửi rồi, con cứ xài đi nhé”. Một dòng tin nhắn ngắn, mặt anh thoáng nét buồn. Cũng đành vậy thôi, anh đã quá quen với điều này, có đôi lúc anh chỉ muốn mình là con của một nhà bình thường đủ ăn đủ sống, vậy mà vẫn đủ yêu thương từ cha mẹ, chứ giàu của cải vật chất mà con sắp quên đi mặt mũi của cha của mẹ thì sao mà gọi là hạnh phúc, sao gọi là sung sướng. Cho dù là ở lầu vàng gác tía, là ở cung điện nguy nga nhưng thiếu đi cái gọi là tình yêu thương của đấng sinh thành thì nơi đó cũng trở nên vô nghĩa và lạnh lẽo. Bởi vậy mới nói: “ nơi lạnh nhất không phải là Bắc Cực mà là nơi không có tình thương” ... Anh lên trên phòng, đánh một giấc ngủ

*** Ngày hôm sau ***

Hôm nay cậu đến trường như thường lệ, cơ thể cũng đã khỏe hơn. Cậu vui vẻ bước đi trên con đường hành lang, hôm nào cũng vậy anh vẫn đến sớm hơn cậu. Cậu bước đến cạnh thấy anh đang chép chép gì đó. Anh ngược lên, thấy cậu liền nở một nụ cười tỏa nắng, cậu say trong nụ cười này mất rồi ...

- Khỏe chưa – anh cất tiếng hỏi, làm cậu cũng bừng tỉnh sau cơn say

- Ờ ... ờ ... khỏe rồi ... khỏe như voi – cậu cười một cái với anh rồi ngồi vào chỗ. Cùng lúc nhỏ Anh vs thên Tùng cũng bước vào

- Ê Vũ, khỏe chưa mầy – nhỏ Anh hỏi cậu

- Khỏe rồi, yên tâm đi

- Ời, khỏe rồi thì tốt, hôm qua anh thấy ảnh có hơi mầy đó – Tùng nói vs cậu

- Thầy Khánh hả - cậu hơi hơi ngạc nhiên

- Chứ ai nữa, ông hỏi mầy bị sao mà nghỉ học, có sao không, nói chung là nhiều thứ abc ...xyz... - Tùng lần lượt kể cho cậu nghe

- Chắc anh thầy để ý cậu Vũ nhà ta rồi – nhỏ Anh pha trò châm chọc cậu

- Thôi đi, tau đánh mầy bây giờ - cậu tìm cách lơ sang chuyện khác

*** Tùng! Tùng! Tùng! ***

Trống vào tiết một đã điểm, haizz ... za, lại đến tiết của anh thầy đó nữa. Cậu lại phải ngồi nhận cực hình một tiết. Cậu thở ra một cái, bất chợt có một bàn tay đặt lên vai cậu, vỗ nhẹ nhàng như bảo là không sao đâu. Cậu quay xuống, thì ra là anh, cậu đỏ mặt chỉ gạt đầu nhẹ rồi quay lên, đâu biết có một con người đang say nắng cậu đâu ...

Ồ kìa, hôm nay không phải là anh thầy đó mà là một người cô khác dạy thế. Cậu suy nghĩ mông lung, không biết tên hách dịch đó đâu rồi, mà thôi kệ thoát được hôm nay là mừng lắm rồi ...

Các tiết học dần dần trôi qua nhẹ nhàng, hôm nay không có áp lực nào cả ... Cậu nhẹ nhàng bước ra về, hôm nay anh đã về từ sớm, cậu bức ra không thấy đâu cả ... Cậu chỉ cảm thấy một nỗi buồn thoáng nhẹ qua, cũng phải thôi ... bao lâu nay vẫn thấy anh đứng đó dần thành thói quen ... Cậu đạp xe ra về ...

*** Nhà Hoàng Vũ ***

Cậu chạy lon ton vào nhà, thay đồ rồi xuống nhà nghỉ một chập trên sofa. Bỗng dưng trước cửa có tiếng chuông * bing boong ! bing boong ! *. Cậu vội chạy ra mở cửa. Thật ngạc nhiên, thì ra là anh thầy lớp cậu. Cậu vội vã

- Em chào thầy – vòng hai tay, lễ phép

- Ủ, tôi vào nhà được chứ - anh thầy cười một cái

- Vâng ạ, mời thầy vào – nói rồi thầy và cậu cùng đi vào trong nhà
- Mời thầy ngồi – cậu vẫn lễ phép
- Ồ, đây không phải trường học, em gọi tôi bằng anh cũng được – anh thầy giáo này lại nói
- Vâng thưa thầy ... ý lộn thưa anh – cậu khó khăn nói lên từ “anh”. Tên này thật quái lạ, lại bảo cậu gọi bằng anh. Thật hết cách ... Cậu từ tốn rót cho thầy một ly nước
- Mời thầy ... anh dùng nước
- Tôi nghe nói em bị bệnh, hôm nay thế nào rồi – vừa hỏi, anh thầy này uống một ngụm nước
- Khỏe rồi ạ
- Ừm...
- Thầy ... anh... đến có việc gì ạ
- Cũng không có gì, tôi đến thăm em thôi
- Vâng ạ, em cảm ơn
- Không có gì đâu

Hai người nói chuyện đủ thứ, anh thầy này có vẻ rất tự nhiên, thoải mái nhưng cậu thì khác, cậu vẫn có chút e ngại trước vị “lãnh tiên sinh” này.

*** nhà Gia Huy ***

Anh đã bắt đầu cảm thấy nhớ cậu, tâm can nah như bị lửa than thiêu đốt, anh nhớ cậu vô bờ. Đúng thật là có yêu mới khổ vì yêu... Anh đắm đầu ra suy nghĩ: “nhớ cậu ta chết đi mất, mình phải đi gặp cậu ta thôi...”

Anh bước ra khỏi nhà, bước đi trên con đường đông đúc người. Cái đất này cũng khô, phồn hoa tấp nập thì đông người chen chúc, chật chội mà khó chịu... Nhưng sao cũng được, chỉ cần gặp được cậu là anh thấy vui rồi... Đôi khi hạnh phúc đơn giản chỉ là nhìn thấy cậu cười hay đơn giản hơn nữa là được gặp cậu...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

*** Nhà Vũ ***

Bắt chợt vị lãnh tiên sinh hỏi cậu

- Em nghĩ sao về tình yêu giữa người đồng giới ?
- Ừm Tình yêu của họ vẫn đáng quý, đáng trân trọng. Ai cũng là con người, cũng cần được yêu thương và cần hạnh phúc. Nếu là bệnh thì đâu có thuốc chữa, nếu là tội lỗi thì đâu có án tù, mà nếu là cận bã thì đâu thuộc tầng lớp nào trong xã hội. Không, họ không sai, họ rất đáng quý, đáng trọng, sống thật với chính mình, đó chưa bao giờ là sai cả...
- Suy nghĩ của em thật chín chắn
- Hỳ, anh đã quá khen
- Nếu ... nếu tôi yêu em thì sao – bắt chợt anh thầy này tiến sát người đến cậu làm cậu phát sợ, hai tay run bần bật
- Thầy ... thầy ... làm gì vậy
- Làm gì ư, tôi yêu em, tôi yêu em đến chết mất – nói rồi hấn nắm hai tay cậu lại, cuối mặt sát mặt cậu, cậu hét toáng lên. Hấn định làm gì đó
- Dừng lại ... ông làm cái gì vậy – anh chạy đến, đẩy tên thầy giáo ra. Đánh vào mặt hấn một cái rồ đau ...

- Đi ... đi đi, tôi không muốn gặp ông – giọng Vũ sợ hãi vang lên, tay chỉ vào hần ta

- Được ... nhưng hãy nhớ, tôi luôn yêu em – nói rồi tên thầy cũng bước đi... Đợi bóng hần khuất hẳn, anh quay sang cậu. Ôi sao mà đáng thương đến thế, cậu sợ tái cả mặt, anh không hiểu tại sao, anh lại ôm cậu, vỗ về cậu.

Còn cậu, cậu không thấy biến thái như thầy Khánh, cái ôm này khiến cậu dễ chịu vô cùng, khiến cậu đã bớt đi nỗi sợ, thật bình yên, thật ấm áp. Không biết tự bao giờ, cậu ngủ thiếp đi trong vòng tay ấy

Anh buông cậu ra, nhìn thấy cậu đã ngủ thiếp đi, anh nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống sofa. Anh đang say đắm nhìn cậu, trông cậu thật dễ thương, khẽ vén tóc cậu, anh hôn lên trán cậu một cái * chốc *, anh mạnh bạo hơn, môi chạm môi, anh hôn cậu thật sâu, chiếc lưới lại tham lam quấn lấy lưới cậu một lần nữa. Anh cũng mau chóng dừng lại, chỉ vì sợ đánh thức cậu... Anh ngó nhìn cậu mãi, nhìn mãi, lại viễn tưởng đến chuyện sau này, đến tương lai... Chẳng biết rằng cậu có yêu anh không? Chẳng biết rằng cậu có thương anh hay không?

Anh cứ mỉm cười ngồi cạnh cậu đến chiều cũng không biết mình ngủ đi lúc nào cả ... mãi đến lúc cậu tỉnh dậy...

- Hơ ... hơ ... hơ ... – cậu dần tỉnh dậy, quay sang trái, rồi lại sang phải, cậu nhìn lên thì mới thấy anh, anh đang ngồi cạnh cậu, không biết anh ngủ từ lúc nào... Cậu lại nhớ đến chuyện vừa rồi, thật đáng sợ, không có anh, chắc cậu đã Mà cậu lại nhớ đến lúc anh ôm cậu, chợt cậu nở một nụ cười, cảm giác ấy sao ấm áp thế Ngoài trời mưa đã nặng hạt, mưa cuốn đi bao nỗi lòng của cậu, giờ đây có một người bên cậu lúc cậu sợ hãi, còn gì bằng nữa... Đi đến chân trời góc bể, cho dù là đến nơi cuối cùng Trái Đất chắc hẳn gì mà tìm được người như thế. Tiết trời cũng thay đổi nhanh quá, cậu bắt đầu thấy lạnh, cậu rào bước vào phòng lấy một cái chăn ra đắp cho anh rồi bước xuống bếp làm bữa tối ...

Anh ngủ khá lâu rồi cũng giật mình mà tỉnh dậy, thấy có gì ấm ấm, mở mắt thì thấy một chiếc chăn. Lòng anh vui mừng lạ thường, môi nở một nụ cười tỏa nắng, cậu ấy quan tâm tới anh, cậu lo lắng cho sức khỏe của anh dưới cái lạnh của mưa cuối hạ... Thật vui làm sao... Anh nhìn qua thì thấy cậu đang ngồi lướt điện thoại ... nghe có mùi gì thơm quá, chắc cậu nấu bữa tối rồi đây, nhìn đồng hồ bây giờ cũng đã 6h 30.

- Cậu tỉnh rồi à – cậu đặt điện thoại xuống rồi quay sang anh

- Ukm ukm, tỉnh rồi

- Cảm ơn cậu

- Cảm ơn ???

- Cảm ơn vì đã cứu tui

- Ukm ukm, không có gì đâu

- Thôi, cậu xuống ăn tối luôn đi

- Đi thôi

Anh và cậu cùng nhau ăn tối, mỗi người có mỗi niềm vui riêng, cậu có cảm giác như có một thứ tình cảm gì đó khó tả dâng lên... Ăn uống, dọn dẹp xong cậu cùng anh đi lên phòng khách

- Thôi tôi về nhé – anh cất tiếng, mặt hơi buồn buồn

- Ở ... ở ... ở lại đêm nay với tui đi – cậu áp a áp úng kéo tay áo của anh nhẹ nhàng, mặt cậu đã đỏ ửng cả lên. Anh thấy vậy cũng cười nhẹ gạt đầu

- Đợi tôi một xíu, tôi sẽ qua ngay – nói rồi anh chạy vụt ra cổng, cậu vẫn còn đứng ngơ ngác không hiểu. Cậu quay lưng đi vào ngồi xuống sofa, bật một chương trình mình thích, haizz, hai ngày nữa là ba mẹ cậu về rồi, chán thật ... Cậu đang suy nghĩ gì đó thì anh bước vào, trên tay cầm một thứ gì đó, nhìn kĩ thì ra là đồng phục và cặp cùng với sách vở, bấy giờ cậu mới hiểu ra... Anh nhìn cậu cười cười, mặt cậu đã hơi ửng hồng, trông thật đáng yêu ...

- Vậy tối nay – anh đang đắn đo điều gì đó

- Ngủ với tui – cậu dứt khoát, quay mặt sang chỗ khác để anh khỏi phải thấy khuôn mặt của cậu lúc này. Ôi chao, sao mà đáng yêu đến thế...

- Được – anh cười nhẹ, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả vô cùng

Hai người cùng ngồi trên sofa, cùng trò chuyện. Ngoài trời mưa nhẹ, khiến người ta cảm giác hơi lạnh, cậu nhìn về phía anh. Anh đã ngủ gật tự khi nào, chắc sợ cậu cô đơn, sợ cậu một mình nên không dám đi lên ngủ trước. Nhìn qua đồng hồ, bây giờ cũng đã 10h 30, cũng muộn rồi...

- Huy, Huy à ... lên ngủ thôi – cậu vỗ vỗ vào vai anh

- Hờ ... hờ ... hờ – anh giật mình tỉnh dậy

- Lên ngủ thôi

- Ở ... ờ... – anh cùng cậu lên phòng, bật đèn lên, cậu leo lên giường mặc kệ anh đi sau. Anh tắt điện, rồi cũng leo lên giường với cậu. Hai người đều có cảm giác kì lạ, hồi hộp, hay là ám áp, hay là cảm giác của yêu thương đang nảy mầm. Anh quay lưng sang phía cậu Sau một hồi trằn trọc, trằn trọc, cậu quay sang anh, thấy anh đã ngủ hơi sâu, cậu đưa tay ôm lấy anh, cảm giác đó, chính nó, thật dịu nhẹ, thật ám áp Đầu có hay anh vẫn chưa ngủ, mỗi anh nở một nụ cười tươi, anh hiểu cậu, cậu cũng thích anh, cũng thương anh, cũng yêu anh, nhưng giờ chưa phải lúc thổ lộ tình cảm ấy... Anh và cậu dần chìm vào giấc ngủ....

*** Sáng hôm sau ***

Cậu đã dậy từ sáng sớm để chuẩn bị bữa sáng, cậu bước đến cạnh giường, thấy có một chàng hoàng tử đẹp trai, cậu say nắng hấn mất thôi...

- Huy à, dậy đi, xuống ăn sáng rồi đi học kìa

- Từ từ, thêm 5 phút nữa đi – anh nói với giọng ngáy ngủ

- – cậu không nói gì, chỉ đi đến cửa sổ, kéo tấm rèm cửa, tia nắng mặt trời rọi vào phòng, khiến anh cũng khó lòng mà ngủ được. Anh đành thức dậy rồi đi làm vệ sinh cá nhân, cùng cậu xuống ăn sáng... Sau khi ăn xong thì hai người cùng nhau đi học, hôm nay anh mặt đồng phục lấy từ hôm qua, nhìn kĩ gần hơn thì thấy anh thật đẹp y như một siêu mẫu. Cậu dắt xe ra khỏi nhà...

- Lên xe thôi – cậu hồi hộp anh

- Ừm... hôm nay để tôi chở cậu – anh nói

- Vậy cũng được

- Ukm ukm

Hai người cùng nhau đi đến trường, quả thật hôm nay là một ngày đẹp trời. Nắng đã rọi vào những khe hở của vòm cây, như đốt cháy cả con đường, con đường chứa đựng đầy những đốm vàng của ánh sáng mặt trời li ti. Chiếc xe quanh co, uốn lượn lướt qua những dòng người như một con rồng bay lượn, lướt qua những con sóng. Sau một chập cũng đến trước trường. Nhiệm vụ của cậu là đưa xe vào nhà giữ xe, còn anh thì đợi cậu cùng đi vào lớp...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tiết học đầu tiên là tiết Văn của thầy Khánh, cậu vẫn hơi e ngại, sợ sệt, cái cảnh đó, thời gian đó, ngày hôm đó đã ám ảnh cậu mãi... cậu cúi gầm mặt, anh đặt tay lên vai cậu vỗ vỗ như muốn nói không sao đâu... Cậu an tâm phần nào. Hôm nay vị lãnh tiên sinh này không giữ được bộ mặt đẹp trai phong nhã, mà trên mặt có một vết bầm tím, chắc là do cú đánh của anh. Hấn cũng chẳng nói năng gì, cuối gầm mặt rồi bước vào tiết dạy. Hôm nay tiết học trầm ngâm, yên ả lạ thường, hấn cũng không gọi cậu đứng lên trả lời câu hỏi như mọi hôm... Tiết học nhanh chóng kết thúc bằng một tiếng trống chuyển tiết...

- Cậu Vũ đến văn phòng, tôi có chuyện cần nói – bắt chợt hấn lên tiếng

- Vâng Vâng ạ - cậu cúi gầm mặt, anh đưa mắt nhìn hấn. Hấn cũng không nhìn lại, chỉ bước đi lên văn phòng cùng cậu... Cậu hơi lo lắng...

- Không biết cha thầy chả gọi thên Vũ lên làm gì thế - nhỏ Anh khều Tùng với Huy

- Không biết nữa – Tùng nói

- Tôi hơi sợ cho Vũ – anh lên tiếng

- Sao vậy – cả hai đứa kia đồng thanh

- Chuyện là vậyabc ...xyz – anh kể lại cho hai đứa đó nghe

- Eo ôi, thế thì bây giờ làm sao ? – nhỏ Anh đã thấy hơi lo lắng

- Chắc không sao đâu – Tùng nói

***** Văn phòng *****

- Em ngồi đi – hấn hạ giọng, thở ra một cái rồi ngồi xuống ghế. Bây giờ văn phòng cũng không có ai, chuyển tiết chỉ có 5 phút nên các thầy cô giáo cũng ở dưới lớp hết rồi....

- Vâng ... vâng ạ - giọng cậu hơi sợ sợ
- Tôi có chuyện muốn nói
- Thầy cứ nói ạ
- Chuyện ... chuyện hôm qua ... tôi thành thật xin lỗi, tôi không làm chủ được bản thân, cũng là vì ... tôi đã quá yêu em ... tôi xin lỗi !!! – hần hạ giọng, thành thật xin lỗi cậu
- Vâng ... vâng ạ ... không sao ... em quên chuyện đó rồi ... !!! – cậu cũng cho qua chuyện, không để bụng làm gì cho một đầu óc ... Hai người nói chuyện qua lại gì gì đó rồi cậu cũng bước xuống lớp. Anh và nhỏ Lan Anh với Tùng nhìn thấy cậu, vội chạy đến
- Có ... có sao không – cả ba người lo lắng hỏi
- Không sao đâu – cậu cười cười nhìn họ
- Vậy, ông thầy có nói gì không – anh hỏi cậu
- Không ... chỉ là xin lỗi thôi
- Ừm, vậy tốt rồi – anh đã yên tâm phần nào

Bốn tiết học trôi qua nhanh, cậu đã thấy nhẹ nhõm trong lòng. Hôm nay cậu vẫn về một mình, còn anh thì đã về từ bao giờ rồi. Cái trời Sài Gòn này nắng cháy đầu, nắng khiếp mắt thôi ... Cậu bước vào nhà đã thấy ông Thanh và bà Ngân ngồi trên sofa.

- A ... ba mẹ mới về
- Ừ, con ở nhà có khỏe không – ông Thanh hỏi đứa con của mình
- Vẫn khỏe ạ
- Nhà một mình rồi buồn không con – bà Ngân hỏi cậu
- Không ạ
- Thôi, con lên thay đồ rồi xuống ăn cơm – ông Thanh giục cậu
- Vâng ạ - cậu chạy lon ton lên phòng thay đồ ... vài ba phút sau cậu thông thả bước xuống dưới nhà để cùng ba và mẹ ăn cơm. ... Ba mẹ cậu hỏi cậu nhiều thứ, bao ngày qua vắng mặt cậu sống như thế nào, cậu ra sao, cậu có khỏe không, ...v...v...v... Bất chợt cậu nghĩ đến anh, cậu may mắn khi có ba mẹ ở cạnh, còn anh vẫn một mình trong căn nhà đó, thật cô đơn Cậu thở hơi ra, vẻ mặt hơi buồn buồn ... Cơm xong cậu lên phòng nghỉ ngơi, chiều nay cậu còn có buổi học thể dục nữa ... Cậu nằm chợp mắt một lát ...

*** 45 phút sau ***

Cậu bật người dậy, đi rửa mặt rồi thay đồ đi học. Hôm nay cậu mặt đồng phục thể dục của trường, trông dễ thương quá trời quá đất.

- Thừa ba mẹ con đi học
- Đi cẩn thận nhen con – mẹ cậu vọng ra ngoài cổng, ba cậu giờ này cũng đã đi làm rồi.
- Vâng ạ - nói rồi cậu vội lên xe đạp đi tuốt

Cậu đạp xe qua nhà anh, thấy cổng đã đóng, cậu đành đi đến trường. Hôm nay phố xá vắng lặng thường, trời lại mù mù chắc sắp có mưa lớn đây. Lá ngoài đường đã bị gió cuốn tung, bụi bay mù mịt, trong lòng cậu cũng có gì đó hơi hơi bất an ...

Cậu dừng xe trước trường, dắt vào nhà xe, anh đã đi đến trường trước rồi. Hôm nay anh trong bộ quần áo thể dục cứ như một sói ca, một siêu mẫu, thật đẹp, thật quyến rũ, cậu cười cười nhìn anh. Anh cũng đơ người vì nụ cười ấy, sao mà dễ thương thế !!!

Học thể dục là tiết học mà dường như ai cũng thích cả, có vẻ đây là tiết học thoải mái nhất, là tiết học mà tuổi học trò cười nhiều, nói nhiều, và cũng có nhiều kỉ niệm nữa. Cả buổi học hôm nay cậu cứ cười mãi, anh cứ nhìn cậu say đắm, anh chết mê chết mệt trong nụ cười đó rồi ...

Buổi học cũng sớm kết thúc, cậu lay hoay không thấy anh đâu cả, hỏi nhỏ Lan Anh với thên Tùng hai tụi nó cũng không biết, cậu cũng không hiểu anh đi đâu rồi, ... cậu đành cho qua thôi. Cậu bước đi trên hành lang, mây trời bây giờ đã đen xám xịt, trông có vẻ sắp mưa to, mưa rất to đây ... Đi tới một khúc quanh vắng người bỗng nghe một tiếng động lạ, cậu nhìn qua ... Thật ... thật ... cậu nhìn thấy một cảnh tượng, hai con người đang hôn môi nhau, đó ... đó là con Tâm cùng lớp với ... với lại là anh. Khóe mắt cậu cay cay, hai hàng lệ rơi xuống, cậu đang khóc, trước mặt cậu tối xảm lại, nước mắt cứ giàn giụa. Anh như cảm nhận cái gì đó, quay sang ... anh thấy cậu ... cậu chạy đi ... anh thấy cậu khóc nức nở, liền đuổi theo cậu. * Rào ! rào ! rào * trời đã đổ mưa, mưa to lắm, mưa như trút nước, mưa cuốn đi bao lớp bụi của đường phố, nhà cửa, nhưng mưa nào cuốn đi được nỗi niềm trong lòng

cậu, Cậu vọt lên xe, đạp thật nhanh không còn quan tâm đến anh gọi phía sau, anh vẫn đang đuổi theo cậu. Trên đường cậu khóc nức nở, nhưng nào ai có hay, mưa cũng thật giỏi khi có thể che giấu cảm xúc của con người, che giấu đi những giọt nước mắt đau thương. Cậu đạp xe một mạch tới nhà, cậu vội đóng cửa cổng, tiếng đau đớn của cánh cổng vang lên * rầm *... Mẹ cậu cũng rất ngạc nhiên, hỏi mãi cậu không trả lời, cậu chạy lên phòng rồi đóng cửa lại thật chắc, ngồi thu lại một góc mà khóc nức nở. Trong đầu cậu vẫn là cảnh tượng đó, anh hôn một người khác... cậu suy nghĩ thật nhiều: “ Tại sao, tại sao mình lại khóc ... mình yêu cậu ta thật rồi, mình thương cậu ta thật rồi ... vậy mà ... không ... mình không có quyền đòi hỏi gì cả ... cậu ta đâu có yêu mình ... đâu có thương mình đâu...” trái tim cậu quặn thắt lại, thật đau đớn, cậu lạnh run người, cứ khóc, khóc mãi, khóc mãi ...

Còn anh, anh bất lực đành đi về nhà, anh thật ngu ngốc, anh đã làm gì thế này... Anh thật đáng trách, thật đáng trách mà !!!

Cậu ngồi đó một lúc, trời cũng đã tạnh mưa, cái lạnh lại lên ngôi. Cậu đi lấy đồ bước vào phòng tắm, bật nước nóng lên, cậu ngâm mình trong dòng nước. Cậu tự dặn mình nên quên anh, tự dặn mình nên giữ khoảng cách với anh một chút, kéo lại phải buồn, phải khóc ... Dòng nước ấm thật dễ chịu, ước gì sự ấm áp đó xuất phát từ vòng tay của anh, từ con tim anh, từ chính sự yêu thương của anh dành cho cậu... Nhưng đôi với cậu giờ nó chính là một ước mơ quá viễn vông, quá xa xỉ rồi ... Chật, cậu lại suy nghĩ về anh nữa rồi...

Tắm xong, cậu bước xuống nhà, thấy đứa con tội nghiệp của mình, bậc làm cha làm mẹ cũng không khỏi đau xót...

- Sao vậy con – ông Thanh và bà Ngân hỏi cậu

- Con không sao, con chỉ, chỉ hơi buồn – giọng cậu nhỏ nhỏ yếu ớt, rụt rè

- Buồn chuyện gì vậy con ??? – bà Ngân lo lắng hỏi cậu

- – cậu không nói gì chỉ lắc đầu, mẹ cậu cũng ngừng hỏi. Cậu bước xuống bếp, hâm lại ít canh rau rồi ăn tối, chiều đến giờ cậu chưa ăn gì rồi... Vừa lạnh, vừa đói, sao cậu chịu nổi ... Ăn xong thì cậu xin phép bố mẹ lên phòng nghỉ, bây giờ cũng đã hơn 10h... Ba mẹ cậu cũng đi nghỉ ngơi.

Cậu bước vào phòng, nằm vật ra giường, trong lòng cậu nặng trĩu, thật buồn chán, thật đau thương. Cái cảnh tượng đó cứ như vừa xảy ra, cậu lại khóc thút thít, cổ họng cứ nghẹn ứ lại, khóc không ra tiếng chỉ nghe thút thít thút thít.

Cậu nằm ra đó, trần trọc không ngủ được... Bỗng nhiên * cách * cánh cửa nhẹ nhàng mở ra.

- Con trai của ba ngủ chưa vậy – ông Thanh bước vào

- Chưa ạ

- Ừm, tối nay ba ngủ với con được không

- Được ạ - cậu nhích người xích qua một bên

- Hôm nay con buồn à – ông vừa nằm xuống cạnh cậu

- Vâng ạ, hơi hơi buồn

- Con trai cưng của ba kể cho ba nghe được không ? – ông vừa nói vừa xoa đầu đứa con thơ của mình. Đối với ông, lúc nào cậu cũng còn nhỏ trong vòng tay ông, ông vẫn còn nhớ ngày xưa khi mà cậu còn cưỡi truồng tắm mưa, còn nhớ những ngày cậu chạy loanh quanh trong nhà, ông khẽ mỉm cười

- Được ạ, con... con thích một người ... - giọng cậu nhỏ nhẹ

- Con trai à ?

- Vâng ạ, con thích cậu ta, mà chiều hôm con thấy cậu ta và một cô gái hôn nhau, con ... con... – nói đến đây cổ họng cậu nghẹn ứ lại, chỉ nghe tiếng nấc từ cổ họng cậu phát ra. Người ba lại xoa đầu cậu, ôm cậu vào lòng ...

- Con trai à, đừng buồn nữa, khóc to lên, khóc cho thật đã, rồi mai này sẽ tốt hơn thôi, con sẽ tìm được người yêu con hơn, cho con hạnh phúc ...

- Vâng ... vâng ạ - cậu ôm ông mà khóc nức nở, nước mắt đã ướt lên chiếc áo của ông Thanh

- Ngủ đi con trai, ngủ đi nào – ông ôm cậu vào lòng, hai ba con cùng nhau chìm vào giấc ngủ...

...

Mặt trời đã lên, hôm nay cậu xin nghỉ ở nhà vì cũng khá mệt... Ba mẹ cậu đã đi làm từ lúc sớm, cậu ở nhà một mình... Về mặt cậu trông vẫn buồn buồn, hai mắt sưng lên vì khóc ... cậu ngồi thui thui trên sofa, dán mắt vào điện thoại, lướt lướt cái gì đó... hình như là online Face Book ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Anh đón taxi đi thẳng đến trước nhà cậu, anh bấm chuông cửa * bing boon *... Anh mong rằng sẽ có một giọng nói quen thuộc vọng ra ... Cậu ngồi bên trong, nghe chuông cửa cũng đứng dậy ra cổng, qua khe hở của cánh cửa, cậu thấy một bóng hình quen thuộc đó là anh. Cậu đứng lại, nước mắt cứ rơi khi nhìn thấy anh, cảnh tượng chiều hôm ấy lại ùa về như bão lũ trong tâm trí cậu ... Anh ở ngoài cũng nghe được tiếng nấc phát ra từ cổ họng cậu ... Anh đập cánh cửa kia

- Vũ ... Vũ ... em mở cửa ra đi, anh có chuyện muốn nói- chẳng biết tự bao giờ anh đã gọi cậu bằng “ em”

- Không ... không, anh đi về đi, đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh – cậu cũng chẳng hiểu mình gọi cậu ta là “ anh” tự bao giờ

- Anh xin em, mở cửa ra đi, anh cầu xin em đấy

- Anh đi đi ... tôi không muốn nghe gì hết ... cũng không cần nghe – mưa lại rơi, mưa to thật, cậu ngoảnh mặt đi vào nhà, nếu không cậu sẽ ngồi bệch xuống đất mà khóc như một đứa trẻ mất ... Cậu không nghe tiếng gọi nữa, cậu nghĩ anh đã về rồi Ngoài trời cứ mưa mãi không thôi, mưa nghe thật buồn... Đòi tự muôn thuở, tiếng mưa có vui bao giờ ? Quả thật là đúng, cảnh vật cũng nhuộm màu tâm trạng của cậu, cậu nhìn ra những cây hồng trong sân, cũng thật buồn tẻ, vô vị, cũng đúng thôi: “ cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu/ Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”. Mọi thứ theo tâm trạng của cậu mà thành một sắc thái ưu lo, sầu tủi ... Mưa mãi đến gần tối mới thôi ... Cậu nghe bên ngoài có tiếng xe kèm với tiếng nói của ba và mẹ cậu

- Vũ ơi, mở cửa ra con

- Dạ dạ con ra ngay – cậu chạy ra mở cửa, bà Ngân đi xe vào, còn ông Thanh hình như còn có gì đó ở ngoài, lúc sau ông mới diu một cậu thanh niên vào, cậu thanh niên này trên người ướt sũng, cậu ta ngất đi chắc do mắc trận mưa lớn vừa rồi... Cậu ngạc nhiên khi anh vẫn đợi ngoài cửa, cậu đã hơi vô tâm rồi, ... lòng cậu đau thắt, bất chợt cậu hét to:

- Anh Huy !!!

- – bà Ngân cũng hơi ngạc nhiên, còn ông Thanh chỉ * à * lên một tiếng rồi đưa cậu ta lên phòng của Vũ... Hôm nay ông để cậu chăm sóc anh ta, ông dặn dò vài thứ rồi đi xuống dưới lầu...

- Sao vậy anh, sao đưa cậu ta vào phòng con mình – bà Ngân lo lắng

- Không sao đâu, chuyện là vậy ...abc...xyz – ông kể lại chuyện cậu yêu anh

- Ukm ... vậy cũng tốt, mong sao hai đứa nó hạnh phúc

- Ukm, đi nghỉ thôi, muộn rồi – nói rồi ông tắt đèn cùng bà Ngân đi nghỉ.

Trên phòng, có một người đang lo lắng, chăm sóc cho một tên ngốc, một tên đại ngốc vì tình yêu mà chịu nhiều đau khổ như vậy.

Cũng thật là:

“Cửu U Âm Linh... Chư Thiên Thần Ma

Dĩ Ngã Huyết Khu... Phụng Vi Hy Sinh

Tam Sinh Thất Thế... Vĩnh Đoạ Diêm La,

Chỉ Vì Tình Có... Tuy Từ Bất Hối.

Tạm Dịch:

Hồi những linh hồn trong 9 cõi đất trời

Hồi các vị thiên thần ma quỷ

Ta nguyện hiến máu của thân thể ta

Ta nguyện sẽ hi sinh

Ba đời bảy kiếp này

Ta sẵn sàng chịu đoạ đầy dưới Diêm La

Chỉ vì tình yêu

Dù chết cùng không hề hối hận.”

Tên này thật là ngốc, quả thật là tên đại ngốc. Cậu chuẩn bị nước ấm, thuốc hạ sốt như lần trước, có vẻ lần này anh sốt hơi cao. Cậu chắc cũng có một đêm mệt nhọc đây. . .

Cậu thay đồ cho anh, lau khăn ẩm cho anh, chăm cho anh từng li từng tí, cậu đã yêu anh quá rồi Không biết từ bao giờ, cậu thiếp đi bên cạnh giường, một tay vẫn nắm chiếc khăn, một tay đang nắm lấy bàn tay của anh. . .

Mặt trời đã rọi những tia nắng sớm lên khuôn mặt của anh, anh dần tỉnh dậy sau một đêm được chăm sóc từ người ấy, anh nhìn qua nhìn lại mới nhận ra đây là phòng cậu, còn tay anh đang nắm tay ai vậy. Thì ra là cậu, khỏe mỗi anh khẽ mỉm cười, cậu vẫn thương anh, cậu vẫn như ngày xưa, chăm sóc anh lúc anh bệnh, ... nhìn cậu nằm ngủ say đầu gác lên giường còn thân thì vẫn còn ngồi dưới sàn nhà, anh thương cậu quá... Anh bế xộc cậu lên giường, đắp chăn cho cậu, khẽ hôn lên trán cậu một cái rồi cũng nằm xuống cạnh.

Sau một hồi ngủ cạnh anh, cậu dần tỉnh giấc, thấy mình nằm trên giường, cậu cười cười nhìn qua anh, anh vẫn đang nhắm mắt, cậu bước xuống giường đã bị một bàn tay nắm tay cậu mà kéo lại. Cậu quay lại thấy anh đang tròn xoe đôi mắt nhìn cậu

- Em đi đâu đấy, anh không cho em đi, ở lại mà nghe anh nói đã

- Ừm ... ừm ... anh muốn nói gì

- Chuyện hôm bữa học thể dục, không như em nghĩ đâu Là do Tâm kéo anh đến chỗ đó rồi nói yêu anh rồi cưỡng hôn anh thôi ... Anh không có gì hết đâu

- Ừm ... anh nói chỉ với em

- Chớ em không phải thương anh sao

- Không

- Chứ nhìn thấy cảnh đó, em khóc rồi chạy đi nữa, còn chối sao ... hôm trước còn ôm anh ngủ mà

- Anh ... anh – mặt cậu đỏ ửng lên, đã hết đường chối cãi

- Lại đây – anh kéo cậu lại, ôm cậu vào lòng, rồi tiếp lời

- Bây giờ anh nói anh yêu em, em có tin không

- Không tin đâu – cậu ngại đến đỏ mặt như quả cà chua chín mọng

- – anh không nói gì chỉ đặt lên môi cậu một nụ hôn thật sâu, thật nồng nàn, cậu chỉ biết ngồi mà tận hưởng cảm giác ấm áp, hương vị của tình yêu ... Anh dần buông đôi môi cậu ra...

- Tên đáng ghét – cậu ngại ngừng

- Ha ha ... tin rồi chứ

- ừm...um – cậu gật đầu nhẹ

- Đi xuống dưới nhà nấu bữa sáng cho anh đi vợ

- Xí, ai vợ anh, em có phải ô – sin đâu mà phải nấu cho anh, muốn ăn thì tự nấu ...

- Hay za ... sớm muộn gì cũng thuộc về anh – anh lải nhải trong miệng

- Anh nói gì – cậu nghe tiếng được tiếng không

- Không ... không có gì, nấu cho anh đi mà ... mà

- Được rồi, đi xuống dưới thôi

- Đi thôi

Anh và cậu cùng nhau đi xuống dưới lầu... Ba mẹ cậu cũng đi làm như thường ngày chỉ có hai cậu là hôm nay được xin phép nghỉ, cũng nhờ ba cậu cả... Hai người tách ra, cậu thì xuống bếp, còn anh thì ngồi phòng khách xem tivi ...

- Sung sướng quá ha, chỉ được cái ăn rồi ngủ, rồi xem tivi – tiếng cậu vọng từ dưới bếp lên

- Lo làm đi, cầu nhau mãi, mau già đó – anh châm chọc cậu

- Hừ, đáng gét, sao tui khổ thế này

- Yên tâm đi, mai mốt anh bù cho ... haha

- Bù cái gì hả

- Đợi đi rồi biết

- Hừ, tên đáng gét ... xuống ăn sáng này

- Đây, anh xuống liền đây ...

Anh ngồi vào bàn cùng cậu ăn sáng, hai người cười cười nói nói những chuyện băng quơ, cậu vẫn còn hơi ngại ngại ... mặt hơi ửng hồng nhìn anh, anh cười tỏ nể đáp lại cái nhìn, cậu cúi gầm mặt xuống

- Sao vậy, sao cúi mặt xuống không nhìn anh nữa – anh chột lên tiếng

- Cái tên này ... đáng chết – cậu ngảnh mặt làm lơ sang nơi khác, kéo anh thấy khuôn mặt đỏ hồng của cậu. .

- Hahaha, ăn xong rồi, em dọn dẹp đi ha – cậu chưa kịp gì cả, anh đã bước ra trước cổng. . Hình như anh đi đâu đó, cậu cũng không mấy tâm đắc quay lại bếp thu dọn bãi chiến trường

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Dọn dẹp xong thì cũng đã 8h 30, cậu bước lên phòng khách loay hoay qua lại không thấy anh đâu cả Cậu ngồi bịch xuống sofa nghỉ mệt chút Bỗng nhiên cậu nghe thấy tiếng xe máy từ bên ngoài, nhòm ra thấy anh đã ngồi sẵn trên xe, hôm nay là lần đầu tiên cậu thấy anh đi xe máy... Hôm nay anh đẹp thật, hồi này hình như là về nhà chào chúc lên đồ rồi chạy xe qua đây, anh mặt áo sơ mi trắng, tóc vuốt kéo, nghe thoang thoang là mùi nước hoa nhẹ thật quyến rũ, cậu đơ người một lúc

- Nhìn gì nữa, vào thay đồ đi – anh hỏi cậu

- Đi ??? Đi đâu – câu hỏi thật ngu ngốc

- Đần quá !!! Thay đồ đi rồi anh đưa đi chơi

- Ờ ... ờ – cậu chạy lon ton lên lầu để thay đồ ... Anh bước vào nhà, ngồi xuống sofa một chập sau mới thấy cậu bước xuống ... 1...2...3... anh đứng hình 3 giây, cậu quá đôi để thương, nụ cười của cậu hút hồn anh mất thời ...

- Chơi hông mà cứ nhìn hoài zà - cậu lên tiếng

- Đi ... đi chứ - anh đứng dậy cùng cậu ra xe

Chiếc xe SH đã ở ngoài chờ sẵn, anh chở cậu đi chơi. . . Hôm nay trời dịu nhẹ, cây hoa lá cỏ dường như thêm một sắc màu mới trong mắt cậu và anh. . . Anh chở cậu đi chơi tại nhiều nơi như Đầm Sen, Suối Tiên, ...v...v... Họ vui vẻ bên nhau, cùng vui đùa, cười nói, hôm nay cậu cười nhiều thật, anh cũng vui theo nụ cười của cậu. Chật !!! Mới đó mà trời đã chuyển sang đầu thu, tức tháng 7- tháng 8, mùa thu hoa cúc vàng nở lung chậu, các lối đường mòn đã đầy lá vàng rơi. Đất trời cũng u ám, mây hơi mù mù che đi mặt trời, chỉ còn ánh sáng yếu ớt của trời thu, có những cơn mưa hơi phùn phùn... Cảnh buồn mà lòng vui như mới Chơi dạo vui vẻ, anh đưa cậu về nhà của anh. Đến tận bây giờ cậu mới được đặt chân vào căn nhà này... Wow !!! một căn nhà thật rộng lớn, có hồ bơi, có cây cảnh, có bể cá, còn có cả xích đu, như một cung điện thu nhỏ từ các câu chuyện cổ tích vậy ... Về mặt cậu vui mừng không ngớt ... anh chột lên tiếng

- Sao hả ... thích không

- Ukm ukm – cậu ngồi trên xích đu khẽ gật đầu. Anh cười cười đưa cậu vào nhà. Căn nhà rộng thật, đầy đủ tiện nghi cả. Men theo cầu thang đó là những chậu hoa hồng nhỏ nhỏ, hoa nở rộ đỏ có, hồng có, vàng cũng có,... Cậu đi theo anh lên phòng. Căn phòng của anh với hai màu chủ đạo đen trắng, như là một vùng trời, một vùng đêm tối. Cậu cũng khá hiểu anh, con người anh khi xưa lạnh nhạt đến như vậy thì có bao giờ ở nơi có màu mè hoa lá đâu chứ... Cậu ngồi xuống giường... êm thật !!! Anh cầm một li nước đưa cho cậu, cậu đón lấy li nước rồi uống một ngụm nước.

- Hôm nay em ở nhà anh nhé – anh lên tiếng

- Hồng biết nữa, sợ ba mẹ hồng cho thôi – cậu nói rồi phòng phòng hai má, trông đáng yêu phết
- Thì em gọi điện cho ba mẹ em đi, anh xin cho – anh đưa điện thoại cho cậu. Cậu ần ần, lướt lướt gì đó rồi đưa cho anh. Anh ra ngoài ban công nghe máy, cậu chỉ nghe được tiếng anh dạ dạ vâng vâng... Anh bước trở vào
- Tối nay ở với anh
- Ba mẹ cho rồi hạ
- Ừm, ở với anh ha
- Ồ ...ò – cậu hơi ngại, mặt đã ửng hồng
- Em đi tắm đi rồi xuống nấu cơm cho anh
- Đồ đâu mà thay
- Lấy đồ anh – nói rồi anh đến tủ đồ, lục lọi tung cả lên, lấy ra một bộ quần áo, có vẻ hợp với cậu
- Cảm ơn, đi tắm đây
- Ukm ukm, tắm đi rồi anh tắm

Cậu đi vào phòng tắm, đóng cửa một cái * cách *, anh nằm trên giường, miệng nở một nụ cười tỏa nắng... Tiếng nước trong phòng tắm chảy róc rách, cậu ngâm nga một câu hát, anh nằm nghe từng câu cậu hát, càng nghe lại càng thích, càng say đắm... Quả thật, khi yêu một ai đó, trong mắt đối phương họ luôn là những người đẹp nhất. Cho dù lời đàm tiếu của người khác, dù sự chê bai về khuyết điểm của đối phương... Nhưng họ luôn sẵn sàng chấp nhận những khuyết điểm đó, họ luôn sẵn sàng có một bờ vai vững chắc, một điểm tựa tinh thần để đối phương an lòng. An lòng để yêu họ !!! Một chập sau cậu bước ra khỏi phòng tắm, có vẻ đồ của anh chọn hơi rộng, cậu mặt vào khiến anh nhìn cười không nổi

- Hahaha ... em ... em trông buồn cười thế kia
- Im ngay – mặt cậu đỏ bừng bừng, thật xấu hổ
- Thôi ... thôi, anh xin lỗi, anh đi tắm đây – anh chuẩn mau, nếu không cậu sẽ giận anh mất. Cậu ngồi ra giường dạo mắt xung quanh căn phòng, căn phòng khá là ngăn nắp, cậu bật người dậy rồi bước ra ban công, ngoài ban công có một hàng hoa treo lơ lửng thật đẹp mắt... cậu ngồi đó, ngắm vài bông hoa kia, lòng cậu có gì đó khó tả thật... Bất giác trên môi cậu nở một nụ cười, trông thật ngông nghênh thế kia ...

Cậu đắm chiêu nhìn về phía xa xa không biết anh đã ở đằng sau cậu từ khi nào...

- Em đang suy nghĩ gì à – anh hạ giọng, một giọng nói trầm ấm
- Không có gì cả - nói rồi cậu quay người đi vào trong ... Gió đã thổi thoang thoang, từng cơn gió mang theo hơi lạnh khiến ta sờn gai ốc...
- Nấu cơm cho anh đi vợ
- Xuống bếp thôi tên đại nốc
- Xuống thôi, tiểu hồ li của anh
- Hừ, - chưa kịp nói hết câu thì anh đã bế xốc cậu lên, bế cậu đi xuống cầu thang ... Cậu không biết nói gì, chỉ ập a ập ứng, mặt đã đỏ lên vì gượng ... Anh thả cậu xuống, cậu vội bước nhanh xuống bếp, còn anh chỉ cười cười lắc đầu ngồi trên sofa mà xem tivi ... Anh chăm chú xem một chương trình gì đó, cũng không mấy để ý đến việc bếp núc, chỉ nức được tiếng cậu cãi nhai gì đó ... Sau một hồi chờ 1 tiếng mãi mò dưới bếp, cậu đi lên gọi anh xuống ăn cơm
- Anh ơi, xuống ăn cơm nà
- Đây, anh xuống ngay đây

Anh bước xuống nhà bếp và ngồi vào bàn ... Cậu lay hoay chuẩn bị một hồi nữa mới ngồi xuống. Hôm nay cậu nấu thật ngon, anh ăn rất nhiều, ăn như chết đói, ăn như cái ngày đầu cậu nấu cho anh, cậu nhìn anh say đắm... bao nhiêu kí ức ứa về, cậu khẽ mỉm cười ...

- Ăn đi, cứ nhìn anh cười hoài – anh khẽ nói khiến cậu giật mình
- Đâu ... đâu có đâu ... em đâu có nhìn anh – mặt cậu hơi ửng hồng, ập a ập ứng
- Hừ ... còn chối, mặt mũi đỏ lên cả rồi kìa – anh vừa nói vừa tập trung chuyên môn là ăn ...

- Ô .. cái tên này – cậu cúi mặt và ăn cơm. Suốt bữa cơm anh cứ chọc cậu hoài khiến mặt mũi cậu cứ đỏ hết cả lên như người say rượu ... Ăn xong thì anh cũng buông đũa đi lên, không quên kèm theo một câu nói

- Rửa bát nhé

- Anh ... anh ... em ô xin của anh à

- Thôi mà, rửa đi, có một bữa hà

- Hừ ... tên đáng ghét ... đi lên đi – cậu hậm hực rửa bát ... Anh với bộ dạng cười khe khẽ trông khoái chí mà đi lên xem tivi ... Cậu vẫn lải nhải trong miệng gì gì đó, vẻ rất cau có, haizz ... za, anh cũng thật đáng ghét mà !!! Sau khi xem tivi xong, anh tắt đèn cả ... không biết sợ ý hay cố tình anh tắt luôn điện dưới nhà bếp

- Aaaaaa ... sao tối thui tối mò vậy – cậu hoảng hốt

- Anh tắt đấy – anh cười khúc khích

- Bật lên cho em Tối thui nè

- Hồng bật, làm gì anh

- Anh bật mau lên – cậu vẫn đứng yên một chỗ, không nhúc nhích, cậu có tật là sợ bóng tối mà đặc biệt ở đây là một ngôi nhà chỉ có hai người ... anh mà bỏ lên phòng chắc cậu đứng mãi ở đây quá !!!

- Giờ muốn anh bật hả ??? – anh vẫn cười cười

- Uk uk, bật đi, bật đi mà

- Vậy thì kêu là chồng yêu đi, kêu và yêu chồng đi

- Hồng đâu

- Bây giờ có kêu không ?

- Không

- Ờ vậy anh lên lầu, em ở đó một mình đi, nhớ tối có con gì thì đừng có gọi ghen ... - nói đoạn anh bước chân lên cõ tạo ra tiếng động để cậu nghe thấy

- Thôi mà, đừng lên mà ...

- Có gọi không

- Không ... không

- Vậy anh lên

- Có ... có mà – cậu sợ đến mức mặt mày tái xanh

- Gọi đi

- Chồng ... chồng yêu ... yêu ... chồng ... nhiều – cậu không cam tâm, nếu mà bật đèn lên thì anh đã chết với cậu rồi ...

- Rồi .. rồi, chồng yêu vợ ha – anh từ từ bật đèn rồi vội lên phòng ... Cậu vội đuổi theo anh ...

- Tên đáng ghét kia ... đứng lại cho em – cậu đuổi theo anh lên đến phòng

- Haha ... ha ha – anh nằm xuống giường, cậu ngồi lên người anh, túm lấy cổ áo, mặt có vẻ là rất giận, một phần là rất ngại ...

- Anh dám sao – cậu nói

- Thôi ... thôi, tha cho anh, lần sau anh không dám nữa đâu ...

- Còn có lần sau – cậu nghiêng chặt răng

- Thôi thôi mà ... xin lỗi mà

- Hừ ... - cậu buông cổ áo anh ra, dần dần cũng bớt giận nhưng vẫn yên chỗ cũ, vẫn ngồi trên người anh. Bất chợt anh ngồi dậy khiến cậu ngã ra giường, anh cúi mặt áp xuống mặt cậu ... Mặt cậu đỏ lên, anh áp mặt gần hơn, anh đặt lên môi cậu một nụ hôn thật sâu, lưỡi anh từ từ quấn quít lấy lưỡi

cậu, cậu có đáp trả anh, khiến anh càng hôn cậu sâu hơn, mãnh liệt hơn ... Anh buông cậu ra ...

- Ngủ thôi vợ

- Ưm ... ưm – cậu ngại quá nên quay mặt sang nơi khác, anh thấy vậy cười cười xoay người cậu áp vào lồng ngực của mình. Cậu cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh, có thể nghe con tim anh đập từng nhịp, có thể nghe được tiếng thì thầm từ con tim anh: “ ANH YÊU EM... VỮ ƠI”... cậu và anh dần chìm vào giấc ngủ ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Cậu thức dậy sau một đêm ngon giấc, cậu quay sang anh thấy anh vẫn còn say giấc, cậu khẽ lấy mấy ngón tay cù lét anh, anh nghiêng người qua lại đến nỗi rớt khỏi giường nằm ra sàn nhà

- Ayyyy ... za đau quá, em ác zậy – mặt anh nhăn nhăn khiến cậu cũng không nhịn cười được

- Em xin lỗi, cũng tại anh, ai bảo anh rớt xuống giường rồi la đau – cậu bảo toàn cái vô lí của mình

- Em ... em ... anh mà đau chết là không ai lấy em làm vợ đâu

- Xí ... không lấy thì thôi, hứ

- Hôm nay chủ nhật, em làm gì mà dậy sớm vậy – nói rồi anh lếch xác lên giường, vẫn nhắm mắt, hình như chuẩn bị ngủ tiếp...

- Đứng ngủ nữa mà, dậy đi – cậu vừa nói vừa lay lay người anh

- Để anh ngủ - anh lấy chân trùm cả người lại

- Dậy đi, đồ con nọn

- Để anh ngủ

- ...

Anh không còn nghe tiếng nói nữa, hình như là cậu đã đi xuống dưới lầu rồi, anh nằm chộp mắt đến gần trưa. Sau một hồi ngủ nướng anh mới lờ mờ đi vào nhà vệ sinh. Anh làm vệ sinh cá nhân xong thì bước xuống lầu, nhìn thấy nhà cửa trống trơn, cậu đi đâu mất rồi, chắc độ này vài bữa trộm vô khuôn hết nhà anh đi luôn quá, trong lòng anh lúc này nổi lên một cảm giác gì đó, vừa sợ cậu giận anh mà bỏ đi, vừa suy nghĩ lung tung gì đó.... Anh ngồi suy tư trên sofa, trong đầu anh là một đồng tơ vò. Có vẻ đang hối hận khi thấy cậu biến mất một cách bí ẩn. Một chập sau thì cậu bước vào, về mặt hơn hờ. Thấy cậu vừa bước vào cổng, anh đã chạy ra ôm chầm lấy cậu, thì thảo trong miệng

- Em đi đâu, em đi đâu mà bỏ anh, em có biết anh lo lắng không

- Ồ ... ơ ... anh buông em ra, kì chết được – cậu hơi ngạc nhiên trước hành động kì quái của anh

- Em đã đi đâu hả - anh từ từ buông cậu ra, tay vẫn nắm lấy hai vai của cậu. ...

- Em đi dạo phố, mua đồ ăn sáng, sẵn tiện về nhà tí, anh làm gì dữ vậy

- Anh ... anh ... anh lo cho em thôi

- Chứ ai biểu ngủ cho lắm vào

- Lần sau anh cấm ghen chưa, không được ra ngoài khi anh chưa cho phép

- Biết rồi ạ !!! Tên gốc này – cậu lắc đầu vài cái, anh cũng cười cười, trong lòng cậu vui khôn xiết. Con người mà, ai cũng vậy, khi được một sự quan tâm, hay sự yêu thương nào đó thì trong lòng họ cảm thấy ấm áp, vui hẳn lạ thường, cậu và anh đi vào nhà rồi cùng nhau ăn sáng. Hai người cùng nhau ăn sáng vui vẻ, cậu cứ cười mãi, anh thì cứ đắm chìm trong cái nụ cười hồn nhiên và thơ ngây ấy, anh cũng mỉm cười theo cậu, có đôi lúc hai người không nói không rằng, bắt gặp nhìn nhau, hai đôi mắt đối diện nhau khiến cả hai đều đỏ mặt mà không nói nên lời. ...

Nhiệm vụ của cậu vẫn như thường ngày, đó là rửa bát, thu dọn nhà bếp, cái này đã quá quen với cậu. Bởi vì, anh luôn ăn hiếp cậu, anh chẳng rửa bát hôm nào cả

- Hôm nay em muốn đi đâu chơi – anh ngồi trên sofa từ phòng khách nói vọng xuống
- Em không biết nữa – cậu vẫn đang lau dọn bếp
- Chứ em định ở nhà à
- Hồng, qua nhà con Anh chơi, sẵn tiện mượn bài vở về chép luôn, hôm qua nghỉ học rồi
- Chấm quá ta
- Hừ ... tại anh mới nghỉ học á
- Tại em thương anh thôi ... haha ...
- Còn nói nữa sao Cái tên khốn khiếp
- Ha ha
- Cười gì mà cười – cậu vừa bước lên phòng khách, ngồi bệch xuống sofa. Tay cậu lạnh đi vì nước. Cậu dần dần xích lại gần anh, đặt hai tay lên mặt anh. Anh không nói gì, chỉ cười cười kèm theo đó là tiếng “hít hà”, có vẻ lạnh thật...
- Em dám sao – anh nằm đè lên người cậu lấy hai tay véo má cậu
- Á... á... anh tha cho em
- Hừ ... tha em lần này. Nhưng
- Nhưng sao
- – anh không nói gì cả, chỉ khẽ hôn lên má cậu một cái rồi kêu, mặt cậu ửng hồng trông thật dễ thương. Không kìm được anh hôn lên má cậu một cái nữa
- cái tên đáng ghét này – cậu bật người dậy, mặt vẫn chưa hết đỏ
- Haha, đi thôi
- Đi đâu cơ
- Đồ ngốc, đi qua nhà Lan Anh chơi rồi mượn vở chép bài, không phải lúc này em nói sao ?
- À à, đúng rồi, em quên
- Ngốc thật
- Anh mới ngốc đấy ... Tên đại ngốc ạ
- Hừ, mau đi thôi

Anh lấy xe cùng cậu qua nhà Lan Anh, hai người vừa đi vừa cười đùa. Trời hôm nay hơi se lạnh, thu về rồi, những chiếc lá vàng rơi lác đác trên con đường. Chật, bởi vậy người ta mới nói mùa thu là mùa của sự dịu nhẹ nhưng cũng là mùa của sự nhớ nhung, là mùa của những con người mang một vẻ sầu vạn kiếp. Cậu khẽ lấy tay ôm anh từ đằng sau, chà trùi hơi se lạnh như thế này, ôm một người mình thương, ở cạnh người mình yêu thì còn gì bằng. Hời thế gian, tình là chi mà khiến người ta vui buồn ghen ghét, mà khiến đôi lứa thề nguyên sống chết, nam bắc hai đàng mà biệt li, mưa dầm dãi nắng hai ngã quan sang ... Hỡi người ơi tình yêu là gì mà khiến đôi ta xa nhau vạn lý, mà khiến đôi ta hạnh phúc đến trăm năm, khiến ta thương nhau đến muôn đời vạn kiếp. Quả thật, tình yêu chỉ đơn giản là khi tìm bạn vỡ vụn và đau nhói lúc họ buồn, là khi bạn bằng lòng ở bên người một cách không hối hận mặc cho ngoài kia còn bao nhiêu cám dỗ, là khi bạn chấp nhận lỗi lầm của họ bởi nó là một phần tính cách của đối phương. Rồi hơn đó là khi bạn khóc vì những nỗi đau của họ, dù là nhiều lúc đối với những nỗi đau đó, họ còn cứng cỏi hơn cả bạn nữa... Là khi bạn cảm thấy như ánh mắt của họ nhìn thấu tim bạn, chạm vào tâm hồn bạn một cách sâu sắc đến đau lòng... Phải chăng bạn bằng lòng đưa trái tim, cuộc đời, sự sống cho họ chứ? Nếu có thì đó chính là TÌNH YÊU.

Anh khẽ mỉm cười trên môi, cảnh vật thấm đượm nỗi buồn man mác, nỗi ưu sầu nhân thế như vậy đấy nhưng có ai nào biết được tâm trạng của anh lúc này, mới vui làm sao, mới phấn khởi làm sao. Đấy ! Thế đấy ! Có vậy họ mới biết trân trọng thứ mình có, trân trọng cái gọi là tình yêu.

Hai người dừng xe trước cổng nhà nhỏ Anh, cậu vói tay bấm chuông “bing boong! Bing boong”. Từ trong nhà có tiếng vọng ra

- Ra ngay đây
- Lẹ lên con kia – cậu nói vào

- Mày từ từ, tau đập mày á – cô từ từ mở cửa, cũng rất đỗi ngạc nhiên khi thấy anh đi cùng cậu. Chợt lúc sau nở nụ cười tủm tỉm như hiểu ra chuyện ...
Cô mời hai người vào nhà.

- Mày nay tau hông đi học rồi có sao không? – cậu hỏi Lan Anh

- Không sao, ba mày gọi cho thầy Khánh báo mày bị ốm

- Uhm, vậy cũng được, mà chấp cho tau mượn vở về chép bài, mới đầu năm vô học cứ nghỉ hoài ...

- Uhm uhm, mà sao mày đi chung với ông Huy zà

- Ờ ... ờ thì – cậu ấp a ấp úng

- Thì tại hai tụi này yêu nhau – lúc bấy giờ anh mới lên tiếng

- Woa ... đẹp đôi ha – máu hủ nữ của nhỏ lại trào dậy

- Hừ – cậu liếc nhìn anh một cái thật sắc bén, quay qua nhìn nhỏ Anh, mặt cậu đã hơi đỏ đỏ, thật dễ thương quá ... Nhỏ Anh cũng gọi thên Tùng tới, cả bốn người nói chuyện rôm rả, vui hết cả nhà. Tuy nhiên, anh vẫn có phần hơi ngại vì cũng chưa thân lắm với hai đứa này. Thời gian cũng thoát trôi qua, vậy mà cũng gần đến trưa thế là anh và cậu ra về. Anh lại chờ cậu, hôm nay anh sẽ ở nhà cậu ăn trưa. Gọi là gần trưa vậy đấy nhưng trời cũng âm u, mây mù mù như hơi sáng, cũng phải, trời vào thu mà, những tia nắng hiếm hoi mà yếu ớt cũng chỉ có lọt được qua khe mây nhưng rồi cũng bị gió trời thu vụt tắt. Cậu ôm anh thật chặt, dường như là sợ đánh mất một cái gì đó quan trọng. Cậu vẫn như một đứa con nít, vẫn có tính nhõng nhẽo hay là có tính tình hoàn toàn là con nít. Còn anh, khi xưa anh là một kẻ lạnh lẽo, anh như là cảnh đào mùa đông, vẫn chưa có tia nắng ấm nào có thể khiến cảnh đào này nở hoa. Nhưng giờ thì sao ? Anh đã tìm được rồi, tìm được cái gọi là tình yêu, cái gọi là hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc là một quá trình dài chứ không phải là điểm đến, hạnh phúc cũng như một ngọn đèn, điều quan trọng là ngọn đèn này phải được giữ cho thấp sáng mãi chứ không thì gió sẽ thổi tắt nó đi mất. Khóe miệng anh nở một nụ cười, nụ cười của hạnh phúc.

Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà cậu, cậu nhảy vọt xuống xe chạy vào nhà. Lúc này bà Ngân đang xem tivi trong phòng khách. ...

- Mẹ con mới về - cậu chạy đến bên cạnh bà

- Ủm, về rồi đấy à

- Thừa bác con mới đến – anh lễ phép chào bà Ngân

- Vào đi con – bà cười cười đón cậu con rể tương lai này

- Mẹ, anh ấy ăn hiếp con - * bộ mặt tội nghiệp*

- Em ... em – anh hơi đứng hình

- Thôi, con đừng có chọc nó nữa, mẹ thấy con ăn hiếp Huy chứ ai ăn hiếp con – bà đã có thiện cảm với anh

- Mẹ này – cậu liếc nhìn anh một cái. Anh chỉ lắc lắc đầu rồi cười cười. Cả ngày hôm đó cậu bị dòn vào thế bí của anh và mẹ cậu. Hai người đó cứ chọc cậu hoài, khiến cậu đỏ hột cả mặt lên. Hôm nay anh sẽ ngủ lại nhà cậu, trời về khuya lạnh thật. Cái lạnh này không nhẹ như là Đà Lạt, cũng không lạnh quá như là Sa Pa, ở đây, trên mảnh đất Sài Gòn này, trời thu thì chỉ lạnh man mác, một cái lạnh dịu nhẹ cũng đủ khiến người ta có một đêm ngon giấc, cũng đủ khiến hai người ấm áp mãi bên nhau.

*** Sáng hôm sau ***

Lại một buổi sớm mai đến, từng cơn gió mùa thu len lỏi qua các con hẻm, luồn vào các căn nhà thổi đến con người thật lạnh lẽo, đến nỗi phải sờn cả gai óc. Những giọt sương đêm vẫn còn vрон mình trên lá bỗng rơi xuống đất vỡ òa rồi thấm vào lòng đất. Trời hôm nay vẫn như hôm nào, u ám thật, mùa thu này bầu trời với những đám mây như những cục kẹo bông gòn, nói cho đúng là bầu trời như một con nhện khổng lồ đang giăng tơ không cho mây bay... Trên chiếc giường kia có hai con người vẫn còn say sưa ngủ. Tiếng chuông đồng hồ reo lên, phá tan không khí yên tĩnh đó “Tít tít tít tít ! Tít tít tít tít! ...”. Cậu giật mình, mắt vẫn còn lim dim với tay tắt chiếc đồng hồ đi. Cậu quay người sang anh:

- Anh à, anh, dậy đi, dậy đi học nè

- Hơ ... ơ ... để anh ngủ xúu nữa đi – nói rồi anh lấy chăn trùm người lại

- Dậy đi ... không là em đi một mình á

- Đây ... đây ... anh dậy đây

- Hỳ hỳ - cậu đi vào wc để đánh răng rửa mặt. Anh ngồi trên giường một lúc rồi cũng bước vào wc. Cậu đang đánh răng, thấy vậy anh từ đằng sau tiến lại, quàng tay ôm cậu. Cậu giật mình:

- Anh này, bỏ ra coi
- Ừ chịu – anh đặt cầm lên vai cậu, hôn vào má cậu một cái “chóc”
- Thôi, đi làm vệ sinh cá nhân đi, hông là em đi học một mình á
- Anh biết rồi – anh buông cậu ra rồi cũng làm vệ sinh cá nhân, còn cậu thì đã đi vào phòng, hình như là thay đồ.

Sau một hồi loay hoay cậu và anh cùng đi xuống phòng khách, hôm nay cậu không nấu bữa sáng, cái nhiệm vụ rửa chén bát ám ảnh cậu quá rồi. Cậu liếc nhìn anh một cái chỉ thấy anh cười cười rồi đi ra ngoài. Anh lấy xe ra trước, cậu bước lon ton theo sau. Hôm nay trời nắng nhat, chắc là những tia nắng hiem hoi của những ngày trời thu, gió thổi man mác len lỏi khắp nơi, len lỏi vào chính trong con tim mỗi người. Anh chờ cậu đi đến một quán ăn gần trường, nắng nhat đi rồi. Cái trời thu này không như bao người khác tả, họ tả trời thu trong xanh cao vợi vợi, có những đám mây mỏng nhẹ trôi, gió thu êm dịu vô cùng. Nhưng trời thu này lại là bầu trời với mây xám, nắng đã tắt hẳn đi, gió cũng không dịu nhẹ mà là mang theo hơi lạnh khiến người ta rùng mình. Quả thật mùa thu rất đẹp, nếu xuân sang là mùa đẹp nhất trong cái mới, trong cái rộn ràng thì thu về là về đẹp của những cái âm thầm lặng lẽ, là về đẹp nhẹ nhàng thanh tao vậy mà yên ắng. Điềm xuyết vào không khí yên tĩnh sáng mai này chính là màu vàng nhat của những bông cúc ven đường:

“Cứ mỗi độ thu sang

Hoa cúc lại nở vàng

Ngoài vườn hương thơm ngát

Ong bướm bay rộn ràng”

Anh và cậu dừng lại ở một quán ăn, gọi hai tô phở rồi từ từ mà thưởng thức, từ từ mà cảm nhận vị ngọt, vị nóng của phở trong cái tiết trời hơi se lạnh này. Anh nhìn cậu, hôm nay anh vui thật, có gì đó thích thích, có gì đó ấm áp... Quả thật: “yêu nhau yêu cả đường đi/ Gét nhau ghét cả tông chi họ hàng”. Ăn xong thì hai người trả tiền rồi tiếp tục đến trường... Cậu dắt xe vào nhà giữ xe còn anh thì đợi cậu cùng vô lớp...

Hai người đi trên hành lang dài và rộng, tâm hồn gắn với nhau, hai trái tim xích gần nhau và như cùng chung một nhịp đập. Quả thật tình yêu là thứ đẹp đẽ vô cùng, có lúc nó rộn ràng như mùa xuân, có lúc xinh đẹp như hoa hồng, nóng bỏng như hoa gạo nhưng lại có lúc thanh tao như sen hồng, lại nhẹ nhàng như cúc xuân... Bởi vậy mà ngôn ngữ của nhân thế cũng không đủ để diễn tả hết cái đẹp của tình yêu. Người ta so sánh cặp đôi nào cũng như chim bồ câu hay là đôi rồng phượng. “Trai anh hùng gái thuyền quyên/ Phi nguyên sánh phượng đẹp duyên cười rồng”.*

* trích Truyện Kiều – Nguyễn Du

Cậu cùng anh bước vào chỗ ngồi. Lan Anh với Tùng cũng đã đến từ trước, thấy hai người bước vào mới hỏi chuyện:

- Đi chung miết ha – nhò Anh chọc cậu
- Đâu... đâu có đâu... cái con này – mặt cậu hơi đỏ đỏ
- Còn chối nữa sao – Tùng cũng tham gia
- Hai đứa bây ăn hiếp tao – cậu chu chu cái miệng, vẻ mặt đáng thương
- Thì đi méc anh ấy đi – hai người cười cười nhìn anh, anh cũng chỉ cười trừ đáp lại.
- Hừ... tụi bây ngon á – cậu quay người về chỗ cũ, liếc xéo anh một cái. Anh cúi người né đi cái liếc muốn ăn tươi nuốt sống đó... Anh kéo cậu lại sát, kê sát tai thò thè gì đó:
- Hôm nay em về một mình nha, anh phải về nhà trước
- Sao vậy
- Ừm, hôm nay có ba mẹ anh ở nhà
- Uk uk, anh cứ về trước đi, khỏi lo cho em
- Ukm ukm – anh ngó ngang ngó dọc không có ai chú ý mới khê hôn lên má cậu một cái “chóc”, cậu đỏ mặt mà quay lên không nhìn anh thử một cái, anh cũng chỉ cười cười. Các tiết học trôi qua âm thầm, nhẹ nhàng, cậu bước ra về cũng có hơi buồn buồn, may nay anh đi với cậu mãi, mới xa nhau đó lại thấy thương thấy nhớ rồi. Gió đã nổi lên, trong lòng cậu cũng có cái gì đó, về như bất an... Cậu đi qua một khúc quanh hành lang, có bàn tay ai đó kéo cậu lại sân sau trường. Thì ra đó là con Tâm, người hôn anh hôm trước, cậu có gì đó hơi ghen ghét khi nhớ lại cảnh tượng này. Con Tâm mới lên giọng, nắm tóc cậu giật ngược lại đằng sau:
- Thên này, mầy ngon, giành anh Huy với tao hả, hôm nay tao phải trị mầy cái đã – nó vung tay tát cậu một cái “bốp”
- Con thối tha, mầy thả ông mầy ra gấp – cậu cũng chẳng ưa con này

- Mày ngon, tao không thả, mày làm gì tao

- – cậu im lặng xoay người, vung một cú đập, nó ngã nhào ra đám cỏ ven sân. Cậu cũng chả chừa, cậu học võ cũng được 5 năm rồi, ít ra cũng phải bảo vệ được chính bản thân mình.

- Tao cảnh cáo trước, chỉ cần đụng chạm đến tao, coi như tao không chừa mày – cậu quay người bước đi. Mặt cậu sưng lên vì cái tát lúc nãy, đau thật, đầu tóc cậu rối tung lên, cậu bực bội ra về

Trời hôm nay đen xám xịt, cũng không có tâm trạng mấy, vừa bước vào nhà, tiếng đau đớn của cánh cửa vang lên “rầm”. Lúc giờ ba mẹ cậu cũng chưa về, họ làm việc vất vả quần quật vậy cũng vì con cái mà thôi. Chính cậu tự nhủ bản thân mình: “ cái gì nên nắm giữ thì cứ nắm cho thật chặt, muốn theo đuổi điều gì thì cứ dùng cảm mà theo đuổi, không cần phải vì sợ hãi hay tự ti mà đứng mãi một chỗ.... Giữa biển trời mênh mông, tìm duy nhất một bóng hình trăm biến vạn hóa, bất giác ngoảnh đầu, người ngay đó, giữa chôn hoa đang đã lụi tàn... Người ta sao cứ bảo phải đốt đèn đi tìm một tình nhân hoàn hảo, nếu đã có một người tốt thì nên nắm chặt trong tay, đời này xem như không còn gì hối tiếc.”* Cậu không mấy bận tâm nữa, lên phòng nằm bệch ra giường, chop mắt một lát.

* trích Mạch Thượng Hoa Khai

*** Nhà Gia Huy ***

Hôm nay có ba mẹ anh ở nhà, trong lòng anh vui như mới. Quả thật tình cảm gia đình cũng rất đẹp nhưng lại mang một vẻ đẹp khác tình yêu, tình cảm gia đình như là dòng nước mát giữa mùa hè rộp nắng, là một chiếc chăn ấm trong cái lạnh mùa đông. Quả thực tình cảm của đảng sinh thành cũng không thể tả bằng lời, cũng chỉ là ngôn ngữ trần gian sao khó đại quá, đầu đông đây nổi hai tiếng cha mẹ. Anh bước vào nhà, ông Bảo và bà Mai cũng đã ngồi đợi sẵn trên sofa. Cậu bước vào:

- Ba! Mẹ - đôi mắt long lanh diễn tả niềm vui, nổi nhớ vô bờ, cũng tại hai người đã lâu rồi chưa về nhà thăm anh.

- Con trai về rồi à – ông Bảo ân cần gọi đứa con của mình

- Vâng ạ

- Lên tắm rửa, thay đồ rồi xuống ăn cơm đi con – bà Mai hối giục anh.

Anh bước đi lên phòng, chiếc cầu thang như ngăn lại vài bước đã đến, anh cũng mong sao mình tiết kiệm bao nhiêu thời gian thì được ở bên ba mẹ bấy nhiêu thời gian. Dù là một phút hay một giây thì đều đáng quý cả, chắc lần này cũng như bao lần, họ ở rồi đến mai cũng đi làm tiếp thôi, nào là công tác, nào việc bận bịu ngược xuôi, cũng không nở trách họ được. Anh chỉ thở dài một cái rồi bước vào phòng tắm

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

*** Nhà Hoàng Vũ ***

Cậu nằm thờ thẫn ra giường, đầu óc cứ rối tung lên, hôm nay là một ngày khá là mệt mỏi rồi. Cậu cũng có vẻ buồn buồn khi thiếu một bóng hình ai đó, nhưng suy đi nghĩ lại thì cậu không cho phép bản thân ích kỉ được. Bởi vì đâu có mấy lần anh gặp ba mẹ đâu, cậu cũng đành như vậy thôi. Yêu thương ai đó thì bản thân phải sẵn sàng mở rộng tâm lòng, chấp nhận họ hay nói đúng hơn là yêu họ như yêu bản thân mình. Cậu cũng không suy nghĩ nữa, vội lấy đồ mà bước vào phòng tắm. Tiếng nước róc rách phát ra, cậu ngâm nga một ca khúc nào đó, chỉ nghe được âm hưởng của nó khá dịu nhẹ, khá bình yên đầu đó có một chút tâm trạng buồn khổ...

*** Nhà Gia Huy ***

Anh tắm xong thì bước xuống lầu, bà Mai đã dọn sẵn thức ăn ra bàn, ông Bảo cũng ngồi đó, chỉ đợi anh xuống. Anh cũng nhanh chóng ngồi vào bàn, lâu lắm rồi mới có cảm giác như thế, lâu lắm rồi mới có bữa ăn đoàn tụ của gia đình, không phải là lễ tết, cũng không dịp đặc biệt gì nhưng cũng đã đủ để anh vui.*** “Vậy rồi, các bạn đọc đây, đã bao lâu rồi chưa ăn bữa cơm gia đình, đã bao lâu rồi chưa ngồi chung với nhau, trò chuyện với nhau, đã bao lâu rồi vậy???”*** Ông Bảo và bà Mai hỏi anh nhiều việc lắm, nhưng tất cả đều là tình thương gia đình, là tình cảm của đảng sinh thành dành cho con. Tình thương ấy vô điều kiện, họ luôn mong con mình khỏe mạnh, dù là mai sau có ra sao đi chăng nữa, họ cũng mặc kệ, bởi vì họ chưa bao giờ nghĩ chăm con lúc này thì mai sau nó sẽ bao nhiêu như thế nào? Bậc cha mẹ thật đáng kính. Có lẽ rằng họ là những thần tượng mà ta cần hâm mộ, là những người tài ba nhất, là người giỏi nhất trong cuộc đời chúng ta.*** Các bạn ở đây, đọc hay nghe câu chuyện này, có bao giờ thần tượng, hâm mộ chính ba mẹ mình hay chỉ là những diễn viên, những ngôi sao, ca sĩ... Quay lại câu chuyện tôi kể.*** Đến bây giờ anh mới nói cho họ nghe về cuộc tình giữa anh và cậu, họ hiểu tất, con mình sinh ra, họ hiểu hơn ai hết, dù có cảm can hay sao thì anh cũng mãi yêu cậu. Họ cũng đành chấp thuận mà thôi... Tối hôm nay anh cười mãi, chắc hẳn là rất vui...

*** Sáng hôm sau ***

Tại nhà Vũ

Trời đã tờ mờ sáng, gió thổi hiu hiu lạnh cả xương tủy, cậu thức dậy sau một đêm cũng khá là ngon giấc. Cậu vươn vai, hít thật sâu rồi thở ra một cái, cười một nụ cười tỏa nắng để chào ngày mới, tốt hơn, may mắn hơn. Cậu làm vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi bước xuống nhà. Hôm nay cậu đi một mình, cậu cũng không qua đi cùng anh, chẳng biết là vì sao cả... Là vì ngại ngùng, hay chỉ vì muốn anh được ở bên gia đình một cách thoải mái, cậu vẫn đạp xe đi đến trường, vừa đi vừa huyt sao trông như một chú chim nhỏ yêu đời biết bao... Hôm nay trời đẹp quá, đã mấy ngày trôi qua rồi, đến bây giờ mới thấy được mấy tia nắng nhạt hiem hơi của ngày thu, trời quang mây hửng, chả biết mấy đám mây kia đã đi đâu về đâu, để lại một bầu trời trong xanh cao vút như thế, cũng chẳng biết rồi mai đây số phận hay đúng hơn là cuộc tình của hai người xảy ra bao nhiêu bất trắc, biết là về đâu ???

Cậu bước đến lớp, thấy anh đã đến từ sớm rồi, anh đang nhìn nhìn gì đó ngoài cửa sổ, ánh mắt đắm chiều như là đang suy nghĩ gì đó, cậu bước đến cạnh anh, anh ngoảnh đầu nhìn cậu cười cười:

- Em đến rồi à

- Ukm ukm, hôm qua anh vui không – cậu ngồi xuống ghế, quay đầu xuống bàn anh

- Vui ! Nói đúng ra thì đã lâu lắm rồi ...

- Ừm – cậu im lặng nhìn anh một hồi lâu, cũng phải, lâu lắm rồi mới cảm nhận được tình thương của gia đình, lâu lắm rồi anh mới được nhận cái sự ảm áp của đấng sinh thành, khoe miệng cậu khẽ mỉm cười, hạnh phúc thay cho anh. Bất chợt anh kéo cậu lại gần, hôn lên má cậu khẽ nói:

- Đêm qua nhớ em lắm

- Hừ, cái tên này ... chỉ giỏi nói – mặt cậu hơi đỏ đỏ. Hai người vui đùa bên nhau nhưng nào hay đã lọt vào một đôi mắt sắc bén của người khác. Con Tâm thấy hết từ đầu, trong lòng nó như thiêu như đốt, nó nắm bàn tay lại khẽ rít lên: “ Rồi mày sẽ biết tay tao Vũ à, đợi đấy đi ...”. Nó bực bội bỏ đi. Haizz ... za, mới bảo khổ, yêu không thành rồi trở thành hận, và lại yêu là tình cảm từ hai bên. Hà có chi phải làm khó người khác, phải phá hoại, phải hận thù ghen ghét đến vậy, hà có chi phải làm khổ người, khổ thân ta đến như thế ...

Anh và cậu ngồi nói chuyện, đùa giỡn một chặp sau thì Lan Anh với Tùng cũng bước vào, lớp học cũng đông lên. Nhỏ với thên Tùng bước đến cạnh cậu:

- Chà chà, thân thiết quá xá – nhỏ húc nhẹ vào hông cậu

- Chớ sao mày, ôm ấp đủ kiểu – thên Tùng cũng thêm nắm dấm muối vào

- Hừ, hai tụi bây, tao đánh chết hết bây giờ

- Hahaha

.... Cả bốn người nói chuyện rôm rả, vui khuấy lên. Trống đánh vào giờ truy bài 15 phút cũng đã điểm lên. Tất cả yên vị lại chỗ ngồi, bỗng thầy Khánh bước vào lớp. Cả lớp đứng dậy chào, anh ta chỉ vẫy tay xuống ý bảo cả lớp ngồi, vẫn khuôn mặt điềm đạm đó, như ngày đầu vậy, vẫn là chức danh “ lãnh tiên sinh” mà bọn nữ sinh đặc cho anh. Anh ta lấy ra một xấp giấy tờ gì đó rồi nói xuống cả lớp:

- Sắp đến là lễ chào mừng ngày quốc khánh, trường ta tổ chức văn nghệ, mỗi lớp sẽ có hai tiết mục, mấy em chọn người nào hay là nhóm nào?

Cả lớp rì rầm rì rầm, bàn tán xôn xao, nhỏ Lan Anh bỗng đứng dậy nói lên:

- Thưa thầy, em đề cử bạn Vũ ạ, bạn ấy biết chơi đàn tam thập lục đó thầy

- Wow ... Vũ giỏi ta – bao nhiêu con mắt đổ xô về cậu, cậu hơi ngại ngại, liếc xéo nhỏ một cái, nhỏ chỉ cười cười rồi lơ đi.

- Vũ ... được không em – anh ta nhìn cậu, đôi mắt vẫn tĩnh lặng, không lộ sắc thái gì cả... Quả thật là “ Lãnh tiên sinh”

- Dạ ... dạ ... dạ được ạ

- Ừm, vậy tốt, còn 1 tiết mục, cả lớp chọn đi

Cả lớp lại xôn xao, bàn tán, rốt cuộc cũng chọn được một tiết mục song ca. Anh thầy ghi ghi gì gì đó rồi đứng dậy chào cả lớp rồi bước đi, bóng thầy đã khuất hẳn trước cửa lớp. Cậu mới lờ nhỏ lại:

- Ai bảo mày tài lanh thế hả con kia

- Ở ... ơ, thì mày giỏi, tao tiến cử mày thôi - nhỏ cười cười nói

- Hừ ... thêm một cái khổ

- Haha ... vậy thì nhận khổ dài dài – Tùng xen vào.

- Hai tụi bây ... thật là – cậu cậu về chỗ cũ, không gần với tụi nó nữa. Anh ngồi dưới lấy tay khều vào vai cậu, nói nhỏ nhỏ:

- Em biết chơi đàn đó à

- Ukm ukm, em biết

- Vợ anh giỏi vậy

- Xì, ai vợ anh cơ chứ? – mặt cậu hơi đỏ đỏ

- Rồi mai mốt cũng là vợ anh thôi

- Hừ, tên đáng ghét này

- Haha, đỏ mặt lên rồi kìa

Cậu quay lên che đi khuôn mặt đỏ hồng của mình, nhỏ Anh nhắc đến đàn tam thập lục cậu mới nhớ, cũng khá lâu rồi cậu chưa đàn nó, quả thật cũng đã gần một năm rồi, một năm cậu bỏ quên niềm đam mê từ nhỏ, một năm cậu chưa ngân lên cung đàn nào cả. Quả thật, quá khứ nghĩa tình còn đó có sao con người lại vô tình ? ... Một chút gì gọi lại thôi cũng đủ cho cậu nhớ đến cây đàn, nhớ đến cung âm ngân nga, cũng đủ khiến cậu muốn về nhà, mở tủ lấy nó ra để nhìn ngắm nó cho thỏa niềm vui sướng Các tiết học trôi qua theo thời gian ... thật nhanh quá. Cậu và anh dắt xe ra cổng, anh đeo cậu về nhà như thường lệ.

“ Gió đưa thoang thoang thu về

Không gian trống trải bốn bề điêu hiu

Mùa này thương nhớ luyến lưu

Mùa này đôi lứa dập dờn bên nhau”

(Nam Huân)

Hai con người đang đi chung trên một con đường, cùng nhau nói chuyện. Họ thương nhau, yêu nhau thì đến với nhau, không có gì cản họ được, cho dù là thế gian có đổi thay, dòng đời có tấp nập ngược xuôi hay là chốn đô thị phồn hoa đi chăng nữa, đôi ta vẫn một lòng yêu nhau ... Người ta vẫn thường bảo, tìm một người thật lòng yêu mình còn khó hơn cả mò kim đáy bể, nhưng đâu có như vậy, đâu cần phải đốt đuốc lên mà tìm đến chân trời góc bể, đâu cần đi đến phố thị xa hoa, cũng chẳng cần tiền bạc của cải chi nhiều, khi trái tim mạch bảo ta, khi dây tơ hồng gắn chặt rồi thì tự dung sẽ tìm đến nhau: “ Hữu duyên bắt cần cầu, vô duyên bắt tất cầu” (có duyên thì không cần cầu, còn không có duyên thì có cầu cũng vô ích). Đơn giản hơn đó là: “ yêu nhau tam tứ núi cũng trèo, ngũ lục sông cũng lội, thất bát cửu thập đèo cũng qua”. Ái chà ! Ta tự hỏi thân ta rằng, trong cái nhân thế vô thường này, có mấy ai đợi ta ở phía trước, còn mấy ai thương ta tận đáy lòng. ... Còn có mấy ai giữ trọn hai chữ chân tình. Chân tình thì ta chỉ có một, nếu chia nhỏ ra thì đâu gọi là chân tình, vì thế ta chỉ tìm người xứng đáng mà trao cả lòng mình cho họ thôi ... Ta không thể hứa hẹn với người là yêu nhau muôn đời vạn kiếp, ta cũng không dám chắc rằng kiếp sau, kiếp sau nữa ta sẽ giữ trọn chân tình. Chân tình thì hữu tình, nhưng chén canh Mạnh Bà lại vô tình, khiến ta quên đi tất cả, quên đi chính thân ta. Qua cầu Nại Hà, xuống đến hoàng tuyền rồi thì buông bỏ tất cả, buông bỏ cả thù hận, thông dong tự tại mà theo ý trời Nếu nói về tình yêu thì tôi có thể nói với bạn đọc cho đến sáng, tuổi đời tôi tuy mới có 15 nhưng tôi vẫn đủ hiểu tất cả mọi chuyện trên nhân thế này. Còn bây giờ hãy quay lại câu chuyện của tôi thôi

Xe dừng lại trước cổng, cậu nhảy vọt xuống xe có vẻ như rất vội. Anh từ từ dắt xe vào trong, rồi bước theo sau cậu lên phòng. Cậu bước nhanh hơn, đi đến một cái tủ nhỏ trong phòng. Cậu từ từ mở tủ ra, lấy cây đàn mà một năm qua mình đã quên khuấy đi mất ... Cậu vội lấy nó ra, đặt lên giá đỡ, chiếc đàn này là đàn tranh cổ, là lúc cậu học lớp 6 bỗng thích học đàn này nên ba mẹ cậu mua tặng. Học được hai năm thì dần cậu cũng quên khuấy nó đi mất.

Anh bước đến bên cậu, bỗng nói:

- Đàn cho anh một khúc

- Thôi ... ngại lắm

- Đàn cho anh nghe đi – anh ôm cậu thật chặt, gác cằm lên vai cậu.

- Um ... um – cậu gật đầu nhẹ rồi ngồi xuống ghế, lau đi một ít bụi trên cây đàn, cậu lấy tay gảy lên một khúc. Tiếng đàn sao trong trẻo, sao nghe thấm đượm làm sao: “ Nghe càng đắm, ngắm càng say/ Lạ cho mặt sắt cũng ngây vì tình” trích Truyện Kiều – Nguyễn Du. Anh chìm trong cái gọi là tình, chìm đắm trong tiếng đàn của cậu, một khúc mà nghe buồn sâu lắng, một khúc mà như tiếng ní non của núi sông đất trời. Anh say rồi, không say vì tàu xe, không say vì rượu chè, anh say tình: “ say men rượu thì ngày mai sẽ tỉnh Say men tình say mãi say lại rồi”. Anh nhìn cậu say đắm, cậu ngừng lại cười cười nhìn anh:

- Anh làm gì nhìn em dữ vậy

- Ô ... không có gì – anh đến bên cậu, cúi đầu hôn cậu một cái thật sâu, thật nồng nàn, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cậu, một nụ hôn dài, cũng chẳng hiểu là vì cái gì mà anh làm như vậy. Anh buông cậu ra, mặt cậu đã đỏ lên hết:

- Anh ... anh ... đáng ghét
- Vợ anh giỏi thật – anh cười cười, cậu cũng cười cười bắt gặp nhìn nhau rồi ngoảnh mặt ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Ngày qua tháng lại, vậy mà cũng đã tới hôm diễn văn nghệ chào mừng quốc khánh 2/9 rồi. Hôm nay Sài Gòn chìm ngập trong biển cờ, cờ đỏ, sao vàng tung bay phấp phới, chào đón ngày vui của đất nước. Từ cái hôm chọn tiết mục cậu đã luyện đàn trở lại, cũng một năm rồi cậu quên đi, nhưng qua luyện tập mấy hôm đã thành thạo hết các bài học đàn. Tiết mục của cậu được sắp xếp là tiết mục cuối cùng, cũng khổ thật, tiết mục cuối thì đâu còn mấy ai xem đâu chứ ...

Cậu đến trường lúc 5h chiều để chuẩn bị, mới có 5h mà học sinh đi đông ghê, chắc đến cỡ vũ sớm đây. Cậu ngồi ở hậu trường, lay hoay với cây đàn của mình, mấy đứa cùng lớp cứ vây quanh cậu mãi, làm như là hotteen vậy... kề cũng lạ, không biết giờ này anh ở đâu mà cậu ngóng trông hoài không thấy. Người ta nói đúng mà: “nhớ gì hơn nhớ người yêu/ Như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than” ... Mới có xa một ngày mà cứ thấy như lâu lắm rồi. Mấy đứa kia cũng dần tản ra mà chuẩn bị cho đêm diễn tối nay, chợt anh chạy từ xa đến, cậu mới thấy liên hồi:

- Anh đến trễ vậy? Em đến từ lâu rồi á!
- Anh xin lỗi, anh có việc tí – anh cười cười, trán lấm tấm mồ hôi...
- Có việc, hay đi với em nào? Hà?
- Em ghen à
- Xì, không thèm
- À ... à ... em đang ghen
- Ai ghen chứ ... cái tên này – cậu hơi đỏ đỏ mặt, con người mà, ai mà không ghen, tình yêu là phải có giận có hờn, có ghen tuông. Đôi lúc người ta giận hờn vu vơ, hay giả vờ những nhẽo để có được sự yêu thương, chiều chuộng, nâng niu từ đối phương. Có yêu mới khổ vì yêu, tình yêu đắng cay ngọt bùi đều có tất, vui sướng, cười nói, hạnh phúc nhưng cũng kèm theo là nước mắt, đau buồn, giận hờn. Những người có đôi, có cặp thì phải biết trân trọng, phải biết yêu thương để khỏi phải ân hận, xót xa. Có không giữ thì mất có tìm cũng vô ích mà thôi
- – anh không nói gì cả, chỉ lấy tay véo má cậu một cái. Anh kéo cậu lại gần, nói nhỏ gì đó:
- Đồ ngốc à, anh yêu mình em thôi
- Ai biết được – cậu thích giận hờn vu vơ, thích những nhẽo đây mà.
- Không tin là anh hôn em trước mặt mọi người đây.
- Á ... á thôi thôi, em tin rồi, chỗ đồng người em cảm anh làm vậy
- Ủm, vậy thì tốt

Hai người cười cười nói nói vui vẻ, anh hỏi nhiều thứ, cậu cũng trả lời thật ... dường như quá đổi hạnh phúc, dường như là vị ngọt của tình yêu khiến cả hai đắm trong cái gọi là men tình, cùng cười, cùng nói không một vрон bạn gì cả... Tôi biết các bạn đọc của tôi đều muốn có một tình yêu đẹp đẽ như là một câu chuyện trong mơ, nhưng hãy nhớ rằng trong truyện có thể là xa nhau vài năm rồi sau bao nhiêu thăng trầm biến cố cũng trở về bên nhau, nhưng đây là đời thực, đừng nghĩ rằng ta vứt bỏ thứ quan trọng lần này thì sau này ta sẽ tìm lại được. Yêu thương khi còn có thể, trân trọng cái gọi là tình yêu đi các bạn à. Đôi lúc, tình yêu của lứa tuổi học trò chỉ là rung động nhất thời, chỉ đơn thuần là thích, lúc đó ta còn ngây ngô quá, nhưng rồi lớn hơn ta mới hiểu ra rằng lúc đó là lúc ta còn nhỏ, là lúc ngây thơ, hồn nhiên. Cũng đôi khi cái thích, cái rung động đó là tình yêu đích thực, nó đẹp vô cùng. Nó thậm chí màu đỏ của phượng hè, nó chứa hoa nắng của tuổi học trò, chứa đựng luôn cả vài giọt lệ buồn vẫn còn vẩn vương trên trang giấy nhỏ ... không cần sợ nó sẽ vụt mất, chỉ sợ chính bạn không biết giữ lấy mà thôi.

Bây giờ là 6h 50 tối, buổi văn nghệ cũng sắp bắt đầu rồi. Nhưng đối với cậu nó vẫn còn sớm chán, tiết mục của cậu là ở cuối cùng, vậy cũng tốt, sẽ ít áp lực tâm lý hơn.

Mới đó thôi mà khán đài đã đông ngịt người, khó khăn lắm cậu và anh mới chen qua khỏi đám đông đó. Cậu bước vào phòng thay đồ còn anh thì đứng bên ngoài đợi. Khán đài là những tiếng hò hét, tiếng vỗ tay, tiếng nói chuyện, trộn lẫn vào nhau nghe thật nhức óc, họ đang cổ vũ cho tiết mục mở đầu ấy mà. Lúc nào cũng vậy, tiết mục mở đầu thì sôi động, còn phần kết sẽ êm ả, nhẹ nhàng hơn nhiều, khiến người ta có một đêm văn nghệ đáng nhớ.

Anh đắm chiêu nhìn về xa xa, nơi có vài ánh đèn mờ ảo khiến anh suy nghĩ về cái gì đó, suy nghĩ mông lung. Cũng chẳng hiểu là vì sao anh yêu cậu, phải chăng là sợi tơ hồng gắn chặt họ với nhau, phải chăng là do duyên số. Cũng chẳng biết chân tình là gì mà đòi sánh với thiên trường địa cửu, con người là gì mà đòi cùng nhau đi hết muôn dặm non sông ... Có vẻ như anh sẵn lòng đổi tất cả thứ gì mình có, kể cả tính mạng, chỉ mong đổi lấy cơ hội yêu người, cùng người đi khắp non sông, hưởng thụ cuộc sống an nhàn hạnh phúc và bình lặng. Chỉ cần cậu đợi, thì anh nhất định sẽ đi cùng cậu cho đến nơi cùng trời cuối đất, cho đến chân trời góc bể để đuổi theo cái gọi là hạnh phúc cuối trời xa. Có cậu thì trái tim anh cũng như có nơi để trở về ...

Sau một hồi ở trong phòng thay đồ, cậu bước ra với trang phục áo dài dành cho nam, áo dài màu đỏ có những đường viền vàng ánh kim, trông thật rạng ngời. Con người, tuổi trẻ đầy sức sống cứ như ánh bình minh trên biển khơi, trang hoàng lòng lấy có pha thêm một chút gì đó gọi là yêu điệu. Anh đứng nhìn cậu mãi, cậu cúi mặt xuống né tránh cái nhìn của anh:

- Anh nhìn hoài vậy

- Ồ ... ơ ... không có gì, em đẹp quá !!! – anh thò thè với cậu

- – cậu không nói gì cả, chỉ cười nhẹ, nụ cười tựa như nụ hồng mới nở. Thật sự rằng yêu ai đó thì trong mắt bản thân ta, họ là người đẹp nhất. Ta cảm thấy họ đẹp đến từng chi tiết, lời nói, hành động, vóc dáng. Bất kể ai nói gì nữa, bất kể ai khen chê hay ghen ghét thì người mình yêu vẫn là số 1 trong lòng, họ chiếm vị trí quan trọng quá !

Chà chà, mới đây mà đã gần kết thúc buổi diễn văn nghệ rồi. Thời gian trôi qua nhanh quá. Cậu nhìn qua anh, như hiểu ý anh khẽ nói:

- Nhanh thật !!!

- Sắp tới lượt em rồi. – cậu ngồi xuống ghế đá.

- Cố lên nhé vợ của anh

- Biết rồi, tên ngốc ạ

Anh không nói gì thêm, chỉ ngồi xuống ghế đá cùng cậu. Hôm nay trời dịu nhẹ, lá vàng rơi lất đát, gọi cho con người cái gì đó buồn buồn, không biết là vì sao buồn hay chỉ đơn giản là tâm trạng cũng gắn với cảnh vật. Anh nhìn về phía sân khấu, nhưng tâm hồn lại khác, lại nghĩ về cái gì đó. Anh nghĩ về cậu, nghĩ về cuộc tình của hai người. Quả thật thời gian cứ như một dòng sông, không nhanh quá, cũng không chậm quá. Vạn vật trong cõi đất trời này thiên biến vạn hóa, có cái biến thành to lớn, cũng có cái thành tro bụi cứ theo gió mà bay đi ... mãi không trở lại. Anh suy nghĩ rồi tự nói với mình phải làm sao để mãi cho hạnh phúc đông đầy, để tình yêu của hai người có thể sánh với thiên trường địa cửu. Hai người cứ ngồi đó, im lặng không nói lời nào, cả hai chỉ nghe ngoài tai là tiếng hò reo của khán giả, nhưng lại có thể cảm nhận được nhịp đập từ con tim của đối phương, có thể cảm nhận được dây tơ hồng gắn kết họ với nhau. Bất chợt có tiếng nói micro từ phía loa sân khấu:

- Sau đây là tiết mục cuối cùng của buổi văn nghệ hôm nay, được thể hiện bởi Trần Hoàng Vũ lớp 10A1.

Đèn sân khấu tối lại, cậu vội bước lên sân khấu, có vài người bê giá đỡ cùng với đàn lên cho cậu, chuẩn bị đầu vào đó hết. Bây giờ mới thấy phía dưới vẫn đông thật, tâm trạng mới hồi hộp, mới khó tả làm sao. Cậu hít thật sâu, đưa mắt về phía anh, anh vẫy tay ra hiệu bảo cậu cố lên. Cậu chỉ mỉm cười, đèn đã bật lên, chỉ một vòm sáng xung quanh cậu, còn lại là màu đen của bóng đêm. Tiếng hò reo từ lớp 10A1, tiếng cổ vũ từ khán giả lại khiến cậu run hơn, lo sợ hơn. Cậu đưa tay gảy một dây đàn. Tiếng đàn ngân nga khắp nơi, bỗng nhiên khán đài yên ắng lạ thường, như có phép lạ, tiếng đàn lần áp tiếng cười nói xôn xao cứ như rằng: “nhất điều nhập lâm, bách điều áp âm” ... Cung đàn cứ ngân mãi, bàn tay cậu gảy trên từng dây đàn, âm điệu vừa phải, pha chút buồn buồn, khiến người ta cảm thấy yên tĩnh, tâm hồn nhẹ nhàng thanh tao ... Cậu vẫn chăm chú trên từng dây đàn, bàn tay trông thật điêu luyện. ... Tiết mục kết thúc bằng một cung ngân dài, cậu cúi đầu chào mọi người. Tiếng hò reo la hét lại vang lên, tiết mục cuối cùng quá đối ấn tượng. Cậu cúi người chào khán giả rồi bước xuống, thở hơi ra một cái thật nhẹ nhõm. Anh cười cười chạy đến bên cậu cùng với lũ bạn. Bao nhiêu người vây quanh cậu, cậu chỉ cười cười không để ý từ đằng xa có một người khác đang nhìn cậu bằng đôi mắt say đắm, miệng nở nụ cười tươi như hoa mùa xuân. ... Hân ta là ai đây ???

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Từ cái hôm diễn văn nghệ dường như là cậu nổi tiếng toàn trường, một cậu nhóc 16 tuổi cùng với khuôn mặt siêu dễ thương, ai cũng biết đến cậu ta. Hôm nay cậu vẫn đến trường như thường ngày, nhưng nay lại không đi cùng anh, cũng bởi tối hôm qua anh bảo có việc nên trở về nhà rồi. Cậu đạp xe từ từ, không nhanh quá, cũng không chậm quá, nhìn cảnh vật đang thay đổi xung quanh ta, mới biết đó là cuộc sống. Cậu tự cảm thấy mình may mắn bởi vì biết người mệnh mệnh, như cát trong sa mạc, may mắn ở chỗ là cậu tìm được một hạt cát thuộc về chính mình. Khóe môi cậu nở một nụ cười, nụ cười tươi tỏa nắng, cậu hít thật sâu đón những luồng gió mát lạnh của trời thu, cảnh vật cũng chóng thay đổi quá, trên đường đã đầy những đám lá vàng nâu. Vừa đi vừa lặng nhìn cuộc sống này mới thấy nó đẹp biết bao. Cuộc sống nhân sinh này có kẻ đến người đi, kẻ ở người rời, đường xá tấp nập, phố thị phồn hoa, tuy vậy nhưng vẫn có cái gì đó thâm lặng, có cái gì đó hạnh phúc biết chừng nào. Biết người mờ mịt, nhân thế trầm luân, chỉ cần có anh, tức sẽ có nơi để cậu yêu thương, để cậu an lòng mà hạnh phúc. ...

Một chớp sau cậu cũng có mặt tại trường, dắt xe vào, đi đến lớp, hôm nay hành lang rộng hơn thường ngày, cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, cũng chỉ hai mét thôi mà thấy nó rộng thênh thang, cũng chẳng qua là vì ... thiếu anh. Cậu bước vào lớp, ngồi lại chỗ của mình, mặt hơi thoáng buồn nhưng vẫn không che đi được cái dễ thương mà thiên bẩm của mình. Bất chợt cậu cảm thấy có gì đó dưới học bàn của mình, cúi người xuống lấy ra mới biết đó là một hộp quà. Ô mà khoan ! Là nhĩ, hộp quà của ai vậy. Cậu nhìn qua nhìn lại mới thấy có một mảnh giấy nhỏ ghi trên dòng chữ: “tặng Trần Hoàng Vũ”. Cậu hơi ngỡ người một lúc, thôi kệ, ai có lòng thì mình nhận, cậu cất hộp quà vào cặp trong lòng không khỏi vui mừng. Con người là vậy, được quà thì ai không vui chứ hả ???

Cậu ngồi đấy một lát thì anh cũng bước vào, ái chà, hôm nay anh vui lạ thường, vẻ mặt hớn hờ trong bộ đồng phục khiến anh đẹp vô cùng. Cậu quay mặt qua cửa sổ, giả bộ làm lơ, làm cho có giá, có vẻ như giận hờn vu vơ điều gì đó. Anh cười cười bước đến gần cậu:

- Em – anh khẽ lay lay người cậu.
- Cái gì – vẫn chưa chịu quay mặt lại.
- Giận anh à
- Xì, ai thèm
- Hoy mà, anh xin lỗi, anh không đi học cùng em được
- Kệ mấy người chứ... Hừ
- Thôi mà – anh ngồi cạnh cậu, đưa tay xoay mặt cậu lại, không nói không rằng hôn khẽ hôn lên má cậu một cái. Cậu đỏ mặt hết cả lên.
- Tên này... kì quá
- Tha lỗi cho anh ha
- Um ... um

Hai người ngồi cùng nhau cười cười, nói chuyện vui vẻ, bấy giờ mấy đứa bạn cũng đã vào lớp. Cái lớp đông hẳn lên, cũng như bao lớp khác thôi, đòi học sinh ai cũng đã từng trải qua, lúc nào đi học cũng có cái để nói, có cái để cười đùa. Thật sự thì tuổi học trò rất đẹp, đẹp trên từng chiếc áo trắng tinh, đẹp trên từng trang giấy nhỏ và cả tình yêu tuổi học trò. Rồi đây rồi những con người chúng ta cũng sẽ theo bánh xe thời gian mà tiến tới, sau này ngẫm lại ta mới cảm thấy thương nhớ, mới cảm thấy hối tiếc vì ta đã đi qua một thời kì niệm, một quãng đường đẹp để nhất đời ta – thời học trò phượng đỏ. Quà thật: “khi ta ở chỉ là nơi đất ở/ Khi ta đi, đất bỗng hóa tâm hồn”. “Tùng ! Tùng ! Tùng” tiếng trống vào lớp cũng đã vang lên, cậu quay người về chỗ cũ chuẩn bị cho tiết học. Tiết học đầu tiên sẽ là tiết Hóa, khổ thế này, môn cậu sợ nhất là đây, người ám ảnh cậu nhất chính là bà cô dạy môn Hóa này. Đáng sợ thật !!! Tiết học cũng chậm chậm trôi qua, cậu cứ lọt vào tầm ngắm của bà cô dạy Hóa, cứ gọi cậu khiến cậu cũng phải thót tim mấy lần. “Tùng !” một tiếng trống như cứu vớt cậu khỏi cái chết, cậu nhẹ nhõm vờn vai một cái như xưa tan mọi phiền muộn. Các tiết học còn lại cũng nhanh chóng kết thúc, cậu cùng anh ra về. Hai người đi trên hành lang, hai trái tim đang chung một lối mòn hạnh phúc, hai con người yêu nhau, thương nhau, nguyện vì nhau cho đến muôn đời vạn kiếp. Cậu đâu có để ý rằng từ đằng xa vẫn có một con người đang nhìn cậu, môi khẽ nở nụ cười, miệng lầm bầm cái gì đó không thành tiếng. Cái tên này ... thật ra là ai đây ???

Anh đeo cậu về nhà, đường xá hôm nay đông quá, cũng đúng con người ở cái đất Sài Gòn này ai mà không bận bịu ngược xuôi, ai lại không làm việc sáng đêm, không có công việc này thì họ cũng phải tìm kiếm công việc khác, ở đây ngồi không chỉ có cơ chết đói. Trời hôm nay nắng nhat, nắng hiem hơi ngày cuối thu đầu đông, những tia nắng xuyên qua vòm cây mạ bạc cả con đường, đầu đây là hương gió thổi vi vu, không thơm như hoa xuân, cũng không phải là thứ mùi hương câu kì hay sang trọng gì, gió chỉ có một hương vị đơn sơ mộc mạc, kèm theo một chút là mùi cỏ xanh từ những cánh đồng xa tít tại những chân trời xa. Bởi vậy người ta mới bảo gió là kẻ rong chơi khắp ruộng đồng nhưng cũng là người có thể len lỏi vào các nơi, đi sâu vào tâm hồn mỗi người... Cậu đang tay đón những cơn gió mát lạnh, lòng nhẹ nhõm như muốn hòa mình cùng gió, chẳng cần biết ta là ai, chẳng cần biết cuộc sống này bề bộn, phức tạp như thế nào đi chăng nữa thì giờ đây cậu tự cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian ... Chiếc xe cứ lăn bánh đều đều, luồn lách qua những dòng người như một cơn giao long đang uốn mình trên sóng biển. Sau một hồi luồn qua lách lại trên đường thì chiếc xe cũng dừng lại trước một căn nhà đã quá đỗi quen thuộc với hai người, cậu lấy trong cặp một cái chìa khóa, mở cổng rồi cùng anh bước vào trong. Căn nhà vẫn vậy, chào đón người vào là hai hàng hoa hồng, chúng nở rộ bông làm sáng cả cái sân nhỏ. Cậu lon ton bước vào nhà, sức nhớ ra cái gì đó liền vội chạy lên phòng, anh cũng không hiểu đành nhắc chân bước theo cậu.

Vũ chạy lên phòng, vẫn chưa kịp thay quần áo đã mở ngăn kéo cặp, móc ra một hộp quà được gói giấy hoa vàng rất đẹp. Anh bước vào, nhìn cậu:

- Ai tặng em à ?
- Chứ hông phải anh tặng hả ? – cậu ngờ ngác nhìn anh.
- Không, đâu có đâu.
- Hừ ... tên đáng ghét.

Cậu không thèm để ý anh nữa liền quay qua mở hộp quà. Woa ... ai mà tặng quà đẹp thế, cậu trở mắt nhìn sợi dây chuyền bằng bạch kim phía trong hộp quà. Trong đầu cũng không khỏi suy nghĩ, ai lại tặng mình món quà có giá trị như thế này nhĩ ? Thật khó hiểu ...

*** Tại một căn nhà nọ ***

Tại một căn biệt thự nọ, có một người con trai đang ngồi trên chiếc ghế gỗ trắng cạnh hồ bơi. Xung quanh là những hàng hoa nở rộ cả một sân rộng, người thanh niên đang suy nghĩ về cái gì đó, môi hắn nở một nụ cười trông có vẻ hạnh phúc. Chỉ nhìn sơ qua cũng thấy hắn là một người rất đẹp trai, nét mày thanh tao, khuôn mặt không lãnh đạm mà toát lên vẻ ấm áp, hòa đồng thân thiện, người này ngũ quan thanh tú, quả thật là một vẻ đẹp hiếm có, cộng thêm với nụ cười có thể hút hồn người khác mất đi thôi !!! Hắn ngồi trầm ngâm một lát rồi đứng dậy đi đâu đó

**** ta thi học kì, ngừng một thời gian, kính mong các vị đại nhân đại lượng thông cảm cho ta ****

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

*** Sáng hôm sau ***

Sài Gòn ... đang mở đầu một ngày mới một cách khá âm thầm, lặng lẽ, có một vài người đang đẩy xe hàng, một vài người khác lại lác đác đi tập thể dục, đầu đó vẫn là âm thanh quen thuộc thường ngày, tiếng xe cộ đi lại, tiếng gọi nhau í ới từ các con người buồn gánh bán bưng. Một ngày mới hứa hẹn nhiều điều tốt đẹp, tràn ngập sức sống đang dần bắt đầu. Ở tại một căn nhà, trên một chiếc giường có hai con người vẫn đang say giấc, trông thật ấm áp, không gian trong căn phòng thật yên tĩnh, có thể nghe được tiếng động cơ máy lạnh chạy một cách êm ả. Bất chợt tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên: “Tít ! Tít ! Tít! Tít” phá tan không gian yên tĩnh. Vũ có phản ứng, xoay xoay người rồi mở mắt, ngồi dậy vươn mình một cái thật khỏe khoắn. Cậu nhìn sang anh, tên này vẫn còn đang say giấc, Vũ khẽ lay người anh, nói:

- Anh à ... anh ... dậy đi, dậy đi rồi đi học

- Hờ ... hờ ... – Huy bật người dậy, uể oải ngáp một hơi dài rồi ôm cậu vào lòng, mắt vẫn lim dim gác đầu lên vai cậu.

- Anh này ... dậy đi học nè – cậu gỡ đôi tay rần rần của anh ra.

- Đây ... đây ... anh dậy liền đây – vẫn cái giọng ngái ngủ đó, anh hôn lên má cậu một cái rồi bước xuống giường đi vào làm vệ sinh cá nhân. Cậu ngồi trên giường, má hơi ửng hồng nhìn ra ngoài cửa sổ, đắm chiêu nghĩ về cái gì đó, miệng nở một nụ cười trông thật ngốc nghếch. Trần Hoàng Vũ, cậu đang nghĩ gì vậy, phải chăng là nghĩ về cái mà nhân sinh trên đời luôn ao ước, cái mà ai cũng muốn có, đó là hạnh phúc, đó là tình yêu. Chậu hồng bên cửa sổ nở rộ một bông đỏ rực, trên những cành hoa vẫn còn đọng vài giọt sương nhỏ óng ánh, lâu lâu chúng lại rơi xuống rồi vỡ òa thấm vào trong đất trông thật vui mắt. Anh bước từ trong toilet ra, thấy cậu ngồi đắm chiêu miệng cười cười, khó hiểu anh bước đến gần, lay lay người cậu:

- Em ... em ...

- Hờ ... hờ ? – cậu giật mình xoay đầu lại nhìn anh.

- Đi vô làm vệ sinh cá nhân rồi đi học, trễ bây giờ - anh hỏi thúc cậu.

- Ồ ... ơ ... em đi ngay – cậu vội đi vào toilet, trong đầu cũng không hiểu tại sao mình lại ngồi lì ra giường như vậy. Anh ở ngoài thay đồ rồi bước xuống nhà. Ông Thanh đã dậy từ trước, ông ngồi đó cầm tờ báo trên tay chú ý đọc cái gì đó, còn bà Ngân đã đi làm từ sớm, thấy ông anh lễ phép:

- Dạ con chào ... - anh đứng người khi chưa biết xưng hô ra sao cho phải.

- Con gọi ta như Vũ gọi cũng được – ông đặt tờ báo xuống bàn, nhìn anh với đôi mắt triều mến.

- Vâng thưa ba. – anh vui vẻ ngồi xuống sofa.

- Ta có chuyện muốn hỏi con.

- Vâng ạ, ba cứ hỏi.

- Con yêu Vũ thật chứ ?

- Con yêu em ấy thật lòng mà. – anh khẳng định, trông có vẻ rất kiên quyết.

- Ừm ... ta không cần biết là con trai ta yêu con gái hay con trai, vì tình yêu nào cũng đáng được trân trọng, ta cũng không cần biết là tụi con sẽ yêu nhau như thế nào ... Ta chỉ quan tâm đến chuyện của Vũ, nhất định con không được làm tổn thương nó, con hiểu chứ ?

- Con hiểu rồi ạ.

Hai người nói chuyện gì đó, một chập sau thì cậu cũng bước xuống nhà trong bộ quần tây áo trắng. Thấy ông và anh đang ngồi nói chuyện, cậu chạy đến:

- Con chào ba, buổi sáng vui về !!!

- Ủ, thôi hai đứa đi học đi kéo trễ. – ông hối thúc hai cậu con trai của mình.

- Vâng ạ. – nói rồi cậu cùng anh dắt xe ra cổng cùng nhau đi học như mọi ngày. Ông Thanh nhìn theo phía chiếc xe đạp đang xa dần, ông nở một nụ cười hạnh phúc. Đứa con trai bé bỏng của mình đã tìm được một người yêu thương nó, không có niềm vui nào bằng niềm vui của bậc cha mẹ. Như vậy ta mới thấy được cái gọi là đức hi sinh của đáng sinh thành, không có cha mẹ nào là không thương con cái, chỉ vì đứa con chưa nhận ra sự lớn lao và cao cả đấy thôi ...

Anh đưa cậu đến trường trên con đường quen thuộc, vẫn như hôm nào, đường phố đầy áp người qua kẻ lại, ai cũng có việc riêng, ai cũng có những lo toan của cuộc sống. Tiết trời hôm nay se lạnh, cái lạnh của những ngày đầu đông, vậy àm tóng lòng cậu cũng như anh có cái gì đó ấm áp như vị cafe buổi sáng, như một tách trà gừng vào đêm lạnh, một niềm hạnh phúc khó tả dâng lên trong lòng mỗi người. Bất chợt anh hỏi cậu:

- Em à.

- Gì vậy anh ?

- Em thích đi xe máy không ? Mai anh chở em đi học bằng xe máy.

- Hoy hoy, đi xe đạp đi, em thích đi xe đạp hơn mà cũng gần trường mà anh.

- Uhm, anh thương vợ anh lắm.

- Hừ, cưới lúc nào mà gọi vợ.

- Sớm muộn gì cũng là của anh. ... Haha. – anh cười chọc cậu.

- Cái tên này ...

Anh cùng cậu đùa giỡn trên đường, gió xi xào rung động cả những vòm cây khiến cho khung cảnh thêm thơ mộng. Hai con người, hai tâm hồn đã đến với nhau không cần biết chuyện mai sau, không cần biết rồi đây sẽ như thế nào. Anh và cậu, chỉ cần biết hiện tại là hai người yêu nhau, hiện tại hai người luôn hạnh phúc... Chiếc xe dừng lại trước cổng trường, anh dắt xe vào nhà xe rồi cùng cậu đi đến lớp.

Vũ đi đến căn tin thì bảo anh đi lên trước, cậu đi mua đồ ăn sáng, cái căn tin đông ngịt người, khó khăn lắm mới chen vào được:

- Cô ơi lấy con hai cái bánh ngọt với hai chai coca.

- Của con đây, tổng cộng 50.000.

- Con gọi tiền ạ.

Cậu chen lấn qua đám người để thoát khỏi cái căn tin, đang bước đi lên phòng bỗng nhiên “ cốp !!!”:

- Ui da ... đi hông nhìn đường hả ??? – đầu đó có một tên chạy đụng trúng ngay đầu cậu một cái rõ đau.

- Xin lỗi ... xin lỗi, tôi không cố ý đâu. – người con trai này đỡ cậu đứng dậy rồi xin lỗi.

- Không cố ý vậy là cố tình à !!!

- Cậu ... cậu, tôi xin lỗi mà.

- Thôi được rồi, không sao đâu. – cậu lay hoay tìm gì đó.

- Cậu tìm gì à.

- Cái bánh, mắ một cái zoi.

- Để tôi mua cho cậu cái khác.

- Thôi khỏi, không cần đâu.

- Coi như tôi chuộc lỗi, cậu đứng đây chờ xíu nhé. – nói rồi chàng trai chạy vào căn tin, dăm ba phút sau trên tay cầm một cái bánh ngọt đưa cho cậu.

- Cảm ơn. – cậu hơi hơi ngại.

- Không có gì, mà Vũ này.

- Hờ ... hờ, sao cậu biết tên tui. – cậu cũng hơi ngạc nhiên.
 - Ai không biết cậu từ hôm diễn văn nghệ.
 - Hỳ hỳ.
 - Vũ, nhà cậu ở đâu vậy.
 - Ở đường xyz đó.
 - À à.
 - Mà cậu tên gì, học lớp nào vậy ?
 - À, tôi tên Nguyễn Văn Phong, lớp 12A2.
 - Úi úi, đàn anh lun.
 - Có gì đâu ... hỳ hỳ. – anh cười trù.
 - Hoy pye, em đi lên lớp đây.
 - Ủ, pye. – anh vừa nói hết câu thì cậu đã lon ton đi lên phòng học. Vừa vào phòng đã thấy có người mặt bí xị, không vui, hằm hằm ngồi đấy. Vũ cười cười bước lại gần:
 - Anh àanh à – * lay lay người anh *
 - Gì ? – một giọng nói lạnh nhạt, có vẻ như đang giận hờn.
 - Thôi mà ... đừng có giận ha ... giận xấu lắm á.
 - Làm gì mà lâu lắc vậy ? – vẫn chưa nguôi giận.
 - Đi mua đồ ăn sáng cho anh nè, hông thương họ mà nỡ giận họ sao ???
 - Hừ, anh thương em ... được chưa !!!
 - Hỳ hỳ ... ăn sáng đi. – cậu đưa chiếc bánh cho anh, cả hai cùng nhau ăn. Cùng lúc thì nhỏ Anh với Tùng cũng bước vào, liền chạy đến chỗ hai người. Nhỏ Anh chọc cậu:
 - Ái chà chà, thương nhau ghê ta.
 - Con này, kì vậy, để vợ chồng họ ăn sáng. – thên Tùng cũng thêm vào.
 - Nín ... nín hết cho tau nghe hom hai đứa thúì. – cậu lườm hai đứa một cái rồi quay sang ăn tiếp.
 - Hoy hoy, hông chọc nó nữa, đi xuống căn tin với tui đi Tùng. – nhỏ Anh khêu thên Tùng đi xuống căn tin. Cậu và anh vẫn loay hoay ăn bánh, một lát thì trống cũng điểm vào lớp, cả Anh với Tùng cũng đã về chỗ cũ.
- Các tiết học dần trôi, Vũ không hiểu là cả buổi học tại sao lại nghĩ đến tên lúc nãy – Nguyễn Văn Phong, không hiểu cậu có cảm giác thân với hần từ lúc nào, bất giác cậu sờ lên sợi dây chuyền bạch kim, cũng không hiểu là vì lí do gì nữa... Buổi học đã kết thúc, thấy cậu vẫn ngồi bơ phờ, anh khẽ gọi:
- Em ... em ...
 - Dạ ... dạ.... - cậu giật mình vội thu sách vở vào cặp rồi ra về cùng anh. Huy vừa đi trên hành lang, cũng khá thắc mắc vì sao Vũ lại thờ thần như vậy...
 - Em suy nghĩ gì à ?
 - À ... không ... không, không có gì cả ?
 - Ừm – anh cũng không hỏi nữa, đi lên xe ra về cùng cậu. Trời đã về đông, một năm có 4 mùa, đó là quy luật tất yếu của tự nhiên mà không ai thay đổi được. Nếu mùa xuân là mùa mát mẻ, muôn hoa khoe sắc, vạn vật sinh sôi nảy nở, mùa hè là mùa thắm rực màu phượng đỏ, nhuộm tím màu bằng lăng cùng với vài trang kỉ niệm buồn thơ thời học sinh, mùa thu là mùa của sự êm đềm dịu nhẹ, mùa của sự nhớ nhung âm thầm, thì mùa đông, chính nó cũng có vẻ đẹp riêng biệt với gió bắc, mưa phùn với cái giá lạnh đầu mùa rung rung nổi nhớ. Ngoài đường cũng lác đác vài chiếc áo lạnh, mưa phùn rơi nhẹ nhẹ, anh đạp xe nhanh hơn, luồn lách qua dòng người để tránh mưa làm ướt người cậu. Cậu hiểu mà, cậu như an toàn tuyệt đối dưới sự che chở, sự yêu thương của anh, thật hạnh phúc !!! Chiếc xe dừng lại trước nhà, Vũ vội mở cổng rồi cùng anh đi vào. Trời vẫn đang mưa, mưa rơi nhẹ rơi không một tiếng động nào phát ra cả, có vài chiếc lá vàng đang rơi xuống cùng với những hạt mưa tinh nghịch. Đầu phải màu đông đối với ai cũng lạnh, đầu phải ai

cũng nghĩ mùa đông đến với những cái rét buốt như cắt da cắt thịt, mùa đông không như vậy, nó mang đến cho cả một bầu trời ấm áp, mang đến cả một sự hạnh phúc dịu nhẹ ... Anh theo cậu bước lên phòng, vậy mà thời gian trôi nhanh quá, anh với cậu quen nhau cũng đã hơn 2 tháng rồi. Anh đang suy nghĩ đến việc sẽ cầu hôn cậu trong thời gian tới, nhất định cậu phải thuộc về anh ... Mới đó mà đã hết một ngày, đêm lại về cái lạnh thật khó tả, lạnh đến buốt da buốt thịt, Vũ nằm xuống giường trùm chăn lại không cho sơ hở chỗ nào cả, anh cũng cười cười nằm cạnh cậu, ôm cậu vào lòng rồi chìm vào giấc ngủ ... Cái lạnh giá của trời đông bấy nhiêu thôi cũng đủ cho hai người một đêm ngon giấc ...

*** Sáng hôm sau ***

Cậu thức dậy sau một đêm ngon giấc bên anh, nhìn qua chỉ biết lắc đầu, hần vẫn vậy, có tính ngủ nướng cho dù đồng hồ có reo bao nhiêu hần cũng chỉ biết ngủ. Vũ lay lay cái tay bên cạnh:

- Anh à ... anh ... dậy đi đồ con hâu.
- Hờ ... hờ ... dậy ngay – cái tay bắt đầu có phản ứng.
- Lẹ lên coi, ăn nằm ngủ miết như hâu bây giờ.
- Đây ... đây, hông có mất đẹp của chồng em đâu mà lo quá.
- Hừ ...

Hai người làm vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi cũng bước xuống nhà. Anh dắt xe ra còn cậu thì đi trước. Mở cổng ra, thật ngạc nhiên, có một người con trai thật đẹp đang ngồi trên cây exciter trắng xanh đậu trước nhà. Người con trai đó không ai khác chính là Văn Phong, bỗng nói:

- Em nhìn gì nữa, lên xe anh đưa em đi học.
- Ồ ... ơ – cậu ngạc nhiên, đứng chờ người nhìn hần.
- Ai vậy em ? – Huy dắt xe ra, cũng rất đỗi ngạc nhiên nhìn Phong.
- Ai vậy ? – Phong hỏi Vũ
- Ồ ... ơ – cậu chưa kịp trả lời thì Huy đã nói.
- Người yêu cậu ấy, được chưa hả ? – máu ghen đã bắt đầu nổi dậy.
- – Phong nhìn sang Vũ, cậu không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ.
- Sao hả, cậu có thể đi rồi đấy. – Huy nói.
- Hừ, tôi sẽ theo đuổi em ấy, công bằng thôi cậu ạ. – nói rồi Phong nhếch mép một cái, rồ ga chạy xe đi mất, nãy giờ cậu không biết nói gì cả, chỉ đứng nhìn hai gã kia nói chuyện mà thôi.
- Lên xe. – giọng nói lạnh nhạt, pha chút hàm hàm máu ghen, nóng giận.
- Ukm ukm. – cậu chỉ biết cúi gằm mặt mà nghe lời anh.

Anh chờ cậu đến trường như thường ngày nhưng hôm nay không khí lại khác hẳn, có cái gì đó đè nặng trong lòng cậu một cách thật khó chịu. Về phía anh, có gì đó rất khó chịu, rất khó nói. Hai người cứ im lặng, sự im lặng đến chết người, bỗng nhiên anh nói phá vỡ bầu yên lặng đó:

- Hần ta là sao ?
- Chỉ mới quen hôm trước thôi, hông có gì hết á.
- Ừm ...

Huy không nói gì nữa, bầu không khí trở về với sự im lặng. Anh để ý thấy cậu cứ cúi gằm mặt xuống mãi, lúc trả lời thì giọng nói nhè nhẹ, vai hơi run run có vẻ sợ sệt. Anh cũng thấy hồi lỗi quá:

- Anh xin lỗi.
- Xin lỗi ??? – cậu ngược mặt nhìn anh.
- Anh đã lớn tiếng với em, anh xin lỗi.
- Ukm ukm, không có gì đâu. – Vũ như trút được gánh nặng, cậu nhẹ nhõm thở ra một cái. Anh cũng cười cười mà nhẹ đi trong lòng, bao nhiêu phiền muộn, máu ghen cũng tan biến hết, yêu cậu nhiều quá... Tình yêu có giận có hờn, có ghen có ghét, có buồn có đau. Giận hờn là để hiểu nhau, chứ đâu phải để mất nhau suốt đời. Xe dừng lại ở trước cổng trường, anh dắt xe vào còn cậu thì đi lên lớp trước. Cậu bước lên cầu thang, trời xui đất khiến thế

nào lại gặp anh ta – Văn Phong, thấy cậu, anh ta liền chạy đến:

- Vũ này.

- Gì vậy ? – cậu hỏi anh ta.

- Ở ... ở ... cậu ăn sáng chưa, cậu xuống căn tin với tôi nhé.

- – chưa kịp nói gì cả, Vũ đã bị anh ta nắm tay kéo đi. Vừa ra khỏi cầu thang thì gặp mặt Huy. Thấy cảnh tượng người mình yêu bị người khác nắm tay thì hỏi thử ai mà không ghen, không tức chứ. Anh nắm chặt tay lại, đi đến chỗ hai người đó, giật phắt tay cậu ra không quên đấm cho Phong một cái rồ đau. Anh kéo cậu ra đến tận sau trường, đến bây giờ Vũ mới thấy được sự tức giận của anh khi lên đến tột độ, hai mắt đỏ ngầu, chân mày nhàu lại, miệng lại hơi run run. Đáng sợ thật, cậu chỉ ấp úng:

- Ở ... ờ, không như anh nghĩ đâu.

- Không hà ? Không thì tại sao nắm tay này nọ, không thì lại đến nhà đón nhau đi học hà ? – quả thực là anh rất giận, cũng phải thôi, yêu sâu đậm bao nhiêu thì hờn ghen, giận dữ cũng to lớn bấy nhiêu.

- Em ... em – cậu thật sự rất sợ, mắt đã hơi rung rung, sống mũi đã hơi cay cay.

- Em nói đi ... em nói đi, tình yêu của anh dành cho em bấy nhiêu chưa đủ hà: anh đưa em đi học, đi cùng em, ngủ cùng em, đến cạnh em, dành tất cả cho em. Em nói đi ... anh còn phải làm gì để chứng minh cho tình yêu của anh đây ... có phải ... có phải em yêu người khác không, em yêu hán ta đúng không hà ??? – anh nắm chặt đôi vai của cậu, nói ra những điều anh nghĩ, không biết tại sao, anh thấy nhói đau khi nhìn cậu khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Anh buông em ra ... buông em ra. – cậu vùng vằng thoát ra khỏi cái nắm chặt ở đôi vai.

- Anh ... anh nghĩ em yêu người khác, anh nghĩ em là loại người như vậy sao. Em ... em ghét anh, chúng ta chia tay. – Vũ đã khóc, nước mắt cứ lăn dài, cậu bước đi vào lớp trong tuyệt vọng.

- Vũ ... Vũ – Huy gọi Vũ trong tuyệt vọng, anh làm gì thế này, anh đã gây ra chuyện lớn rồi, cậu sẽ không tha thứ cho anh mất. Huy hận chính bản thân mình, không hiểu vì sao mình lại nói như vậy ... thật là. Anh thờ thẩn bước đi vào lớp.

Vũ chạy thẳng vào lớp, không quan tâm đến ai cả, cậu cố gắng chạy thật nhanh để không ai phát hiện mình đang khóc, đang đau buồn. Cậu chạy lên lớp, bước đến chỗ ngồi, hai đứa bạn thân thấy vậy liền xúm lại chỗ cậu. Nhỏ Anh hỏi cậu:

- Ê Vũ, mày sao vậy, sao buồn thế kia ?

- Không ... không có gì đâu – cậu lấy tay lau lau nước mắt, cố không cho hai đứa bạn thấy.

- Mày nói mau, bạn bè với nhau cả, mày không nói ??? Ok, từ sau này tao với Anh không là bạn với mày nữa. – Tùng quay sang nói với cậu rồi vờ bỏ đi.

- Khoan, đừng đi mà, tao nói – cậu níu áo của Tùng lại.

- Rồi, bây giờ nói tao nghe. – Tùng hạ giọng nhỏ nhẹ với cậu, nhỏ anh cũng vỗ vai cậu an ủi.

- Chuyện là vậy ... abc ... xyz ... fgh

- À ... à, thôi tao hiểu rồi. Tùy mày thôi, yêu cũng tốt, không yêu cũng tốt, dù sao đi nữa ngày tháng sau này nhất định phải sống cho tốt vào, đừng có ngồi mà khóc lóc mãi như thế. Nghe rõ chưa ? – Tùng an ủi cậu.

- Ukm ukm, đúng đó, sau này mày sống cho tốt, dù sao cũng còn có hai tụi tao mà. – nhỏ anh cười hiền với cậu.

- Um ... um – Vũ lấy tay lau nước mắt, cậu cười một cái trông thật dễ thương. Nói cũng phải, đau buồn chỉ thêm khổ thân, chỉ thêm hành hạ thể xác, cậu nhất định phải sống tốt, còn gia đình, bạn bè, người thân nữa ... Trống đánh vào lớp đã điểm lên, hai đứa kia cũng an tâm mà quay về chỗ ngồi. Vũ ngồi đấy chột nhìn qua không thấy Huy đâu cả. Cứ như vậy, đã hơn mấy tiết học trôi qua, cậu cứ nhìn về phía cửa lớp, trong tim chột nhói đau. Chật, cậu lại nghĩ đến anh rồi, không được, càng nghĩ càng đau thêm thôi.

Buổi học kết thúc, Vũ lấy xe ra về, hôm nay lòng cậu trống rỗng, như có ai đó đang bóp nghẹt đường thở khó thở quá ... cậu đạp xe đi trên đường trong vô thức, luôn suy nghĩ về anh. Không biết tại sao lại yêu sâu đậm đến như thế, không hiểu tại sao lúc nào cũng nghĩ về đối phương một cách vô thức như vậy. Nước mắt lại rơi, không hiểu vì sao nó cứ rơi mãi, vì anh mà bao nhiêu lần mắt phải thấm lệ buồn, vì anh mà cậu đau thương nhiều quá... Ai cũng vậy, chỉ mong sao yêu nhau, nắm tay nhau đi đến cuối con đường, kể cả cậu cũng vậy: “ Hai tay bung đĩa muối gừng/ Gừng cay muối mặn xin đừng quên nhau.” Trời nổi gió, lạnh quá, gió thổi rì rào qua các cành cây trơ trụi, phải chăng thiên nhiên cũng muốn trêu con người, gió thổi lạnh như sát muối vào vết thương lòng Vũ, khiến cậu đau lại càng thêm đau, buồn lại càng buồn thêm. Kèm theo gió là những cơn mưa phùn, cậu vội nhanh chân đạp xe về nhà nếu không sẽ ngã bệnh mất thôi ...

Vũ về đến căn nhà thân thuộc, trên người hơi lạnh tắm vài giọt mưa, hôm nay cậu cũng chỉ có một mình. Cậu bước đi thờ thẩn về phòng, nằm bịch xuống giường Nước mắt ... nước mắt lại rơi ... vẫn là hình ảnh đó, hình ảnh của anh, bóng dáng của anh cứ hiện ra trong đầu cậu. Cậu ngủ thiếp đi vì quá mệt mỏi, trong vô thức, bất giác cậu gọi tên anh trong giấc mơ

Còn Huy ... từ lúc đó, anh chạy đi mất, chạy mãi đến một quán bar, gọi một chai rượu thượng hạng, uống, uống mãi, uống cho quên đi tất cả. Nhưng càng uống lại càng uống lại càng nhớ rõ, nhớ đến con người mang tên Trần Hoàng Vũ, càng uống lại càng tỉnh, càng cảm thấy hối lỗi. Để rồi tự vấn bản thân mình rằng: chính mình đã làm điều gì vậy, mình đã để mất em ấy một cách ngu ngốc đến thế sao ... Nước mắt anh khẽ rơi, đâu phải là công, là top, là sème thì không biết khóc, ai cũng là con người, cũng có lúc yếu đuối như vậy thôi

*** Sáng hôm sau ***

Vũ đến trường một mình trong bộ dạng thất thần, hôm nay trời sao mà lạnh đến thế như rằng thiên nhiên cũng muốn trêu ghẹo con người, gió thổi vù vù muốn quật ngã các cành cây trơ trụi, hôm nay chỉ mình cậu chống chọi với cái lạnh kia, chỉ mình cậu cố sức đạp đến trường... Đến bây giờ cậu mới hiểu cảm giác của anh, bao lâu nay, anh vẫn ngồi đây đưa đón cậu thường ngày ... nhưng chưa bao giờ anh phản nản gì cả... Đến lớp, hình bóng quen thuộc ngày nào cũng không thấy đâu, Vũ buồn buồn đi ra ngoài ngồi trên bậc lang thang dài lại càng thấy cô đơn, lại càng thấy bản thân yếu đuối, nhỏ bé thế kia giữa dòng đời rộng lớn, vô định ... Vũ ngồi thần thờ ở đó, bỗng nhiên cậu cảm thấy có một ai đó đang đứng bên cạnh cậu, nhìn qua mới biết đó là Văn Phong, anh ta mới hỏi chuyện:

- Nhóc có chuyện buồn à ?
- Um ... um – cậu gật gật đầu rồi lại lắc đầu.
- Em với Huy giận nhau à ...
- Um ... um – cậu không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ.
- Anh nói cho em nghe chuyện này nhé
- Anh nói đi. – giọng cậu vẫn hơi buồn buồn
- Anh thật sự rất yêu em, yêu từ lúc em bước lên sân khấu thì anh đã để ý đến em, anh tặng em sợi dây chuyền, anh giả vờ đụng trúng em, tất cả đều chỉ muốn làm quen với em, tất cả chỉ muốn yêu em, em cho anh một cơ hội được không ? – nói rồi Phong nắm lấy tay Vũ, nhưng cậu chân chừ rồi rút tay lại.
- Em ... em ... em không biết ! – cậu vô thức không còn gì để nói.
- Thôi được ... anh sẽ đợi, thời gian sẽ chứng minh tình cảm anh dành cho em – nói rồi Phong bước đi, ánh mắt vẫn ánh lên một tia hi vọng.
- – Vũ vẫn im lặng, ngồi đó thần thờ. Thật ra cậu không cảm nhận được sự ảm áp, hay tình yêu trong cách Phong đối xử với cậu, bởi vì cậu có yêu anh ta đâu ... người cậu yêu thật sự là Huy, mãi mãi vẫn là người đó in khắc sâu trong lòng cậu ... Người ta thường bảo tình yêu của tuổi học trò chỉ là sự thích hay chỉ là say nắng nhất thời, nó sẽ không tồn tại lâu dài, tuy nhiên đâu phải lúc nào cũng vậy, có nhiều lúc sự say nắng nhất thời đó lại là mối gắn kết bền lâu, lại là sợi tơ hồng đẹp nhất thế gian. Ai cũng vậy, chỉ mong sao tình đầu và sẽ cũng là tình cuối. Vũ đứng dậy lặng lẽ đi vào lớp, các tiết học lại bắt đầu trôi qua ... Hôm nay Huy vẫn không đến lớp, Vũ vẫn nhìn qua chỗ của anh, lại nhớ đến hình dáng đó, nụ cười đã hút hồn cậu ngay từ thuở xưa. Nước mắt lại rơi, cứ thế mà các tiết học cứ chậm chậm trôi qua, con tim cậu cũng nhói đau mấy lần khi nghĩ về anh ...

Cuối giờ, Vũ bước đi ra về trên khuôn mặt vẫn thoáng hiện một nỗi buồn lớn. Cậu đang dắt xe ra cổng thì Phong chạy đến cạnh cậu, anh khẽ nói:

- Tối nay em đi dạo phố với anh nhé, anh sẽ qua nhà rủ em đi.
- Um ... um ... cũng được. – cậu cũng muốn đi ra ngoài dạo cho khuây khỏa, cho vơi đi nỗi buồn một phần nào.
- Thật hả ... vậy tối anh sẽ qua nhà rủ em đi.
- Ukm ukm, thôi em về đây.
- Pye em

Cậu lên xe ra về, trong lòng không một chút bận tâm. Mặc kệ tất cả, chuyện gì đến sẽ đến, chuyện gì đi sẽ qua đi, con người luôn theo quy luật của tự nhiên mà phát triển, không thể sống hoài sống phí trong quá khứ, không thể chìm ngập trong nỗi đau thương như vậy mãi ... Nói thì nói vậy, ai cũng có thể giác ngộ ra điều đó, nhưng con người chứ không phải là thần thánh, cũng chỉ là người trần mắt thịt cũng có thất tình lục dục, có một số người cứ sống mãi trong cái quá khứ cứ như sa vào hố cát lún, càng lún thì càng lún sâu hơn. Cũng có người biết thoát khỏi quá khứ, tìm đến một cái gọi là hạnh phúc

mới, có thể liều mình đánh cược với cuộc đời, bước ra khỏi vũng lầy.

Vũ về nhà, lặng lẽ đi lên phòng, hôm nay cậu cũng chả có tâm trạng ăn trưa. Không hiểu vì cái gì, vì sao mà lại mất ăn mất ngủ như thế ... phải chăng lại vì anh ... Cậu nằm bẹp ra giường, vì mệt quá mà ngủ thiếp đi. Bất chợt xuất hiện trước mắt cậu là một bầu trời xanh cao vời vợi, nắng ấm tỏa khắp nơi, vội bật người dậy mới thấy mình đang nằm trên một cánh đồng cỏ xanh rì trải tận đến chân trời xa. Bỗng nhiên, từ đằng xa có một chàng trai chạy đến, ôm Vũ vào lòng, cậu bất giác đưa tay ôm lại anh ta ... là Huy. Chưa kịp để cậu nói gì, anh đã thò thẻ bên tai:

- Em đi với anh.

- Đi đâu cơ ? – cậu ngơ ngác.

- Đi tìm HẠNH PHÚC CUỐI TRỜI XA. – nói rồi anh đưa tay ra.

- Ô ... ơ ... – cậu đưa tay của mình ra nắm lấy bàn tay anh. Bất chợt tất cả các hình ảnh từ anh, từ bầu trời, nắng ấm, đồng cỏ xanh biến mất. Cậu cố với tay đến anh nhưng không, xung quanh chỉ là màn đêm tối ... Vũ vội bật người dậy, trán toát mồ hôi, thì ra đó chỉ là mơ. Cậu ngồi thu mình lại, khóc thút thít, tại sao lại là anh, tại sao đến mơ cũng là về anh, tất cả đều là hình bóng của anh ... Ngồi đó khóc một hồi lâu, nhìn qua đồng hồ mới biết bây giờ là 5h chiều, cậu liền vội đi chuẩn bị đồ ăn tối. Bật bếp lửa lên, hơi ấm của nó tỏa ra khắp gian bếp, bấy nhiêu cũng đủ để cậu nhớ đến những ngày anh ăn cơm cùng cậu, những ngày anh trêu ghẹo cậu tại đây ... Cậu khẽ lắc lắc đầu xua tan cái hình ảnh đó đi, chú tâm vào việc nấu ăn. Nấu đồ đã xong hết, cậu về phòng lấy đồ đi tắm. Hôm nay trời lạnh lắm, cậu với tay bật vòi nước nóng, những tia nước chảy lên đầu, xuống má, đến cổ, len lỏi đến từng da thịt, ấm lắm, tuy nhiên cũng không đủ để sưởi ấm cái lạnh của sự cô đơn của cậu lúc này...

Vũ bước ra khỏi phòng tắm, đi xuống cầu thang thì thấy ông Thanh và bà Ngân cũng đã về đến nhà. Thấy con hơi buồn, ông gặn hỏi:

- Thên Huy đâu mà con buồn thế kia ?

- – cậu không nói gì, chỉ lắc lắc đầu rồi đi xuống nhà bếp dọn đồ ăn. Một chập sau mới nói vọng lên:

- Ba, mẹ xuống ăn cơm. – ông Thanh cũng bước xuống ngồi vào bàn ăn. Bữa cơm diễn ra trong im lặng, có đôi lúc bà Ngân nhìn thấy đứa con của mình mắt đã rung rung lệ, trong đầu bà cũng đoán đầu đó là hai đứa giận nhau, hay cãi vã nhau là chuyện thường trong tình yêu. Một lúc sau thì cậu buông đũa, xin phép lên phòng khách. ... Vũ ngồi trên sofa trong bộ dạng thất thần, bỗng nhiên có tiếng chuông cửa “bing boong ! bing boong”, cậu đứng dậy bước ra:

- Ra ngay, ra ngay. – vừa mở cửa ra thì đã thấy Văn Phong đứng ngoài đó. Anh cười với cậu.

- Đi thôi.

- Um ... um ... anh đợi một xíu. – cậu quay vào trong nói vọng xuống dưới nhà.

- Ba mẹ ơi, con đi dạo chút nha.

- Ừ ... đi sớm về sớm nghe con. – bà Ngân lay hoay dọn bàn ăn.

- Đi thôi. – cậu quay người nói với Phong.

Cậu vừa đi vừa nghe anh nói nhiều chuyện về con người, về gia đình anh, và cũng có đôi lúc anh nhắc về cậu. Gió thổi mang theo hơi lạnh đến buốt da buốt thịt, thấy cậu hơi run run trong chiếc áo khoác mỏng, anh kéo cậu lại gần nhưng cậu lại ngại mà đẩy ra. Con đường nhuộm màu vàng nâu bởi các ánh điện, nhìn qua ánh đèn có thể thấy những giọt mưa li ti bay bay trông thật đẹp mắt. Anh nhìn qua cậu:

- Vũ à.

- Gì vậy ? – giọng cậu vẫn hơi buồn buồn.

- Em vẫn còn buồn sao ?

- Um ... um Vẫn còn chút chút. – cậu cúi gầm mặt xuống.

- Người đó không thương em, vậy anh thương em được chứ ? Tại sao em cứ buồn như vậy, anh đau lắm em biết không ? Anh xin em cho anh một cơ hội được không ? – đôi mắt Phong ánh lên hai tia hi vọng, hi vọng nhỏ nhoi. Cậu cũng cảm thấy hơi nhần tâm, nhưng không được, yêu là yêu, chứ không phải yêu là vì thương hại.

- Em ... em ... em xin lỗi, em không thể tiếp nhận tình cảm anh dành cho em. Nhưng em tin chắc rằng sẽ có người tốt hơn em đang chờ anh phía trước, ta không thể làm tình nhân nhưng ta có thể làm bạn. – cậu hạ giọng, nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

- Anh ... anh ... thôi được rồi, em không đồng ý cũng không sao. Nhưng phải hứa với anh là không được buồn như vậy nữa. – anh đưa ngón tay út ra, ý bảo cậu ngoéo tay hứa.

- Ukm ukm ... em hứa với anh. – cậu đưa ngón tay út của mình ngoéo với tay của anh, cười tươi một cái xua tan mọi muộn phiền.

- Cũng khuya rồi, ta về thôi.

- Um um – cậu đi cùng anh bước ra về.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Trên đường anh với cậu tán dóc nhiều cái, anh chọc cậu cười nhiều hơn. Bây giờ anh đã hiểu rồi, chắc có lẽ tình cảm anh dành cho Vũ chỉ là sự say nắng nhất thời, anh sẽ coi cậu như một người em tốt, một người bạn tri kỉ. Đi được một đoạn đường thì bỗng nhiên anh dừng lại, hình như là nghe điện thoại. Cậu cũng dừng lại đợi anh, chỉ nghe được tiếng: “Vâng, dạ.” Một lúc sau thì Phong quay qua, nói với cậu:

- Anh có việc gấp, không thể cùng em về được. Em có thể về một mình không ?

- Được ạ. Anh có việc gấp thì đi nhanh đi. – cậu cười một cái cho anh an lòng.

- Ukm ... anh đi đây. – Phong vội chạy đi, không quên quay đầu lại nhìn Vũ một cái như chào tạm biệt, thật ra trong lòng cũng có chút lo lắng.

Vũ bước tiếp trên con đường đầy ánh điện, trời về đêm mà đất Sài Gòn cũng còn náo nhiệt quá, bất kể là trời thu hay trời đông, là mùa lạnh hay mùa nóng thì vẫn không nguôi đi sự náo nhiệt thường ngày. Cũng phải, tất cả cũng chỉ vì cơm áo gạo tiền mà cuộc sống này trở nên bẽ bộn, tấp nập đến vậy, nhưng thiếu đi cái tấp nập đó thì buồn chết mất. Vũ đi dạo vài vòng rồi cũng đi về. Bước đến cổng nhà, cậu đứng sững lại, không thể tin vào mắt mình nữa, Huy đang nằm trước cổng, bộ dạng tồi tệ, trông thật đáng thương, đến gần có thể nghe được mùi rượu tỏa ra nồng nặc, chắc hẳn anh đã uống rất nhiều. Trong lòng cậu chợt nhói đau, không được, cậu không thể để anh ngoài trời gió lạnh như thế này, không suy nghĩ nhiều, cậu dìu anh vào nhà. Cậu vẫn nghe được tiếng anh nói:

- Vũ ... hức hức ... anh yêu em ... hức ... anh xin lỗi em rất nhiều ... hức hức ... em quay về với anh đi. – cậu òa khóc khi nghe những điều này, anh cũng chảy nước mắt. Vũ vội đưa anh lên phòng, đặt anh nằm xuống. Cậu đi pha một li nước chanh nóng đem lên phòng, khẽ lay người anh:

- Huy ... Huy ... tỉnh lại, uống ngụm nước giải rượu đi.

- Ồ ... ơ – anh vô thức cầm lấy li nước, uống một ít.

- Sao rồi ... có sao không.

- Là em ... là em sao ... hức hức ... anh xin lỗi ... anh xin lỗi ... tha thứ cho anh đi, anh cầu xin em đấy. – anh ôm chặt lấy cậu thỏa mãn cái nỗi nhớ bao lâu nay, thỏa mãn cái sự thèm khát bấy lâu. Cậu không nói gì, chỉ thấy bản thân mình khác hẳn, miệng khẽ nở một nụ cười. Bất ngờ anh đề Vũ xuống giường, hôn cậu một nụ hôn thật sâu, lưỡi anh quấn quýt lấy lưỡi của cậu. Một nụ hôn dài đọng đầy tình yêu, một nụ hôn nói lên tình cảm chân thật tận đáy lòng. Anh cúi từng cú áo trên người cậu, đêm nay chắc hẳn sẽ là đêm hạnh phúc nhất !!! Chẳng bao lâu trên người cậu và anh không còn mảnh vải che thân. Anh hôn cùng khắp người cậu, hôn môi, hôn má, hôn trán rồi đến cổ, đến bụng, trên khắp người cậu đều có vết nứt đỏ ửng cả lên. Anh rờ cái lưỡi mà quai lên hai đầu nhũ, anh không quan tâm đến gì nữa, chỉ nghe được một vài tiếng rên nhẹ nhẹ. Không ngừng lại ở đó, Huy di chuyển xuống vùng hạ bộ, đôi môi ẩm ướt trượt dọc lên vật kia, lưỡi đặt dưới, đầu lưỡi chạm đến đỉnh, rồi từ từ bao trùm phía trên. Cậu có cảm giác mê mê, sung sướng đến tột độ, cậu không nói gì cả chỉ khẽ rên “Aaaa ... Aaa ... aaa ...” Sự kích thích của rượu, của tiếng rên la lại càng hồi thúc anh hơn, anh như con hổ đói đang ăn thịt con mồi của mình. Bất chợt anh dừng lại, hôn lên môi cậu, khẽ nói:

- Em làm lại cho anh đi.

- Ồ ... ơ Em ... em – cậu không biết nên nói gì lúc bây giờ chỉ lẳng lặng làm theo lời anh, cuối người xuống nâng niu phần hạ bộ. “Tiểu Huy” khá tráng kiện, nuốt càng sâu càng khổ sở, thẳng cho đến khi nuốt xuống tận cổ họng thì cậu mới đưa ra vào nhẹ nhàng. Mặt cậu hơi đỏ đỏ, thấy anh có vẻ hơi mê mê, trong đầu cậu thầm nghĩ: “Hừ, thật đáng ghét !!!” Anh cũng thật ra không dễ chịu gì, vì là lần đầu cậu thực hiện nên kĩ xảo lại chưa tốt, có lúc lại hồng hết, chưa biết cách tránh răng, bắt đầu dĩ chỉ qua là do rượu có sẵn với tâm tình bấy lâu và lại là lần đầu được khẩu giao nên khoái lạc vẫn chiếm ưu thế. Anh kéo người cậu lên, đặt lên bờ môi ấy một nụ hôn, rồi khẽ nói:

- Em làm tệ thật, phải chỉ dạy em sau mới được ... haha. – nụ cười gian xảo.

- Hừ, tên đáng ghét. – cậu vừa nói xong thì anh đã quay người ngồi xuống tìm đến “tiểu cục” của Vũ, một ngón tay.

- Aaaaa. – cậu la lên vì đau đớn, cũng may là phòng cậu đều là tường cách âm nếu không thì chắc sẽ đánh thức cả khu phố.

- – Anh vẫn không quan tâm, rồi đến ngón thứ hai, ngón thứ ba. Cậu oằn người vì nó rất thốn, vô cùng đau đớn. Anh từ từ đưa vị “tiểu huynh đệ” của mình đi vào trong “tiểu cục” của Vũ.

- Aaaaaaaaa – tiếng rên như phá vỡ cả màn đêm, phần dưới như muốn xe toạt ra khiến cậu đau đớn vô cùng đến nỗi mặt cũng đỏ hết lên.

- Em thả lỏng chút đi. – Anh ôm lấy ngực Vũ rồi cúi đầu xuống hôn cậu, phần dưới vẫn không ngừng hoạt động.

Mỗi lần anh đi vào thật sâu khiến cậu vô cùng yêu thích, có cảm giác sung sướng như lên tận chín tầng mây. Căn phòng đầy tiếng dâm dục, sự hào quỵt giữa tình yêu và dục vọng. Cậu mở miệng thở dốc, lửa dục vọng vẫn không ngừng thiêu đốt trong cơ thể khiến mồ hôi chảy nhễ nhại. Chớp mắt thấy anh nằm trên cũng giống cậu, đều chìm trong bể dục khiến cả hai đều càng thêm hưng phấn. Hai người mây mưa giường chiếu đến quên cả chính mình, căn phòng đầy những tiếng dâm mĩ, đến giường cũng có rung động khá nhiều. Nhịp đưa ra vào càng nhanh hơn, một lúc sau dục vọng lên đến đỉnh điểm, cậu cảm nhận bên trong có những dòng nước nóng hôi chảy ra, anh nằm dài trên người cậu, thở dốc vài lần rồi đưa tay xuống “tiểu Vũ” đưa nó lên xuống theo từng nhịp, rồi nhanh dần. Rồi anh cúi người xuống tiếp tục “nâng niu” “Tiểu Vũ” chẳng khác nào một thứ quý giá, cẩn thận liếm mút đến khi tinh hoa bắn ra. Anh hôn lên môi cậu một cái, thấy cậu hơi nhăn nhó mặt có vẻ như đã cảm thấy đau rất ở “tiểu cục” anh cũng không tránh khỏi xót xa liền đặt tay cậu lên ngực mà mân mê. Cậu cười mỉm trông thật đáng yêu, rồi nói:

- Không sao hết.

- Bây giờ em là của anh rồi đấy, anh không cho ai động chạm đến em nữa. – anh cười cười trông có vẻ hạnh phúc.

- Hừ, tên đáng ghét, đi ngủ thôi. – nói rồi anh đắp chăn cho cậu, cả hai người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trời lại trở gió lạnh, nằm trong phòng cũng có thể nghe được tiếng gió thổi đến mức nghe như tiếng huyết sáo, không khí ngoài trời là một đêm yên ắng, kèm theo là hơi lạnh đến thấu xương. Nhưng bên trong căn phòng này vẫn ấm áp lạ thường, hơi dục vọng vẫn còn vưon vắn, tuy nhiên hơi ấm của hạnh phúc mới là chính. Hai con người, hai trái tim rồi đây ai biết ra sao, tuy nhiên bây giờ họ là kẻ hạnh phúc nhất, không cần quan tâm đến gì nữa. Có nhau, xem như là tình yêu có nơi để trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trở Về ...

Hôm nay anh đưa cậu đi học như những ngày trước kia, trời chỉ se se lạnh, cậu luống tay qua ôm eo anh, ấm áp thật. Con đường ngày thường hôm nay bỗng như đổi mới, có vẻ như hơi ấm của tình yêu đã làm đổi mới nó, khiến cho cảnh vật cũng theo tâm tình mà biến đổi. Vạn vật trong đất trời chỉ là cái vô thường, chẳng qua là do tâm tính, tình trạng của con người mà cảm nhận nó là đẹp hay là xấu. Cũng như một trang giấy, tâm trạng của con người sẽ quyết định vẽ ra trên trang giấy đó là cả một rừng hoa hay chỉ là vết bẩn của mực đời. Huy khẽ nói qua với cậu:

- Em à.

- Gì vậy anh ? – cậu ngơ ngác nhìn anh.

- Ừm ... anh không muốn thấy em qua lại với tên Phong đó đâu. – chắc chắn đang ghen.

- Em biết rồi, anh ấy chỉ xem em là em trai thôi.

- Ừm, vậy là tốt rồi. Anh hứa sẽ yêu em, sẽ không rời khỏi em. Dù cho trên đời không ai cười với em, cũng có anh cười với em. Dù họ có quay lưng với em, có đối xử tệ bạc với em thì anh vẫn dành trọn cả đời để đối xử tốt với em. – Anh cũng không hiểu sao mà mình nói như vậy nhưng chắc chắn đó đều là lời tận đáy lòng.

- Hừ, tên này ... không biết từ khi nào lại dẻo miệng đến thế. – cậu cúi người ngại ngùng.

- Anh nói thật mà. Anh nguyện sẽ đi cùng em đến chân trời góc bể, dù là nơi lạnh nhất, dù có khổ ải thì đối với anh, có em thì sẽ là nơi an lạc nhất. Anh không hối tiếc gì cả ... Chỉ có một thứ làm anh vương bận, em có biết là gì không ?

- Là gì ???

- Chính là em.

- O ... cái tên này. – mặt cậu đỏ hết cả lên khi nghe anh nói vậy. Cũng phải, lời nói êm dịu như vậy, phát ra từ chính khẩu ngữ của người mình yêu thì ai lại không thích. Lời ăn tiếng nói cũng được xem là một vũ khí bí mật có thể lừa dối, làm say mê bao nhiêu con người.

Huy chở Vũ vào trường, dưới ánh mắt ngạc nhiên của bao người trong đó có cả nhỏ Anh với thằng Tùng. Hai người mới bước vào lớp thì nhỏ Anh với thằng Tùng cũng nhào nhào đến:

- Sao ... sao ... sao hai đứa bây ? – nhỏ Anh ngơ ngác.

- Ừ ... hỳ hỳ. – cậu chỉ cười trừ.

- Mới giận đó đây, ngồi khóc đầm non đầm nước, mà bây giờ mặt mũi tươi rói. – thằng Tùng cũng không chừa.

- Hừ ... im ngay. – cậu nói.

- Thôi đi hai đứa, chọc hoài. – anh cũng nói đỡ để tránh bớt phần nào.

- Haha ... vợ chồng bênh nhau kìa mầy. – nhỏ Anh khèo Tùng

Cả bốn người cười nói vui vẻ rồi cũng quay về chỗ ngồi để chuẩn bị cho tiết học. Hôm nay vui thật, Vũ cứ cười suốt buổi dưới những trò đùa của Huy cùng với những chiêu trò của nhỏ Anh và Tùng. Buổi học cũng chóng kết thúc, anh cùng cậu bước ra nhà xe đi về. Không chần chừ, Vũ leo thẳng lên xe đến nỗi Huy cũng phải lúng túng vài giây, anh quay người nói với cậu:

- Lớn rồi mà cứ như con nít.

- Vẫn là con nít mà ... mới có 16 tuổi chứ mầy. – cậu cười cười, chu chu cái miệng trông thật dễ thương đến anh cũng xiêu lòng.

- Hừ, còn nói.

- Hìhi ... đi về thôi. – cậu vừa nói xong thì anh cũng lên xe đèo cậu về. Bầu trời hôm nay đầy rẫy những đám mây xám xịt, chúng cuộn tròn lại rồi lon ton bay đi, xếp chồng lên nhau như những con sóc đang nhảy qua lại đùa giỡn. Hai bên đường là những chậu hải đường đang nở rộ vào mùa đông, sắc hoa đỏ có, vàng có, tím có, ... làm nổi bật cả một chặng đường, đầu đó lát đất vài cây mào gà với cái bông đỏ chóc như cái tên gọi, chúng là những con gà làm thức dậy cả khu phố khi đông về. Vũ ngồi sau chọc gẹo anh đủ điều, nào là lấy tay vẽ lên lưng áo, nào là giạt vài sợi tóc gáy phía sau, đến nỗi nhiều lúc anh phải cúi gập đầu dừng lại nhưng bản tính trẻ con vẫn trời dậy, cậu vẫn cứ chọc Huy khiến anh cũng phải thua cuộc mà bỏ qua, mặc cho cậu muốn làm gì thì làm. Đi một lúc thì cũng đến nhà, Vũ nhảy vọt xuống xe rồi chạy vào nhà để Huy một mình dắt xe vào, anh chỉ cười cười rồi lắc đầu. Anh bước vào nhà, theo Vũ lên phòng, vừa vào thì cậu đã nằm ra giường, ngáp ngắn ngáp dài trông có vẻ mệt mỏi, anh nói:

- Trưa nay ba mẹ không về hà em?

- Không, ba mẹ đi làm, tối mới về.

- Ủm, em đi tắm rửa, thay đồ rồi đi với anh.

- Đi đâu.

- Đi qua nhà ra mắt ba mẹ anh.

- Ồ ... ơ. – cậu hơi ngạc nhiên.

- Còn nằm đó, đi tắm mau lên.

- Dạ ... dạ. – cậu ngoan ngoãn như một con mèo, liền xách đồ đi vào phòng tắm. Tiếng nước chảy róc rách nghe thật êm tai, anh ngồi ra giường lắng nghe những giai điệu cậu hát. Anh chợt nhớ sắp đến là sinh nhật của cậu 2/12, cũng nhanh thật vừa đúng kỉ niệm 4 tháng yêu nhau, không gọi là quá ngắn, cũng không đủ dài, nhưng đối với tình yêu đồng giới thì 4 tháng yêu nhau cũng là một quãng đường tương đối vững chãi, một chặng thời gian đủ để tin tưởng, yêu nhau cho đến dài lâu. Anh đang suy nghĩ gì đó thì cậu bước ra, đầu tóc vẫn còn hơi ướt ướt, trên khuôn mặt vẫn còn đọng lại vài giọt nước nhỏ li ti trông thật đáng yêu. Anh cười cười bước đến hôn lên má cậu một cái “chóc” rồi lấy đồ đi vào phòng tắm, khẽ miệng nở một nụ cười tỏa nắng. Vũ đứng đó, mặt hơi hơi ửng hồng rồi ngồi xuống giường, lấy laptop ra lướt facebook.

Một lát sau thì anh cũng bước ra, trên người chỉ bán nude, quấn một cái khăn ở hông, còn phần trên lộ ra những cơ thịt rắn chắc cùng với cơ bụng sáu múi. Vũ nhìn thấy tự dưng mặt đỏ cả lên, tuy không phải lần đầu thấy anh như vậy nhưng vẫn cảm thấy kì kì, cậu liền lấy tay che đi khuôn mặt đỏ ửng của mình. Anh cười gian xảo, bước đến cạnh cậu:

- Em yêu, sao che mặt lại rồi. – vừa nói, anh vừa gỡ hai cánh tay của cậu ra.

- Anh này, mặc đồ vô đi, kì chết được. – mặt vẫn chưa hết đỏ.

- Haha ... em cứ đỏ mặt như thế rồi sau này anh sẽ chữa hết cái bệnh đỏ mặt này của em.

- Hừ, đáng gét.

Anh đặt lên môi cậu một nụ hôn nồng nàn, lưỡi anh quấn quýt lấy lưỡi cậu, chiếc lưỡi ma quái tung hoành khắp khoang miệng, Vũ cũng có phần đáp trả, khiến anh lại càng thích thú hơn. Một nụ hôn dài, anh buông đôi môi cậu ra, trước mặt anh có một quả cà chua đang chín mọng. Mặt cậu đỏ hết cả lên, anh đưa tay véo má cậu một cái rồi chỉ cười cười bảo:

- Thay đồ đi rồi anh chở em qua nhà anh để ra mắt ba mẹ.

- Anh đi ra cho em thay đồ.

- Không, để anh thay đồ cho em – chưa để cậu nói gì, Huy đã chạy đến tủ quần áo, lục tung cả lên, chọn ra một bộ đẹp nhất. Anh liếc nhìn cậu rồi chạy đến để lên người cậu, bắt đầu thay y phục.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ra Mắt.

Sau vài phút thay đồ, Huy và Vũ bước xuống cầu thang, mặt cậu vẫn còn hơi đỏ hồng, còn anh với khuôn mặt hớn hở khoái chí cứ cười mãi. Anh dắt chiếc exciter ra ngoài rồi đưa cậu qua nhà. Quang cảnh mùa đông cũng thật là vắng vẻ, mấy cây bàng to lớn giờ đây cũng đã trụi lá, để lộ những cành cây trơ trọi. Đầu đây là một vài bản nhạc buồn âm vang lên, cô đọng mà thấu đến tận lòng người nghe. Vũ luồn tay ôm Huy thật chặt để xua đi cái lạnh của trời đông, anh khẽ mỉm cười một cái thỏa mãn. Thử hỏi tình yêu là gì đây chứ ? Tình yêu chính là sự vượt qua và xóa bỏ định kiến. Tình yêu nói rộng khoảng cách trái tim và thu hẹp khoảng cách không gian, khiến cho sự hạnh phúc vô ngần bất ngất. Tình yêu là thứ mà khiến cho Lý Mạc Sầu ôm hận nặng đau, khiến Romeo và Juliet tự sát và khiến bản tình ca “My Heart Will Go on” trở nên bất hủ. Quả thật nó là chủ đề muôn thuở của nhân loại, Xuân Diệu diễn tả tình yêu như thế này: “Làm sao sống được mà không yêu/ Không nhớ, không thương một kẻ nào ?” Hay là tình yêu trong ca dao lại rất dễ thương: “Ai làm cho bướm lìa hoa/ Cho chim xanh nở bay qua vườn hồng/ Ai đi muôn dặm non sông/ Để ai chờ đợi sầu đông voi đây.” Quả thật tình yêu rất đẹp, đẹp ở đôi mắt đối phương, đẹp ở bờ môi dịu dàng, hay chỉ đơn giản là ở tính cách của người kia. Tình yêu cũng có thể là một liều thuốc thần, khiến kẻ lạnh nhạt có thể nói ra những lời đường mật, cũng là liều thuốc độc khiến kẻ lương thiện cũng trở nên ác độc xấu xa ...

Xe dừng lại trước một căn nhà rộng lớn, Vũ cũng rất đỗi quen thuộc với căn nhà này. Cậu nép người sau Huy rồi từ tốn bước vào nhà, trong lòng rất hồi hộp vì lần đầu ra mắt hai vợ chồng ông Bảo và bà Mai. Anh bước vào nhà, thấy ông bà đã ngồi đó, liền cất tiếng chào:

- Thưa ba, mẹ con mới về.

- Con về rồi à. – ông Bảo nhìn đứa con của mình đồng thời cũng nhìn sơ qua cậu.

- Dạ con chào cô, chú. – cậu lễ phép cúi đầu chào hai người.

- Chào con. – bà Mai cười hiền với cậu, ông Bảo cũng nở một nụ cười có vẻ như hài lòng.

- Hai đứa xuống ăn cơm nào. – bà Mai nói.

- Vâng ạ. – anh nói xong rồi nắm tay cậu, dẫn cậu đi xuống bàn ăn. Ông Bảo chỉ nhìn bà Mai rồi cười cười, có vẻ như ông hiểu rất nhiều về tình cảm mà Huy dành cho vũ.

Bữa cơm diễn ra trong không khí vô cùng ấm cúng, Vũ cũng không còn cảm thấy e ngại mà có cảm giác như một gia đình, hạnh phúc, đầy đủ, như là ở nhà cậu. Trong bữa ăn thì cả bốn người nói về nhiều điều, chủ yếu là những công việc như học tập, ăn uống, sinh hoạt, và một số câu hỏi do ông Bảo và bà Mai đặt ra. Sau khi ăn xong thì anh xin phép đưa cậu lên phòng, bà Mai cười cười rồi bảo Huy đưa cậu lên nghỉ ngơi. Anh nắm tay Vũ rồi dắt đi lên phòng, cậu vừa bước vào thì đã đón nhận một nụ hôn nồng nàn tình cảm. Mặt của Vũ cứ thế mà đỏ hết cả lên, lấy tay đánh yêu một cái:

- Anh này, kì cục.

- Có gì mà kì, vợ anh thì anh hôn thôi.

- Hừ, cưới lúc nào mà vợ.

- Hỷ hỷ, theo anh đến đây. – anh vừa nói xong thì kéo cậu chạy lên tít trên sân thượng. Huy dừng lại trước cổng ra sân thượng, nói với cậu:

- Em mở ra đi, có bất ngờ đấy.

- Bất ngờ gì vậy ? – cậu hơi ngạc nhiên.

- Thì mở cửa ra đi rồi biết.

- – cậu không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe lời anh mà mở cánh cửa kia ra. Woa ... cậu rất đỗi ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn anh. Trên sân thượng là cả một vườn hoa, đủ loại hoa với nhiều màu sắc khác nhau: hoa hồng cũng có, hoa thược dược, hoa đồng tiền, hoa hướng dương, đâu đó có một chậu sen nhỏ, bên cạnh là vài chậu xương rồng với cái bông đỏ rực trên đỉnh đầu thật đẹp mắt. Cậu cười cười nhìn anh ngơ ngác:

- Anh trông hả ?

- Ủ, anh trông đấy, tặng em hết. Em chịu không ?

- Chịu, chịu. – cậu gật đầu lia lịa đồng ý. Anh cũng cười cười đưa Vũ đi dạo vòng quanh khu vườn. Trong lòng cậu dâng lên một cảm xúc khó tả, tình

yêu của hai người trao nhau đã sâu đậm quá, khiến một trong hai vứt bỏ cũng không được. Nhưng tình yêu giữa nam với nam trong xã hội này lại ít được công nhận, vì phần lớn họ nghĩ GAY là đồ bệnh hoạn, là thể loại rác rưởi của xã hội. Nhưng không ! Họ không phải vậy, tình yêu của ai cũng đáng quý, cũng đáng trân trọng. Dù là con người cả mà, đều được cha sinh mẹ đẻ, đều ăn ngũ cốc, lấy khí đất trời mà sống. Con người không có ai hơn ai, si nhục, lăng mạ người khác thì rồi đây cũng chỉ là nắm tro tàn theo gió mà bay. Hỡi nhân sinh trên đời rằng nếu đồng tính là bệnh thì thuốc chữa là thứ chi, là linh chi thảo được, là nhân sâm tam thất vạn năm hay là thứ gì khác ? Nếu là trái với luân thường đạo lý, trái với luật trời thì hỡi thử hình phạt là gì, phải chăng là chịu đày đọa dưới Diêm La điện. Không có điều sai trái ở tình yêu giữa người đồng giới, tình yêu đó mong manh, dễ vỡ nên càng đáng trân trọng, càng đáng quý hơn. Nhưng không phải người ta khinh thường tình yêu đồng tính là không có lí do, đó là một phần từ nào đó có thói nghĩ tình yêu vì tình dục, lạm dụng tình yêu để xoa dọ vào tình dục, làm mất nhân văn, đi trái với thiên quy, địa luật, là ngược với lịch sử loài người. Họ khinh thường ở chỗ đó, cái gọi là sự khát máu tình dục đã tạo nên một lối mòn đầy rẫy sự khinh bỉ, si nhục trong tiềm thức của người khác. Như những con đường trên mặt đất, kì thực trên mặt đất làm gì có con đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi. Tóm lại, yêu là yêu, chứ không phải yêu vì tình dục.

Huy đưa Vũ đến một góc vườn, ở đó có một cây xương rồng được chăm sóc rất tốt, hoa nở đỏ rực. Anh bê chậu hoa trên tay:

- Cái này anh đặc biệt tặng em.

- Ô ... tặng em hả ? – câu hỏi dư thừa nhất trên đời.

- Ngốc thật, không tặng em thì tặng ai.

- Em cảm ơn nha, thương anh nhất. – cậu vừa nói vừa đưa tay đón chậu xương rồng. Nhìn qua ngắm lại một chút rồi mới hỏi:

- Tại sao anh tặng em hoa xương rồng ?

- Ừm ... anh tặng em hoa xương rồng là vì nó như tình yêu của chúng ta. Khó khăn, vất vả, thử thách chông gai luôn đầy rẫy ở đó nhưng anh vẫn yêu em, mặc kệ sau này có ra sao, mặc kệ cuộc đời có đưa đẩy như thế nào, anh mãi mãi yêu em. Như cây xương rồng trên sa mạc, cát bụi, gió lốc, nó vẫn mạnh mẽ mà vươn lên để nở một bông hoa, một bông hoa của sự nỗ lực, một thành quả của sự cố gắng ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Sinh Nhật

Thời gian cũng trôi nhanh quá, mới đó thôi đã đến sinh nhật Vũ rồi. Huy gấp rút cùng lũ bạn chuẩn bị cho cậu một buổi tiệc sinh nhật thật là hoành tráng tại nhà anh. Chiều hôm nay cậu vẫn tỏ vẻ bình thường tuy biết là sẽ có điều đặc biệt, khuôn mặt đã hớn hơ hơn ngày thường. Cậu trong bộ đồ thể dục đi lon ton trên hành lang tổng lòng không giấu nổi niềm vui khi thấy thằng Tùng với nhóc Anh. Thấy cậu vui vậy, nhóc Anh châm chọc:

- Mới lượm được vàng hay là được anh ấy chăm sóc mà mặt vui hớn hơ thế kia.

- Đâu có đâu, con này kì. – cậu chỉ cúi mặt che đi cái sự xấu hổ của mình.

- Còn chối, mặt hơi đỏ đỏ lên rồi. – thằng Tùng nói.

- Hừ, hai tụi bây ăn hiếp tao à.

- Haha – cả ba cười nói vui vẻ, đằng xa Huy cũng chạy đến rồi nhập cuộc với ba đứa này. Bọn người say sưa nói chuyện mãi đến trống điểm vào lớp mới thôi ...

Hôm nay cậu rất vui khi nhận được đủ lời chúc sinh nhật từ mấy đứa bạn trong lớp. Cả buổi học cứ diễn ra trong không khí vui tươi. Tuổi học trò đẹp quá, phải nói rằng đẹp không một ngôn từ nào diễn tả được. Chúng ta đang trong thời học trò phương đông thì lại mong nó qua nhanh để ta lớn lên nhưng sau này lại khác, chỉ muốn trốn tránh bao nhiêu bề bộn cuộc sống mà trở về dưới mái trường xưa, gặp bạn bè, cười đùa khoáng vai như thuở nhỏ. Được trở về để nhận sự yêu thương, che chở của thầy cô, được nhận những trận rầy la, hay những trận đòn trách phạt. Tuổi học trò thơ ngây và hồn nhiên, đẹp trên trang giấy trắng, đẹp trên màu hoa phượng đỏ. Cánh phượng rơi in màu mực tím, giấy lưu bút vẫn còn vấn vương thăm chút lệ buồn. Rồi mai này, ai sẽ giữ được thời gian, ai ôm trọn cả rừng thương biệt nhớ, ai có thể giữ hộ luôn hoa nắng buổi tan trường. Mai này rồi cũng sẽ đến lúc chúng bạn bè nhìn nhau xao xuyến, sống mũi cay cay, lúc đó thật đáng tiếc ...

Buổi học cũng dần kết thúc, Huy đưa về như thường ngày. Trời hôm nay không có mưa, nhưng lại mang đến những cơn gió lạnh đến run người. Cậu luồn tay ôm Huy thật chặt, hơi ấm truyền qua nhau để xua tan bớt cái lạnh của thiên nhiên. Anh khẽ nở một nụ cười thỏa mãn trong đó có pha thêm một chút gian xảo. Chiếc xe luồn lách qua dòng người, nhanh chóng đưa Vũ về đến nhà. Cậu bước lon ton lên trên căn phòng yêu quý, anh bước theo sau nhìn cậu rồi nở một nụ cười như ánh trăng non:

- Em đi tắm đi, anh chờ em đi chơi, chắc chắn em sẽ thích cho mà xem.

- Thiệt không ? – giọng hoài nghi.

- Hừ, mau lên, đi rồi sẽ biết.

- Um um – cậu gật đầu nhẹ rồi bước vào phòng tắm. Cánh cửa đóng lại một tiếng “cách”, nước đã bắt đầu chảy róc rách. Huy nằm trên giường duỗi thẳng cả tay chân trông thật thoải mái. Anh đắm chiều nhìn về phía cửa sổ, nhìn những nụ hoa hồng bé tí kia thì quả thật anh cảm thấy rất hạnh phúc. Ngoài đường vang lên vài tiếng quen thuộc ở đất Sài Gòn, nào là tiếng rao của một số gian hàng, nào là tiếng xe cộ chạy nườm nượp, đâu đó vẫn có tiếng cười đùa của bọn con trẻ trong khu phố. Nghe sao mà nhộn nhịp, sao mà tươi mới phồn vinh đến vậy. Nơi đây là một phố thị phồn hoa bậc nhất cả nước, tiếng cười nói, xe cộ, động cơ, tiếng rao bán đã quá quen thuộc. Chật ! Vậy mới thấy cuộc sống vốn bề bộn quá, vậy mới cảm nhận được nhịp chuyển động của thời gian ... Con người cũng vậy, sống nay chết mai, thời gian là tất cả, nó cứ âm thầm lặng lẽ trôi nhanh mà không báo hiệu cho ai cả ...

Vũ bước ra khỏi phòng tắm, trên người vẫn còn vương vẩn một chút hơi ẩm của nước nóng, thấy anh đang đắm chiều về phía cửa sổ, cậu liền đến cạnh lấy tay ôm choàng cổ anh:

- Anh đang nghĩ gì đấy ?

- Ồ ... ơ ... không có gì cả. – anh chỉ cười cười đáp lại.

- Hừ ... thiệt không ? Hay là nghĩ đến em nào ?

- Có đâu, có nghĩ đến một mình em thôi.

- Hừ, đi tắm đi. Nói là chờ người ta đi đâu đó mờ ?

- Đây, bây giờ anh đi tắm nè, tiểu hồ li của anh đợi xối ha. – anh véo má cậu một cái rồi bước vào phòng tắm. Cậu cũng tranh thủ ở ngoài thay đồ, không thể để anh thay đồ cho cậu như lần trước được nữa !!!

Sau vài phút thay đồ thì Vũ bước xuống phòng khách ngồi đợi anh, hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng, có thêm một ít hoa văn màu xanh nhỏ li ti, tay áo xắn lên trông rất bảnh trai, cũng không kém phần dễ thương. Anh 20 phút ở trên lầu, anh cũng bước xuống phòng khách. Thấy cậu, anh cười cười nói:

- Đi thôi.

- Ukm ukm.

Huy dắt xe máy ra cổng, cậu cũng nhắc chân đi theo anh. Hai người cùng đi trên đường rồi nói về nhiều thứ, chuyện tình cảm cũng có, chuyện riêng tư cũng có, không ai giấu ai một điều gì cả, không giấu chuyện buồn hay vui nào cả. Tình yêu chính là thế, khi đã yêu rồi thì chẳng giấu nhau một chuyện gì cả. Điều cần thiết tất yếu trong tình yêu đó chính là sự tin tưởng lẫn nhau. Tình yêu đích thực thì không bao giờ phai nhòa, tình yêu đích thực được thể hiện ở cử chỉ và hành động. Chưa chắc cứ khăng khăng đòi chết đã gọi là yêu sâu đậm. Thật ra chỉ cần luôn sống tốt vì nhau, cùng vượt qua những sóng gió, những thăng trầm của cuộc sống, hay là nắm chặt tay nhau cùng bước và luôn nhìn thấy mình trong đôi mắt của nhau, ấy chính là yêu. Không cần phải hứa hẹn hay thề non hẹn biển gì cả, hôm nay tức là hôm nay, yêu nhau thì phải yêu trọn vẹn ở thời khắc hiện tại ... Nên nhớ mỗi ngày ta sống là một dịp đặc biệt, sống cho tận tận, yêu thương cho trọn vẹn để khỏi hối tiếc về sau ...

Chiếc xe vẫn cứ lăn bánh đều đều, hôm nay trời se lạnh, gió thổi làm tê cả da thịt. Ánh điện đã thấp sáng cả con đường, ánh đèn mờ ảo trông thật dịu mắt mà cũng có phần ám áp. Cây cối tro trọi đi cả, trời không mưa nhưng cũng lạnh đi hẳn, mấy cây bàng lại chỉ còn vài chiếc lá cuối cùng hình như vẫn còn vương vấn hay tiếc nuối chưa muốn rời xa cây, lá xa cành là do gió cuốn bay hay chỉ đơn giản là cây không giữ lá. Hai bên đường chỉ còn vài đám cỏ xanh, đâu đó lại có thêm vài bông hoa trắng nhỏ li ti nhìn rất vui mắt. Xe chạy một hồi rồi dừng lại trước một căn nhà to lớn, không đâu khác chính là nhà Huy. Anh nắm tay cậu kéo vào trong. Wou ... cậu ngỡ ngàng ngạc nhiên khi thấy khung cảnh như thế này, một buổi tiệc được trang hoàng lung linh bằng ánh nến, cảm giác thật ấm cúng, xung quanh là những giỏ hoa xinh xắn đủ màu sắc. Trên cao còn treo một tấm bảng trông thật dễ thương, bên trên có viết: “HAPPY BIRTHDAY TRẦN HOÀNG VŨ.” Cậu bắt ngờ nhìn qua anh, chỉ thấy anh cười rồi thò thề:

- Chúc mừng sinh nhật, vợ yêu.

- Chúc mừng sinh nhật nha Vũ. – đám bạn của cậu cũng ủa ra chúc sinh nhật cậu. Cậu thấy từ đằng xa đi đến có một hình bóng rất quen thuộc, không ai khác chính là anh Phong, mấy hôm nay không gặp nhau rồi, anh cười bước đến:

- Sinh nhật vui vẻ nhé nhóc !!!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Lời Cầu Hôn Ngọt Ngào...

Vũ nở một nụ cười tựa như hoa mới nở, ôm Phong một cái thân thiết như là anh em, mở miệng nói:

- Em cảm ơn.

- Anh tặng em cái này, mong em nhận lấy. – Phong đưa hộp quà nhỏ xinh xinh được gắn một cái nơ màu hồng. Cậu đưa tay ra nhận lấy không quên kèm theo một lời cảm ơn nữa. Mọi người nhanh chóng nhập tiệc, ngoài trời gió lạnh vẫn không ngừng thổi nhưng tại nơi đây ... Không ! Không lạnh chút nào cả, nó toát lên một sự ấm áp lạ thường, ánh đèn ảo diệu, ánh nến mờ nhạt lại càng khiến không gian êm đềm, tăng vẻ ấm áp tại nơi này. Hôm nay cậu cứ cười suốt, trên tay là những hộp quà từ chúng bạn. Thế còn quà của Huy đâu nhỉ ? Không thể thiếu, nhưng bây giờ chưa phải lúc tặng quà. Buổi tiệc cũng nhanh chóng kết thúc, thoát qua mà đã 10 giờ đêm. Đám bạn cùng với Phong cũng kéo nhau ra về, trong lòng vẫn có chút vưng vưng. Tuy vậy nhưng buổi tiệc nào rồi cũng sẽ tàn ... Cậu đang lay hoay bên đồng quà, bỗng nhiên Huy nắm tay cậu lại:

- Đi theo anh nhé.

- Đi đâu cơ ? – cậu ngỡ ngàng.

- Đi rồi biết. – nói rồi Huy lấy tay bịt hai mắt Vũ lại rồi đưa cậu lên sân thượng.

Sau dăm ba phút đùa giỡn trên cầu thang, cuối cùng cũng đến sân thượng, anh dìu cậu ngồi xuống một cái ghế rồi từ từ mở mắt cậu ra:

- Ngạc nhiên chưa ?

- Anh ... anh – cậu nói không ra lời ngỡ ngàng dạo mắt xung quanh rồi lại nhìn anh một ánh mắt đầy yêu thương. Huy bỗng nhiên từ từ quỳ xuống, lấy trong túi một chiếc hộp nhỏ, anh mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn bằng vàng, trên đó có đính một viên kim cương trông thật đẹp mắt:

- Vũ à, em đồng ý làm vợ anh nhé. !

- Em ... em – cổ họng cậu nghẹn ứ lại, phát không thành lời.

- Em cứ yên tâm, anh nhất định sẽ yêu em, cùng em đi đến nơi cùng trời cuối đất, nhất định sẽ mang lại những hạnh phúc cho em. Em làm vợ anh chứ ?

- Em ... em đồng ý. – cậu nói ra trong hạnh phúc, nước mắt rơi vì quá xúc động. Đó chính là những giọt nước mắt hạnh phúc ... Anh cười tươi như vầng trăng, từ tốn đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cậu, rồi vừa nói vừa đưa tay của mình lên ở ngón tay áp út cũng có một chiếc nhẫn giống hệt như vậy:

- Bây giờ em chính thức làm vợ anh, là của anh, mãi mãi cũng là của anh.

- Em biết rồi ... nói mãi. – cậu ngại ngùng nhìn sang nơi khác, mặt đã hơi đỏ đỏ. Anh ngồi vào bàn cùng cậu thưởng thức bữa ăn. Hai người cười nói vui vẻ, có đôi lúc ánh mắt chạm nhau khiến cả hai không nói thành lời mà đờ người ra nhìn nhau vài giây. Tình yêu là khi nhìn vào mắt đối phương, ta sẽ hiểu cả tâm hồn họ. Đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn, cái tình anh, cái trí tuệ của con người cũng thể hiện qua đôi mắt. Quả thực đôi mắt như một tấm gương phản chiếu lại tâm trạng của con người. Vui, buồn, hờn, ghen cũng qua đôi mắt mà hiện lên tất cả ... Huy nhìn vào đôi mắt cậu, nó ánh lên một ngọn lửa của hạnh phúc, anh làm được rồi ... làm được cái gọi là tình yêu đích thực, chính là làm cho người mình yêu hạnh phúc. Hôm nay, đối với anh, cậu là người đẹp nhất. Không chỉ hôm nay, hôm qua, hôm qua nữa, hay là ngày mai, ngày mai nữa thì cậu cũng là người đẹp nhất, người chiếm trọn cả trái tim anh. Khi yêu nhau thì mắt ta như mù quáng, cho dù là ai đẹp gọi là “tuyệt sắc giai nhân” đi nữa thì chính người mình yêu mới là đẹp nhất. Nụ cười của họ cũng đủ để làm ta say đắm, một nụ cười bao la vũ trụ, muôn vạn thiên hà lấp lánh trắng sao. Ta đau lòng khi họ khóc, ta nhói đau khi họ buồn, cho dù là người vô cùng lạnh nhạt, vô cảm thì trước giọt lệ đối phương cũng phải bị khuất phục, cũng phải tan chảy: “hồn sỏi đá chưa một lần khuất phục. – Bỗng ngạt ngừng trước giọt lệ giai nhân.”

Ăn xong thì anh công cậu đi xuống phòng, vừa đi vừa nói cười, hay ngâm nga vài dòng thơ gì đó trông thật đáng ghét:

- “Mây suốt đời chung tình với gió. – Tôi suốt đời chỉ có mình em”

- Hừ, tên đáng ghét, hôm nay còn đọc thơ nữa chứ ! – nói vậy thôi chứ trong lòng cậu cảm thấy vui vô cùng, lời ngọt như mật thì ai mà chẳng muốn nghe cơ chứ ?

- Haha. – anh bước đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cậu xuống rồi nói tiếp:

- Anh có quà tặng em này !

- Quà gì vậy ? – cậu cười tí mắt như đứa trẻ sắp được quà.

- – anh không nói gì chỉ bước đến chiếc tủ lớn rồi mở ra, lấy trong đó một cây đàn tam thập lục mới toanh, bước đến bên cậu rồi nói:

- Anh tặng em cây đàn, anh muốn ngày nào cũng được em đàn cho anh nghe.

- Ồ ... ơ ... cái tên này. – cậu không biết nói gì chỉ cười cười nhận lấy cây đàn rồi đặt lên chiếc bàn cạnh đó, thuận tay gảy lên một khúc nhạc. Tiếng đàn trong veo, nốt thăng, trầm cũng đều rất chuẩn, thoát sơ qua cũng đủ biết là loại tốt, hoa văn trên đó cũng rất đẹp. Gảy một đoạn nhạc, cậu dạo mắt xung quanh cây đàn mới thấy có một dòng chữ khắc nhỏ nhưng lại như chữ thư pháp: “yêu, thương tặng vợ anh – Trần Hoàng Vũ.” Vũ không kìm nổi xúc động, quay qua ôm chặt lấy cổ anh. Huy chỉ cười cười rồi hôn lên bờ môi dịu dàng ấy một nụ hôn thật sâu, chiếc lưỡi ma quất lại tung hoành khắp

khoan miệng, nụ hôn dài đến chập sau anh mới buông tha cho cậu. Huy với tay tắt bóng đèn ngủ, căn phòng trở nên tối om, chỉ thấy được vài ánh điện bên đường lọt qua khe cửa sổ rơi vào trong. Cả không gian yên ắng lạ thường, có thể nghe được vài tiếng côn trùng đang ca hát trong bụi hoa dưới sân, anh khẽ nói phá vỡ bầu không khí yên lặng:

- Em à ...
- Gì vậy anh. – cậu đã nằm bịch xuống giường.
- Ừm thì ... thì – anh nửa muốn nói, nửa không muốn nói.
- Thì sao ? – cậu nhắm mắt nhìn anh.
- Đêm nay ta động phòng hoa chúc nhé vợ.
- Hừ, tên đáng ghét.
- Đi mà vợ.
- Um ... um – cậu chỉ khẽ gật đầu, mặt đã nóng ran cả lên.
- – anh như chộp được thời cơ, vẻ mặt cũng không giấu nổi sự vui mừng, pha vào đó cũng một chút dục vọng đang dâng cao.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Động Phòng Hoa Chúc...

Huy đã bắt đầu hành động, anh nằm đè lên người cậu, trao nhau một nụ hôn nồng nàn tình cảm, lưỡi anh quấn quýt lấy lưỡi cậu một cách tham lam. Tay của Huy cũng đã hành động theo, bàn tay ma quái tháo dần các cúc áo, rồi xoa bóp từng bộ phận trên cơ thể của Vũ. Sau màn trao nhau những nụ hôn ngọt ngào thì trên cơ thể cả hai không một mảnh vải che thân, anh lại bắt đầu rê chiếc lưỡi đầy ma mị hôn cùng khắp cơ thể cậu, trên đó toàn bộ là những vết nứt đỏ ửng khi chiếc lưỡi đi qua. Anh rê đầu lưỡi đến hai đầu núm, bắt đầu liếm láp một cách cuồng nhiệt như hồ đốitấu xé cả con mồi. Vũ cũng cảm nhận được một sự khoái lạc không hề nhẹ, dần chìm đắm vào bể dục, miệng bắt giấc khẽ rên nhẹ kèm theo là tiếng hít hà: “Aaa ...aaa ...aaa.” Những điều đó cứ thúc giục anh nhiều hơn, lửa dục vọng lại càng thiêu đốt khiến cả hai đều nóng ran cả người, căn phòng cũng ảm đạm lên. Huy bắt đầu xuống vùng hạ bộ mà nâng niu “tiểu Vũ”. Vì là con nhà khá giả, gia tư cũng thuộc bậc giàu có, ăn cũng không phải cơm canh đạm bạc, mà cũng chả phải sơn hào hải vị tuy nhiên “tiểu Vũ” cũng khá tráng kiện không kèm gì Huy cả. Anh bắt đầu liếm láp vị “tiểu huynh đệ” này, lưỡi trượt dọc trên vật kia, rồi lại bao trùm lên phía trên, Vũ cũng không ngừng rên rĩ, âm thanh dục vọng phát ra khiến lửa tình, lửa dục lại hòa quyện vào nhau, khiến cho cả hai đều hưng phấn. Bỗng chốc anh ngừng lại, quay lại đôi môi dịu dàng kia, hôn thật sâu rồi nói:

- Bây giờ em làm cho anh.
 - – mặt cậu đỏ hồng, người lại nóng ran, quên mất lí trí chỉ theo mệnh lệnh của anh mà làm theo. Vũ bắt đầu hạ người cúi đầu nâng niu “tiểu Huy”, vì là con nhà thuộc bậc thượng lưu, cả thân thể đều được chăm kỹ càng khiến bộ phận nào cũng phát dục khá tốt. Cậu phải khó khăn lắm mới nuốt vào hết, lần này đã là lần thứ 2 nên kĩ thuật của cậu đã đỡ hơn rất nhiều, các kĩ thuật cũng được gọi là tương đối. Anh chỉ biết nhắm nghiền mắt lại, răng khẽ nghiến vào nhau rít lên, rên vài tiếng rồi lại hít hà, trong bắt giấc bỗng nói:
 - Vũ Aaa ... nhanh hơnAaaa ... mạnh hơn một xíu nữa.
 - – trong vô thức cậu làm theo tiếng nói đầy ma mị, một lát sau anh lại đỡ cậu đứng dậy, trao một nụ hôn nồng nàn.
- Anh kéo người cậu lại, rồi lại tìm đến “tiểu cục” của cậu, nhẹ nhàng, từ từ mà đưa vị “tiểu huynh đệ” của mình vào, vào trong rồi lại để yên một chút cho Vũ thích ứng. Anh bắt đầu nhấp nhẹ nhấp rồi lại nhanh hơn theo từng nhịp, miệng phát ra những tiếng dâm dục:
- Vũ à ... aaa ... em thật ... aaa ... hấp dẫn ... anh yêu em.
 - Em ... em ... a ... a ... cũng yêu ... a ... anh !!!
 - – Huy cứ theo từng nhịp rồi nhanh dần, căn phòng không có gì khác ngoài những tiếng vọng dâm dăng, nhưng tiếng vọng là sự kết hợp giữa tình yêu với dục vọng. Cả hai hoàn toàn chìm đắm trong bể dục, cả người nóng ran, lửa dục vọng thiêu đốt đến tận tâm can, cả hai hưng phấn, cảm thấy khoái lạc vô cùng. Anh cứ thế, nhịp ngày một nhanh hơn nữa đến khi cậu cảm thấy có dòng nước nóng hổi chảy ra mới ngừng lại. Anh thờ hồn hên nằm dài trên người cậu rồi lại tiếp tục với “tiểu Vũ” làm cho đến khi cậu cảm thấy khoái lạc đến cực đỉnh.

Huy nằm xuống giường, hôn lên trán cậu một cái rồi bế cậu vào phòng tắm. Anh đặt cậu vào bồn tắm, mở nước nóng ra, một hồi sau nước đã hơn nửa bồn. Anh lấy xà phòng xoa cùng khắp cơ thể cậu, bọt xà phòng đã nổi lên khắp người, anh kì cọ khắp nơi, trần trọng như một nón bảo bối, cũng không

quên kỉ cò cho cơ thể mình ...

Tắm rửa, kỉ cò sạch sẽ rồi thì Huy cổng Vũ đi vào giường. Anh nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống như một món bảo bối, hôn lên trán cậu một cái “chóc” rồi nằm xuống kế bên, kéo chăn đắp cho nhau. Hôm nay là một ngày hạnh phúc ...

Tiết trời đã se lạnh, gió thổi qua những cành cây trơ trọi, đôi lúc cuốn chiếc lá khẽ đưa vào, ánh đèn điện rọi chạy dọc theo con đường dài có khi lọt vào khung cửa sổ tạo nên một không gian huyền ảo. Không gian trở về yên ắng, Sài Gòn lại trở về lúc nghỉ ngơi, một đêm yên tĩnh, đường xá vắng người, chỉ trơ trọi là những hàng cột điện thẳng tắp. Vạn vật lại trở về cái tuần hoàn, lại tuân theo cái quy luật của tự nhiên, tất cả đều đi vào trạng thái nghỉ ngơi. Đất trời đang tuần hoàn theo thời gian ...

Tại một ngôi nhà rộng lớn, tại một căn phòng lớn, trên một chiếc giường, có hai kẻ si tình đang ngủ, một mối tình nhỏ nhỏ, mong manh dễ vỡ. Mỗi ngày, mỗi giờ nó lại được bồi đắp nhiều hơn, để mai này sẽ đủ vững mạnh ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Buổi Học Nấu Ăn Đầu Tiên

Mặt trời đã le lói đằng phía rặng đông, hôm nay là một ngày chủ nhật bắt đầu bằng những ánh bình minh cây xanh nắng gội. Những ánh nắng hiem hoi của ngày đông dài. Đường xá đã nhộn nhịp hẳn lên, tiếng xe cộ bóp còi nghe inh ỏi, cùng với tiếng rao từ những gian hàng tạo nên một khung cảnh rộn rã tập nập.

Trong căn phòng vẫn có hai kẻ đang ngủ say vì trận mây mưa tối qua. Ánh nắng lọt qua khe cửa sổ, rọi thẳng vào mặt Huy, khiến anh cũng khó lòng mà ngủ tiếp. Anh khẽ thức dậy, uể oải vươn vai sau một đêm ngon giấc, bỗng chốc anh nhìn qua Vũ, thấy cậu đang ngủ say liền hôn lên má cậu một cái rồi kêu. Không ngừng ở đó, anh lại ve vãn cái thân thể trần truồng như nhộng kia, cậu như cảm thấy điều gì đó, liền bật người dậy nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn.

- Tên biến thái. – cậu chăm chăm nhìn anh trong khi anh chỉ biết cười rồ rồ khiến cậu càng phát hỏa.

- Haha ... vợ anh dậy rồi hả ?

- Hừ. Tên đáng ghét.

- Cứ ghét anh hoài, hông sợ anh đi tìm người khác à ?

- Hừ, anh dám sao ?

- Hỳ hỳ.

- Còn cười, người ta động vào người anh nơi nào, em cắt luôn nơi ấy.

- Haha, đúng là vợ anh. Hết nói rồi !!! – anh cười trong câu nói ngông nghênh của cậu rồi tiếp lời.

- Đi xuống nấu cơm đi vợ.

- Xuống em dạy nấu ăn cho nè !

- Thiệt hả ? – ánh mắt lóe lên hai tia sáng.

- Đi làm vệ sinh cá nhân trước đã.

- Biết rồi, vợ ạ.

Anh bỗng bế xộc người cậu lên, cùng nhau đi vào phòng vệ sinh. Tiếng cười đùa râm rang cả căn phòng nhỏ, tiếng nước, tiếng cười hòa quyện tạo nên một thứ vừa thực vừa hư, mong manh nhưng lại lung linh huyền ảo, pha thêm một chút là sự yếu điệu, nhẹ nhàng và ấm áp của tình yêu ...

Có bao giờ bạn tự hỏi, chính bản thân mình đã thật sự yêu ai thật lòng và bạn đã bỏ quên thứ gì hay chưa ? Vâng, xin thưa, nếu trái tim bạn đau nhói vì họ, nếu bạn buồn vì một ai đó, nếu bạn sẵn lòng yêu họ hơn chính bản thân mình hay là trao cả mạng sống của mình cho họ thì đấy cũng gọi là tình yêu. Tình yêu là thứ “như thực như hư”, là chuyện muôn thuở của đời người, chưa ai định nghĩa nó cho trọn vẹn cả, có người bảo nó vừa có cay đắng, vừa có ngọt bùi, cũng đúng đấy. Có người lại bảo rằng tình yêu là thứ đẹp nhất trên đời, khiến cho hai trái tim xích lại gần nhau, khiến đôi lứa thề nguyện với nhau cho đến bạc đầu nghĩa phu thê, cũng chẳng sai. Thật là vậy, yêu chính là cảm xúc của con người khi dâng trọn cả trái tim, cả thể xác và tâm hồn mình cho đối phương ... Vậy về việc bỏ quên ? Bạn đã bỏ quên điều gì ? Phải chăng là những thứ lặt vặt bị bạn bỏ quên khi qua thăm nhà bạn. Phải chăng là những đồng tiền bạn để quên tại nơi ở cũ hay là chốn công sở. Không phải ! Những thứ đó cũng có thể nói là “của đi thay người”. Bạn biết không, thứ

bạn bỏ quên một cách tàn nhẫn chính là bản thân bạn, bạn đi yêu người để rồi trái tim bạn nhói đau, để thân thể bạn tổn thương, trong khi bạn vẫn chạy đuổi theo cái gọi là đơn phương, cái gọi là lụy tình. Tàn nhẫn quá !!! Trái tim bạn, thân thể bạn đau nhói, có thể là bị hủy hoại một cách không thương tiếc. Có khi nào bạn nằm ngủ mà đã thử suy nghĩ về những gì mình đối xử với bản thân mình chưa, cái mà theo mình suốt cả cuộc đời, cái mà hình hài máu mủ của cha mẹ ban cho ... Bởi vậy mới nói: “tôi bỏ quên em mất rồi ...”

Huy cùng Vũ bước xuống cầu thang, vừa đi vẫn không ngừng đùa giỡn, nói những chuyện băng quơ, mông lung, đôi lúc lại là những điều của tương lai, những hi vọng và khát khao của tình yêu. Mặt cậu đỏ hết cả lên khi nghe những điều anh nói, vừa cảm thấy ngọt ngào, lại vừa cảm thấy ngại ngùng e thẹn ...

- Vợ dạy anh nấu ăn hả ?

- Uk uk, để sau này anh nấu em ăn, em khỏe !!! – miệng nở một nụ cười như ánh trăng non. Anh cũng như bị hút hồn trong nụ cười ấy, trời trăng mây gió cứ xoay tròn, anh cũng nở một nụ cười như ánh ban mai. Vũ không nói gì nữa, chỉ kéo anh đi vào trong gian bếp.

Buổi học đầu tiên của anh bắt đầu. Công việc thứ nhất đó chính là rửa rau củ quả và thái thịt. Anh vốn đã vụng về, vì vậy công việc thái thịt thì cái lại quá to, cái lại quá mỏng khiến cậu nhìn cười không nổi, buông miệng một câu:

- Huy đại thiếu gia mà vụng về thế kia ... Haha.

- Hừ, em dám trêu anh sao ? – anh lấy bàn tay đã lạnh cóng vì nước đặt lên hai gò má của cậu, khiến cái lạnh xâm nhập cả lục phủ ngũ tạng, lạnh đến thấu xương thịt, cậu chỉ biết nhắm nghiền mắt kèm theo vài tiếng hít hà. Không đùa giỡn nhiều, Vũ lại tiếp tục kéo anh vào công việc thứ hai đó là nấu canh. Bếp lửa đã được bật lên làm ấm cả gian nhà bếp, cậu bắt một xoong nước, vài phút thì nước đã sôi. Huy bắt đầu cho các thứ vào, cậu lay hoay rồi bảo:

- Anh nêm gia vị mỗi thứ một ít, em đi toilet xíu nha.

- Biết rồi vợ. – Vũ bước vào toilet để mình anh lại nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đồng Cỏ Xanh ...

Vài phút sau thì Vũ bước ra khỏi toilet, cậu đến cạnh anh, liền hỏi:

- Anh nêm nếm xong chưa vậy ?

- Nêm gia vị xong rồi vợ ! – anh cười cười nhìn cậu.

- – cậu không nói gì chỉ lặng lẽ nêm thử một ít nước canh. 1 ... 2 ... 3 ...

- “Phụt” – cậu phun hết nước canh ra, quả thật rất mặn, phải gọi là quá mặn, liền bực bội quay sang anh.

- Anh cho bao nhiêu gia vị vào vậy ?

- Thì em bảo mỗi thứ một ít, anh cho vào: 2 thìa muối, 1 thìa nước mắm, 1 thìa đường, 1 thìa bột nêm, ...

- Hà ??? Vậy mà bảo ít đấy sao ??? Tên ngốc này.... – cậu lắc đầu thờ dài ngao ngán.

- Hừ hừ, anh đâu có biết. – anh chỉ cười trù.

- Thôi thôi, không dạy anh nấu nữa, để em tự lo, anh mà nấu thì em không dám ăn đâu. Anh đi lên phòng khách cho em nhờ !!!

- Vậy thôi anh lên đây. Bye vợ.

- – cậu không nói gì quay lại cứu vãn cho nồi canh mặn chát kia sẵn tiện làm thêm vài món khác.

Anh ngồi thờ thẩn xem vài chương trình trên tivi, mắt thì xem, mũi thì đang ngửi những hương thơm từ phòng bếp, tuy vậy nhưng trong đầu lại suy nghĩ về một số điều khác. Có thật sự rằng không còn gì có thể ngăn cản hai người đến với nhau ? Có thật sự rằng con đường họ đang đi sẽ êm đềm suông sẻ ? Không cần bận tâm cái gì cả, mỗi giờ, mỗi phút anh cũng sẽ dành trọn trái tim này cho cậu. Mãi mãi là bao xa ư ? Mãi mãi có thể là một ngày, một giờ hay cũng có thể là mười năm, hai mươi năm, ...v...v... Không quan trọng, chỉ cần cơ thể sống được phút giây nào thì dành hết tình yêu thương cho người mình yêu, đó chính là sự trường tồn, là cái gọi là mãi mãi ... Là tình yêu hay rung động nhất thời ? Vâng, xin thưa ... tình yêu là lúc ta hiểu nhau, ta bằng lòng đánh đổi mọi thứ để đến bên nhau. Còn rung động nhất thời chẳng qua là sự thay đổi tâm sinh lý của con người, cũng như thấy một cái gì đó

vừa mất lại muốn có cái đó nhưng rồi cũng sẽ đâm ra chán nản hoặc là bỏ quên một cách gọi là tàn nhẫn. Nhìn lại những gì anh đã dành cho cậu, nhìn lại một chặng đường đã qua, cũng có chút sóng gió nhưng chỉ là một chút khó khăn thôi. Tình yêu của anh dành cho cậu chưa bao giờ thay đổi, vẫn là bấy nhiêu đấy, vẫn là đông đầy hạnh phúc ...

Huy ngồi thẫn thờ ra đó một lúc, dưới bếp có tiếng vọng lên:

- Anh à, xuống ăn cơm nè.

- Đây. Anh xuống liền. – anh không nghĩ ngợi gì nữa mà nhấc chân đi xuống nhà bếp.

Anh và cậu cùng ăn sáng một cách vui vẻ. Ngoài trời gió thổi hây hây mang hơi lạnh đến từng góc ngách của đường phố. Cả phố phường đã rộn ràng hẳn lên cũng như con tim của hai người vẫn còn rộn ràng một thứ cảm xúc khó tả. Đường như tất cả ngôn từ trên thế gian vẫn không diễn tả đủ được cảm xúc lúc bấy giờ. Huy ăn xong thì bước lên trên phòng trước, còn cậu thì mãi lay hoay dọn dẹp nhà bếp.

Dọn dẹp xong thì Vũ bước lên phòng tìm anh, cẩn thận mở cửa đã thấy một chàng hoàng tử đang đứng ngoài ban công ngắm chiều về phía xa xa, trên người đã thay y phục từ trước. Cậu nhẹ nhàng bước đến:

- Đang nhớ tới em nào á hả ?

- Đâu có, nhớ tới vợ thôi à. – anh quay người ôm hôn lên má cậu một cái “chóc”.

- Làm gì mà diện độ đẹp vậy ?

- Thay đồ đi, anh đưa em đi chơi.

- Uhm uhm, đợi xíu. – cậu quay vào trong thay y phục. Huy vẫn đứng ngoài ban công đón những cơn gió se se lạnh, kèm theo là những hương vị của cuộc sống ... Quả thật cuộc sống rất đẹp, có những niềm vui, nỗi buồn thì mới tạo nên một cuộc sống muôn màu muôn vẻ. Bởi vậy người ta mới nói: “đến cả con kiến còn muốn sống” Tại sao hằng ngày, hằng giờ vẫn có người tự vẫn nhỉ ? Phải chăng là do ý trời, phải chăng là do sự áp bức của cuộc sống, hay là do sự bất công của con người ? Vâng, đều đúng cả, nhưng dù sao đi nữa thì cũng phải sống, sống để trả nợ đời, sống để yêu thương ...

Sau vài phút Vũ bước đến cạnh Huy, khẽ lay lay cánh tay răn chắc kia:

- Anh à, anh ơi, đi đâu vậy ?

- Đi rồi sẽ biết.

Không nói gì thêm, anh nắm tay cậu đi ra xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh đều đều, Vũ ngồi sau xe vẫn hỏi anh nhiều thứ nhưng vòng vo rồi cũng chỉ muốn biết anh đưa mình đi đâu. Xe chạy ra vùng ngoại ô Sài Gòn, men theo một con đường nhỏ, hai bên là những hàng cây cao lớn trông có vẻ rất hùng vĩ của thiên nhiên. Bỗng nhiên anh dừng lại, bước xuống:

- Xuống thôi, tới nơi rồi.

- – cậu không nói gì chỉ nghe lời anh rồi bước xuống xe.

Anh lại dắt cậu theo một con đường mòn đầy cỏ dại. Chà, cỏ mọc đã sắp phủ cả con đường. Người ta nói cũng đúng: “Đường không đi đường mọc cỏ dại/ Người không qua lại sẽ thành người dưng.” Thật ra đời người cũng như con đường, có nhiều ngã rẽ, quan trọng nhất vẫn là chọn một con người phù hợp để đi đến đích cuối cùng của con đường, cái đích của cuộc sống. Mỗi người có sự lựa chọn riêng của mình về con đường chính bản thân ta đang đi. Nhưng ai sẽ cùng sánh bước với ta trên con đường đó, ai sẽ cùng chịu ngọt bùi đắng cay cùng ta, đó mới là cái cần phải chọn lọc. Yêu không hề là chỉ một chữ vồn vện bấy nhiêu đó thôi, mà nó chính là sự hứa hẹn cả đời, là cùng chung một con đường đang bước đi. Nếu có ai nói yêu với mình, thì cần phải cân nhắc kĩ lưỡng, cần phải biết rằng người đó có bằng lòng cùng thừa nhận ngọt bùi đắng cay hay không ?

Sau khi men theo con đường đầy cỏ dại đó, anh lại đưa cậu ra một cánh đồng cỏ xanh trải dài xa tít đến tận chân trời. Gió thổi hây hây, tiết trời hơi se se lạnh, Vũ bất giác đứng ngẩn ra đó rồi đưa hai tay lên đón gió, miệng nở một nụ cười hạnh phúc. Gió luồn qua từng thớ thịt của cậu, len lỏi qua từng sợi tóc, từng lỗ chân lông thấm sâu vào cơ thể tự dung có một cảm giác nhẹ nhõm vô cùng. Huy bước chân từ sau ôm chầm lấy cơ thể cậu, miệng khẽ nói:

- Em thích không hả ?

- Thích ... thích lắm – cậu khẽ thốt lên vài lời.

- Vợ thích là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Là Cả Một Bầu Trời Hạnh Phúc

Anh lại đưa cậu đến một tầng đá lớn, hai người cùng ngồi xuống trò chuyện với nhau. Hôm nay cậu có vẻ rất vui nên cứ cười mãi, anh cũng vui theo cậu. Yêu là vậy, ta vui khi thấy đối phương cười, ta buồn khi thấy đối phương khóc. Tìm ta nhói đau khi họ quan tâm hay thân mật với một người khác.

Huy cùng Vũ ngồi bên tảng đá to lớn đó trò chuyện với nhau suốt buổi, không kể thời gian, không gian. Quả thật khi yêu nhau, hay nói cho đúng là hữu duyên thì thời gian hay không gian cũng không là khoảng cách. Vô duyên thì có gặp cũng không được lâu: “hữu duyên thiên lí năng tư ngộ/ Vô duyên đối diện bất tương phùng”

Trời lúc giờ cũng đã hơi ngã về trưa. Vũ đang đùa giỡn với mấy sợi cỏ non thì Huy bỗng nói khẽ:

- Về thôi !

- Ukm ukm, về thôi. – cậu ngoan ngoãn cùng anh đi theo con đường mòn lúc nãy ra xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh đều đều đưa hai người về nhà. Những hàng cây đang chạy dọc về phía sau, rồi đến một lúc nào đó xa tít bóng khuất hẳn đi. Tình yêu của tuổi trẻ có chút ngốc nghếch và ngây thơ. Sự rung động đầu đời của một tình yêu như là hoa gặp phải mùa, mây gặp phải gió. Có ngăn cản cũng không được, đó là quy luật tất yếu của tự nhiên rồi. Sau một đêm lại trở thành một kiệt tác, trở thành một thứ vĩnh cửu. Người ta thường bảo nhau : “ nhân sinh vô thập toàn”. Cũng đúng, trên đời không có gì là tàn vẹn viên mãn. Viên đá chỉ là vật vô tri xấu xí nhưng có thể tồn tại đến hàng ngàn năm. Hoa tươi tuy là đẹp, tuy ngát hương nhưng cũng chỉ nở một mùa. **THƯỢNG ĐẾ KHÔNG CHO AI QUÁ NHIỀU !!!** Nhân gian thì phải có vui buồn, hợp li, cam khổ. Điều quan trọng vẫn là chọn được một người cùng ta hứng chịu những điều đó. Vào những ngày đặc biệt cuối đông, tiết trời se lạnh, bầu trời là một khối u uất nặng trĩu bởi những giọt mưa còn ứ đọng trên mây. Gió dịu dàng mang từng hơi lạnh, ve vãn đôi má hồng của những cặp đôi trẻ, vẫn quần quýt không chịu rời. Đôi mắt, nụ cười, tâm hồn của họ như là những thứ quý giá, trong sáng nhất trên cõi đời này.

Thấm thoát trôi qua cũng một ngày vẹn nguyên, đêm lại về, thời gian cứ như cát chảy, nói nó nhanh cũng phải, nói nó chậm cũng không sai. Tuy nhiên cõi đời này thời gian cũng là một trong thứ những thứ tàn khốc nhất. Có cái vì thời gian mà ngày càng tươi tốt, ngày một tăng lên. Tuy nhiên cũng có cái vì thời gian mà lụi tàn, mà tự sinh tự diệt. Dòng đời cứ như dòng sông, chảy xuôi chứ không bao giờ chảy ngược, chuyện gì đến sẽ đến, chuyện gì đã qua hãy để nó qua. Quá khứ rồi thì không có tư cách để làm phiền tương lai đáng giá. Tuy là vậy nhưng không phải chuyện gì trong quá khứ cũng xóa hết đi. Sau này nhân thế trầm luân, sẽ có việc xấu tốt đến với bản thân, vì vậy mà những ai đối xử tốt với ta thì cứ khắc ghi để xem thử sau này có ai đối xử tốt với ta như thế không ...

Huy cùng Vũ lên phòng, ngã lưng ra chiếc nệm ấm, hôn lên má nhau một cái rồi kêu, với tay tắt chiếc đèn thế rồi cùng chìm vào giấc ngủ. Ngoài trời lạnh như băng tuyết, từng cơn gió lại vì vu vờ rào rào như những tiếng gọi từ màn đêm xa xa, cả màn đêm yên tĩnh vắng lặng, chỉ còn lại những cột đèn với ánh sáng mờ ảo và một vài lá vàng rơi khẽ đưa vèo, đầu đó lại có mùi hoa thơm thơm phảng phất bay xa nhờ gió nhẹ. Trong cái không gian yên ắng như thế này người ta mới có một sự thấu nhìn về vạn vật chung quanh, bầu trời với những đám mây lất đất lơ lửng lơ trôi đi, bầu trời cũng đã hơi quang đãng. Ấy !!! Kia là một mảnh trăng non, cong cong như một nụ cười của con trẻ, một niềm vui hạnh phúc khi được cho quà bánh. Nhớ vào ngày cả hai nhận ra tâm chân tình của nhau cũng là một đêm trăng, trời có mưa, có mây mù nhưng sau cơn mưa để lại một bầu trời yên ắng với ánh trăng non. Mảnh trăng non cong cong, hương hoa ngát hương độ vào mùa. Hai chàng trai trẻ độ mười sáu mười bảy khuôn mặt ửng hồng, cùng nhận ra tình yêu đầu tiên trong đời, chân thật mà quá đôi đáng yêu. Rất dịu dàng, rất khéo léo, rất êm ái, cũng rất đông đầy tình cảm. Dưới ánh trăng thè, dưới hương hoa nở, tất cả là sự yêu thương, tất cả là thứ chân thật, tất cả đó chính là tình yêu đích thực ... Phố thị vẫn đèn điện, vẫn sáng huyền ảo, con người vẫn đang nghỉ ngơi. Một cặp đôi đang ủ ấm cho nhau sự yêu thương nhiều nhất, trọn cho nhau tất cả ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trời Đã Đổ Cơn Giông ...

*** Lời tâm sự của tác giả: Đời người là vô thường, có rồi mất, mất rồi lại có. Cuộc đời dài, mà cũng ngắn. Muốn tìm tri kỉ trong nhân gian lại là một điều không dễ cũng không khó. Dăm câu ba sợi thì sao mở hết nỗi lòng của nhau, sao gỡ được cái rối bời tòng tòng nhau, vậy thì cũng cần đến lúc cùng ngồi xuống trò chuyện tâm tình. Vậy ... bao nhiêu đây nói lên cái gì, chả phải cũng quay về một chữ DUYÊN hay sao ? Đã là duyên thì cần gì so đo được mất, hữu duyên vô phận, hữu phận vô duyên cũng đều là thiên mệnh, đều là tại ý trời ... Ngồi cùng nhau đọc vài trang truyện, ngắm vài câu chữ ta có nhận thấy được gì hay chăng ? Có coi mở được tâm lòng bạn đọc hay không, coi như tôi viết ra để ta có thể gần nhau lâu hơn một chút trong kiếp đời này. Các bạn thân mến, đã qua 26 chap truyện, vậy rồi các bạn có cảm nhận được cái gì không, các bạn có thấu hiểu, có suy ngẫm được chút nào hay chăng ? Hay chỉ là đọc qua là vài chữ cho xong, hay đôi lúc là sự khinh bỉ cho LGBT ??? !!! ***

Trời đã hừng sáng, đường phố trở về như mọi ngày, không còn ánh điện, không còn sự vắng vẻ mà thay vào đó là một Sài Gòn đầy nhiệt huyết, một thành phố đáng vờn vai sau một giấc ngủ dài. Vạn vật, con người bắt đầu một ngày mới. Tiếng xe cộ, tiếng người gọi nhau, tiếng cười la của con trẻ về nên một bức tranh sống động của Sài Gòn, tạo nên một thứ khiến nhiều người sẽ cảm nhận thấy rằng: **TẤT CẢ ĐANG SỐNG ĐỘNG TỪNG GIẤY TỪNG PHÚT !!!**

Huy và Vũ vẫn còn đang mơ hồ ngủ say sưa, sự ám áp từ cơ thể đối phương, cái mùi hương cơ thể của nhau lại khiến người ta chết mê chết mệt. Thật là một cặp trời sinh, nhưng sự sinh sôi nảy nở ấy phải có những trắc trở không lường trước được ... Tiếng chuông báo thức phát ra từ chiếc đồng hồ như phá tan cả bầu không khí trong phòng. Cả hai người vội bật người dậy sau một đêm dài ngon giấc ... Anh nghiêng đầu nhìn cậu rồi cười cười:

- Tỏi qua ngủ có ngon không bà xã ?

- Ngủ rất ngon ! – cậu cười cười đáp lại vừa đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ 6h đúng. Hai người vội vã vào toilet làm vệ sinh cá nhân chuẩn bị đi học.

Mối đó mà trời đã mù sẫm lại, mây đen tự dưng ùn ùn kéo đến rằng sẽ có một trận mưa thật lớn. Quả thật là “nắng mưa là bệnh của trời”. Gió thổi lạnh đến công người, làm run cả tứ chi, cái lạnh đó thấm đến lục phủ ngũ tạng khiến người ta khó mà chịu nổi. Kém theo trên nền bầu trời là những cái chớp rạch ngang trời đất, lâu lâu lại có một tiếng sấm vang đến chói tai. Có lẽ thiên nhiên đang thuy uy với con người về những sự việc của con người làm nên. Mưa rơi ... mưa xối xả, như tuôn như xối như hắt những hạt nước to lớn vào mặt người đi đường. Mưa rào rào cả lên, như tiếng khóc oán thán đến đau lòng đứt ruột, như tiếng nỉ non của non sông đất trời. Mưa cũng là một điềm báo không tốt ...

Sau một lát trên phòng thì anh cùng cậu đội áo mưa băng ra đường, mưa rất hết cả mặt, kèm theo đó là những cái lạnh qua từng giọt nước. Hôm nay mưa to quá, hai người muốn dừng lại để ăn sáng cũng không được, đành phải vội vào trường rồi ăn đồ ở căn tin vậy. Xe cứ thế đi giữa dòng người, đi dưới trời mưa to cứ như cá chép vượt thác Vũ Môn Quan. Một hồi một nhọc anh mới đưa cậu đến được trường. Bước vào lớp thì đầu tóc cả hai cũng đã hơi ướt sũng hơi hơi rồi nhưng lại khiến hai người dễ thương một cách kì lạ. Huy đi đến chỗ ngồi, Vũ cũng bước theo. Thấy hai người vào chỗ, Tùng với nhỏ Anh cũng bu lại:

- Hey Vũ, dạo này mày được nuôi dưỡng tốt nên tao thấy mày trắng da dài tóc ha... Haha. – thằng Tùng lại pha trò.

- Hừ, thằng này mày không muốn ăn Tết nữa đúng hông ? – cậu nắm tay lại đưa đến trước mặt nó. Tùng biết vậy nên đành kiếm cớ là xuống căn tin nên chuẩn đi mất. Nhỏ Anh quay sang hai người:

- Vũ với Huy là tui thấy giống hệt vợ chồng rồi á. Bữa nào cũng đi chung với nhau hết á.

- Hừ hừ. – cậu với anh chỉ cười trừ. Cả ba túm lại nói vài chuyện phiếm với nhau. Một lúc sau thì Tùng cũng bước vào lớp, theo sau là vài tiếng trống điểm giờ học.

Các tiết học cứ lặng lẽ trôi qua một cách nhạt nhẽo. Ngoài trời vẫn cứ mưa, từng hạt nặng trĩu khiến người ta cũng thấy khó chịu, kèm theo đó là những hơi ẩm ướt cùng hơi lạnh của đất trời. Có vẻ như cảnh vật thấm đượm buồn như vậy mới thật sự phù hợp với những người có cách sống nội tâm. Với những cặp yêu thương thì mưa cũng là sự gắn kết để họ đến với nhau một cách âm ỉ. Trên đời này, định nghĩa khiến người ta đau đầu nhất vẫn là câu hỏi: “tình là gì?” Quả thực rất khó để hiểu được tình là gì? Tình là thứ động lòng người nhất, là thứ say mê người nhất, cũng là thứ thấm đượm vui buồn của nhân gian. Có người vì tình mà khổ, có người cũng vì tình mà dừng bước, cuối cùng tan biến theo cát bụi ... Người trong nhân gian đều biết tình ái nơi hồng trần là thứ đau khổ, nhưng có mấy người hiểu được? Vậy thì chi bằng dốc hết lòng mà yêu. Bất kể duyên mong hay tình sâu nồng đậm, chỉ mong đời này kiếp này, không hề tiếc nuối ... Đời này đi đến cuối cùng, người có từng hối hận hay chăng?

Trời cũng đã tạnh mưa, bầu trời đen xám xịt không chứa một khoảng nhỏ nào để rọi sáng. Vừa đúng lúc tan học, Vũ và Huy lại cùng dòng người vội ra về kéo trời lại mưa thất thường. Tất cả như hồi hải, tất cả như xôn xao, chiếc xe lăn bánh đều đều trên con đường, cũng có phần vội vã trong đó. Trời sầm tối như mực, nhiều xe máy trên đường cũng phải bật đèn lên, hôm nay trời Sài Gòn kì lạ quá ...

Huy và Vũ đạp xe đi qua một bãi đất trống vắng lặng, nơi này khi xưa dự định làm sân vận động rồi tự dưng lại bỏ hoang cho đến bây giờ. Trên bãi đất toàn những gạch đá vụn, những cành cây khô khốc, lác đác có vài thanh sắt đã bị gỉ. Bỗng nhiên từ một góc tăm tối, phát ra một giọng cười đầy sát khí của nữ nhân khiến Huy cũng phải dừng xe lại, một cảm giác bất an ập đến như vũ bão. Từ trong tối một đám người bước ra, đằng sau hình như có nhân vật chính, không ai khác đó chính là con Tâm. Giọng đằng đằng sát khí, nó hắt cằm về phía hai người:

- Hai đứa bây được nhì? Vợ chồng thân thương quá ha?

- Mày muốn gì hả? – cậu cũng chẳng chán cái loại này.

- Muốn gì hả? Muốn lấy mạng cả hai, mày cướp anh Huy, còn anh ta không chấp nhận tình cảm của tao. Hôm nay tao cho cả hai về châu Diêm Vương!

- Mày dám? – Huy đã thù thế sẵn.

- Sau không dám? Tụi bây lên. – nói xong thì có vài có một đám người khoảng chừng 10 người đã vây quanh Huy và Vũ. Nhìn sơ lược thì cả 10 tên đều là con nhà võ, thân thể khá cường tráng, nhưng mặt mũi lại như loại người vô sỉ, chỉ biết sống vì tiền, bậm trợn, giống như những tên đòi nợ thuê thì đúng hơn. Huy và Vũ cùng đã thù thế trước, sẵn sàng nghênh chiến. Đối với những hạng người không biết điều, không phân biệt thị phi đúng sai thì cho dù có dùng lời vàng tiếng ngọc, lời hoa mỹ tuyệt thế cũng chẳng bao giờ nói được cả. Khi người ta đã quá lún sâu vào vũng sinh lý của trần thế thì có lời kéo, có giảng pháp, thuyết trình cũng chẳng kéo ra khỏi. Quan trọng nhất vẫn là chính thân họ, tự quyết rằng mình sẽ tiếp tục vào vòng xoáy tội lỗi hay là đi ra đón nhận ánh bình minh của đất trời ...

Trong đám đó lần lượt xông lên, Vũ và Huy cứ nâng đỡ, nương tựa nhau mà đỡ đòn hoặc phản công. Xem ra thì những đòn bọn chúng ra tay đều là đòn hiểm hóc, có lẽ là muốn lấy mạng thật. Một hồi lâu thì con Tâm lại quát lên:

- Tụi bây làm gì mà lâu thế hả? xông lên hết cho tao.

Thế rồi cả đám 10 người cùng xông lên tất, trên tay một số tên còn cầm những thanh gỗ cứng nhắc. Anh với cậu cố đỡ các đòn hiểm nhưng rồi cũng không thể đỡ nổi. Vũ bị đánh một đòn phải nằm lăn ra đất, anh hoảng hốt vội ngồi xuống bên cậu. Bọn chúng lại thừa thế, dùng gậy đánh đập hai người, anh và cậu thất thế, chỉ biết nằm co ro đưa tay đỡ nhưng rồi cũng phải rút tay lại. Máu đỏ, mưa rơi, mưa hòa quện cùng mùi máu tanh, cả hai dường

như bất tỉnh, chỉ còn thấy những dòng máu cứ lan tỏa ra. Tay cậu vẫn nắm lấy tay anh, hai người dường như không còn nghe gì cả, không còn thấy gì cả ? Chỉ cảm nhận được tất cả dần tối lại rồi đen òm. Trời mưa hồi ả, mưa như trút nước, như là tiếng oán than của từng hạt máu, sầm vang rầm rầm, trong cảnhมืด mù tối tăm đó, tiếng cười của con người độc ác kia vẫn vang lên một cách rùng rợn ... Quả là không nơi nào đáng sợ bằng lòng người, khó lường, khó đoán, thâm sâu độc ác cũng từ nơi đó mà ra ... Bất chợt có một tên lên tiếng:

- Bây giờ bỏ hai cái xác này ở đâu, ở đây thì không hay đâu.

- Đem ra sông Sài Gòn, tìm chỗ nào kín người, vứt xuống là xong thôi. – con Tâm lại giọng độc ác ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vị Đẳng Của Tình Yêu

Gió nổi lên một cách bất chợt, từng cơn gió to như muốn quật ngã các cành cây. Thiên nhiên như muốn phản nộ hành động tàn ác của kẻ sát nhân với hai mảnh đời tội nghiệp. Bọn chúng tìm đến một nơi kín người, đưa thân thể Vũ đã mềm nhũn thả xuống sông. Đến lượt chúng nhắc Huy lên thì phía sau bỗng thấp thoáng ánh đèn. Mấy tên đó hoảng loạn nên đặt anh nằm đó rồi bỏ đi. Dưới cái lạnh của đất trời, anh nằm bất động, máu cứ chảy không ngừng. Ánh đèn lúc này lại thoáng lên một chiếc xe máy, đột nhiên tăng nhanh trước con người nằm dưới đường kia. Chàng thanh niên này độ khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, khuôn mặt diễm phúc, tư thái cũng khá là thanh tao, vẻ mặt không giấu đi sự hoảng hốt khi thấy cơ thể nằm bất động kia, và lại máu còn loang ra đầy nữa ... Kịp nhận ra đó là con trai duy nhất của chủ tịch Bảo, vì vậy anh vội vã đưa Huy vào bệnh viện.

*** Tại bệnh viện ***

Đèn cấp cứu vẫn còn đang sáng, cửa đã đóng chặt lại tránh bất cứ sự quấy rối từ người ngoài. Ông Bảo và bà Mai kẻ đứng ngồi không yên, người lại ngồi khóc không nguôi. Anh chàng kia thì đã được công an mời đi lấy lời khai. Bây giờ đã là 23h30 phút, tất cả yên ắng đến mức có thể nghe được tiếng nấc trong cổ họng của bà Mai một cách bi thảm ... Ôi ! Tiếng than van mới đau lòng đứt ruột mới thống khổ làm sao ??? !!!

Đèn cấp cứu đã vụt tắt, vị bác sĩ bước ra ngoài, trán đã ướt đầm mồ hôi. Ông Bảo và bà Mai vội vã chạy đến gần bác sĩ, bấy nhiêu cũng đủ biết cậu con trai này quan trọng như thế nào rồi. Bà Mai cất tiếng hỏi:

- Bác sĩ, con trai tôi như thế nào rồi hả bác sĩ ?

- Ông bà yên tâm, con trai ông bà qua khỏi cơn nguy kịch Nhưng

- – nghe đến từ nhưng thì tay chân bà mai cũng đã rụng rời đi.

- Nhưng sao hả bác sĩ ? – Ông Bảo vẫn bình tĩnh, tuy nhiên lo cho Huy không kém.

- Cậu ấy sẽ bị mất trí nhớ, cũng có thể là sẽ hồi phục, nhưng cũng có thể là không hồi phục.

- Vâng, đã văt vả cho bác sĩ. – giọng ông mang đầy sự trầm ngâm và lo lắng.

- Không có gì, đây là bổn phận của tôi.

...

Nhà của Vũ cũng lo lắng không kém cho cậu con trai của mình, không biết nó đang ở đâu. Ông Thanh đã báo cho công an để tìm kiếm nhưng đến giờ vẫn chưa một tung tích. Bà Ngân vẫn khóc nức nở, miệng không ngừng gọi tên Vũ. Tiếng khóc nức nở, tiếng gọi đi gọi lại cho từng nơi ... Hôm nay là một ngày đen tối ...

...

Đã trôi qua 1 ngày, đội tìm kiếm vẫn chưa tìm được cơ thể của Vũ, còn Huy vẫn đang nằm trong bệnh viện với tình trạng hôn mê. Những bạn bè, người thân, những giọt nước mắt, những tiếng rên la lại hòa quyện thêm một không khí hỗn tạp. Bầu trời âm u, mây mù vẫn không sao tan hết, vạn vật dường như chỉ nằm trong sự yên lặng ...

...

Đã là 11 giờ đêm ...

*** Khu vực hạ lưu sông Sài Gòn ***

Hạ lưu sông Sài Gòn, là nơi giao nhau giữa sông Đồng Nai và sông Sài Gòn. Nơi đây cũng khá phồn vinh, tấp nập. Ở một quán nhậu nọ, có một chàng trai trẻ tầm khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi. Khuôn mặt trông rất phúc hậu, còn thêm vài cái râu mọc lún phún dưới cằm trông rất nam tính. Thân hình cũng khá vạm vỡ, anh làm đầu bếp ở đây cũng được một năm rồi. Anh đang dọn dẹp bếp, thì tiếng chủ quán vang vọng xuống:

- Cậu Lâm, bây giờ cũng muộn rồi, cậu có thể nghỉ rồi đấy.
- Cảm ơn ông chủ. – anh vội lau bàn tay ước của mình rồi vào phòng thay đồ.

Sau vài phút, anh bước ra với bộ quần áo trông có vẻ thanh tao, một chiếc áo màu xanh nhạt, nhạt đến mức có thể nhìn ra là màu trắng như bầu trời được tắm gội sau cơn mưa ... Anh trên chiếc xe đạp của mình, dọc theo con đường ven sông trở về nhà.

Lúc bây giờ cũng gần 12 giờ đêm, cả phố xá nằm trong sự yên ắng của vũ trụ, những ánh điện mờ ảo cứ trải dài, rọi bóng chàng trai trẻ. Anh vừa đi vừa suy ngẫm về nhiều thứ, suy ngẫm về cuộc đời của mình, suy ngẫm về từng bước anh đang đi, từng nơi anh đang ở. Tất cả những suy nghĩ đó bỗng chốc tan biến khi một thứ gì đó lọt vào mắt của Lâm. Không ngăn ngại, anh bước lại gần bờ sông, lại thấy một cơ thể bị dòng nước xô dạt vào bờ. Anh vội vã đưa cái thân đó lên, toàn thân đã toát nên vẻ lạnh lẽo, trên người còn có những vết máu loang lổ, khuôn mặt cậu nhóc mười sáu tuổi vẫn thánh thiện như đang ngủ say, đôi môi vẫn khẽ cong lên một nụ cười như vàng trắng non, rằng cậu ta mơ một giấc mơ rất đẹp. Cậu ta vẫn còn thở, hơi thở yếu ớt lại càng thúc giục Lâm khiến anh ta nhanh chóng đưa cậu đến bệnh viện.

*** Bệnh viện ***

Phòng cấp cứu vẫn đang sáng đèn, cả không gian yên ắng lạ thường. Sự yên tĩnh khiến người ta sợ đến rùng mình. Quả thật cô đơn và hiu quạnh, cô đơn thì ai mà chả sợ, tốt nhất là nên trốn tránh nó đi ... Bây giờ đã hơn 2h sáng, cái lạnh của đất trời vẫn không thôi, sự lạnh lẽo đó thấu tận xương tủy lại càng khiến con người ta chỉ muốn nằm trong một cái chăn thật êm, tuy vậy nhưng có người vẫn thấp thỏm lo âu không thôi.

Đèn bỗng vụt tắt, vị bác sĩ bước ra cất tiếng hỏi:

- Ai là người nhà của bệnh nhân ?
- Là ... là ... là tôi. – anh do dự một hồi rồi đứng dậy chào bác sĩ.
- Ừm, cậu nhóc đó bị chấn thương khá nặng, tuy nhiên đã qua khỏi cơn nguy kịch, chậm một chút nữa thì không xong rồi.
- Vâng ạ, cảm ơn bác sĩ.
- Không có gì, tuy nhiên cậu ấy bị mất trí nhớ rồi. Có thể sẽ nhớ lại trong vài tháng, vài năm, hoặc là
- Hoặc là sao hả bác sĩ ?
- Hoặc là mãi mãi – khuôn mặt vị bác sĩ thoáng buồn.
- Vâng ạ. Tôi sẽ cố gắng – nói rồi anh chào bác sĩ, nhắc chân đến phòng hồi sức.

Căn phòng hồi sức yên ắng đến mức có thể nghe được tiếng quạt quay vù vù. Trên giường bệnh có một cậu nhóc tuổi mười sáu mười bảy khuôn mặt như một thiên thần nhỏ, những vết máu loang lổ được thay thế bằng những băng gạc lại khiến cậu thể lương một phần nào. Đôi môi khẽ cong lên nở một nụ cười như vàng trắng non, có vẻ như cậu đang ngủ thiếp đi, một giấc ngủ có lẽ sẽ dài ngày ... Lâm yên lặng ngồi đó, ngồi ngắm ngía khuôn mặt của cậu. Không biết duyên số gì đưa cậu đến đây ? Cậu từ đâu đến ? Là con nhà ai ? Gây ra thảm họa đại hận gì mà ra nông nổi như thế này ? Biết bao nhiêu câu hỏi cứ dạt ra ... Bất chợt trong đầu anh xuất hiện một ý nghĩ nhanh như chớp: “ Hay là để cậu ta ở lại với mình ...”. Lâm cười một cách hiền từ, đưa tay xoa đầu cậu ...

Mưa ! Mưa rơi nhẹ rơi ... Từng giọt mưa phún khẽ bay bay, có đôi lúc lại kèm theo vài chiếc lá bay lả chả, vài chiếc lại khẽ đưa vèo ... Thế sự vô thường, đời vốn là bể khổ. Một kiếp hồng trần là một kiếp khổ, cái khổ của ai cũng không giống nhau, có kẻ thiếu cơm thiếu áo, có kẻ thiếu nhà thiếu đất, cũng có kẻ thiếu tiền thiếu bạc, đó cũng là khổ ... Nhưng cái khổ vốn có từ xưa đến nay đó là cái khổ vì tình ... Có người vì tình mà khổ đến suốt đời, cũng có người vì tình mà dừng chân, vì tình mà tan biến. Vốn dĩ biết hồng trần là nơi tụ hội cả hợp li cam khổ, hi nộ ái ô, ân tình oán hận, tuy nhiên con người ta vẫn cứ đi vào dù không biết mai này mình sẽ ra sao. Bất luận là yêu hay không, bất luận là tình sâu hay duyên mỏng, bất luận là hữu duyên vô phận hay hữu phận vô duyên, chỉ cần biết dốc lòng mà yêu thương một người nào đó, lấy hết sức bình sinh để yêu họ thì cho dù đến đâu cũng không hối hận. Buông tha cho một người yêu người, đó chưa phải là thống khổ. Buông tha cho một người người thật sự yêu, đó mới chính là thống khổ ...

Từng có một truyền thuyết kể rằng, có hai vị thần trên Thiên Đình yêu nhau, đó là phạm luật trời. Ngọc Đế biết được bèn giáng cả hai xuống trần gian để chịu cả hợp li cam khổ, thấu hiểu được hồng trần, nhận ra được nhân sinh thế sự, sau đó mới cho về làm tiên. Dưới trần gian, cả hai vẫn yêu nhau sâu đậm, nhưng lại vì một số bất trắc lại phải để một người chết đi. Mẹ của người đó không để tên, chỉ khắc ghi dòng chữ: “ phong quá điệp phiêu linh ... Tình đoạn cảm vô âm”. Tức là gió thổi cuốn lá bay, tình tan đàn cũng dứt ... Cả hai người đều trở lại làm tiên, tuy nhiên nếu có thể ... họ vẫn muốn đổi kiếp làm người. Họ vẫn muốn yêu nhau thêm một lần nữa, vẫn muốn ở dưới hồng trần vốn biết sẽ chịu khổ ải trần gian ... Bởi vậy mà tình yêu có một sự hấp dẫn ghê gớm, đã nghiệm rồi thì không thể cai được. Mà có cai được thì làm sao sống nếu thiếu tình yêu ???

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Sau Cơn Giông ...

Thời gian thấm thoát trôi đi như cát chảy, mới đó đã 2 tuần trôi qua ...

Lâm ngồi bên cạnh chiếc giường bệnh, cậu nhóc vẫn chưa tỉnh, một giấc ngủ dài đằng đẵng. Hằng ngày sau giờ làm anh vẫn đến bệnh viện thăm cậu chưa từng để cậu cô đơn hôm nào cả. Bất chợt trên giường khẽ có lay động:

- Hơ ... hơ – giọng nói yếu ớt của cậu vang lên.

- Cậu ... cậu tỉnh rồi à ?

- Um ... um ... anh là ai ? Đây là đâu ?

- Đây là bệnh viện. Cậu là ai ?

- Tôi ... tôi là ai ?

- Cậu không nhớ sao ?

- Không ... không nhớ gì cả ... đau ... đầu tôi đau quá ! – từng cơn đau như hàng ngàn cây kim đang hành hạ cái đầu của cậu, một loạt hình ảnh bỗng chốc hiện ra rồi tan biến một cách nhanh như chớp.

- Thôi thôi, nhóc nghỉ đi, sau này nhóc sẽ ở với anh, cứ gọi anh là anh Lâm cũng được.

- Ukm ... ukm ... anh Lâm. Cơ mà em tên gì ? – đôi mắt cậu tròn xoe lại, khuôn mặt vẫn còn xanh xao.

- Ừm ... anh tên là Võ Minh Lâm, vậy em sẽ là Võ Minh Luân nhé !

- Vâng ạ. – nói rồi cậu ngoan ngoãn nằm xuống, chớp mắt một lát.

Lâm vội bước trên con đường hành lang bệnh viện ra đến sân sau để hít thở không khí một chút. Những chậu hoa vàng đang nở rộ như lòng anh lúc này, tươi phơi phới lạ thường. Gió khẽ thổi qua, mát dịu lòng người, Lâm khẽ thở ra một hơi dài miệng nở một nụ cười hơi ngây ngô. Cũng không hiểu là vì sao, không hiểu là như thế nào, lại có cảm giác thân thuộc và quen thuộc đến thế. Từ lúc cha mẹ anh qua đời vì tai nạn giao thông thì lúc đó anh đã nghĩ cuộc đời mình thật đen tối, để thoát khỏi sự đen tối đó anh đã vươn lên vì tất cả cho bản thân, vươn lên vì cuộc sống này, cứ ngỡ rằng tình cảm gia đình đã quá xa vời ... Cảm giác thân thuộc như gia đình bỗng chốc quay trở lại, khiến anh cảm thấy ấm áp làm sao ? Có vẻ như lần đầu tiên nhận một đứa em cực kì dễ thương đã khơi dậy một tình cảm gia đình biến mất sau nhiều năm ...

Vài ngày sau

Hôm nay là ngày cậu sẽ được xuất viện, Lâm vội chóng đưa cậu đi làm thủ tục xuất viện rồi đưa cậu đi vòng vòng siêu thị để mua đồ dùng cá nhân. Đạo lòng vòng siêu thị cũng đã mất hơn một buổi, anh đưa cậu đến quầy KFC gọi hai phần gà rán rồi cả hai cùng ăn trưa.

Ăn xong thì anh chở cậu đi dạo phố. Tiết trời cũng chớm thay đổi, gió mang hơi lạnh từ những nơi xa xa. Đôi khi lại lướt nhẹ qua khuôn mặt của từng nam thanh nữ tú, có cảm giác gì đó nhẹ nhõm mà êm đềm, một thứ gì đó khó quên. Gió là sự đại diện cho những kí ức, là sự phai nhạt nhòa, là sự êm đềm trọn vẹn, nói chung là nó đại diện cho nhiều thứ. Có người bảo gió như một thiên sứ tình yêu, cũng đúng: “Này gió ơi cho ta nhờ chút việc/ Việc nhỏ thôi nhưng là cả tấm lòng/ Khi gió về nép bên cạnh người ấy/ Gió thì thầm ta nhớ ấy biết bao.” Cũng có người nói gió mà thứ nhẹ nhàng êm ái, thứ dễ đi vào lòng người nhất: “ cho lòng người thanh thản/ tìm về chút bình yên.” Và hay chăng gió cũng là thứ cuốn trôi bao kí ức nhạt nhòa, phai màu đi bao lệ buồn vương vấn: “ Gió cuốn mang theo niềm kí ức/ Gió gọi gì trong tiếng khẽ gió đưa/ Gió là lòng ta đang đập những nhịp vội vã/ Đôi khi chốc hóa bão tố lòng.”

Lâm vừa chở cậu đi, vừa hỏi nhiều thứ để xem cậu có nhớ được chút gì không. Nhưng hoàn toàn vẫn trở về con số 0, thôi đành vậy, xem như duyên số sắp đặt cho anh gặp cậu, đã là duyên thì có gì phải trốn tránh hay đón nhận. Vốn dĩ nó đã được sắp đặt bởi tạo hóa ... Xe dừng lại trước một căn nhà nhỏ xinh xinh, có hàng hoa giấy leo trước cổng, nở ra một màu tím biếc. Căn nhà khoác một màu xanh da trời, nhẹ nhàng, thanh thoát như bầu trời sau cơn mưa, trong xanh đến khó tả. Lâm đưa cậu vào nhà, cậu vẫn còn hơi ngơ ngạc trước nơi lạ lẫm như thế này. Luân ngồi xuống ghế, rửa mắt một vòng rồi bỗng dừng lại ở chậu xương rồng đang nở một hoa màu đỏ cam, không biết tại sao lại thấy ấn tượng như thế. Thấy cậu cứ nhìn chăm chăm vào cây xương rồng, anh khẽ hỏi:

- Tiểu Luân, sao cứ nhìn chăm chăm vào đó thế ?

- Không biết, tự dưng em lại cảm thấy nó rất thân thuộc với em. – cậu lắc đầu khó hiểu.

- Ừm, có vẻ như trước khi mất trí nhớ, em có ấn tượng đặc biệt với nó.

- Ukm ukm, em không biết nữa.

Anh cười hiền, bước đến xoa đầu cậu rồi đưa cậu đi dạo xung quanh nhà. Căn nhà không lớn lắm nhưng cái gì đối với cậu cũng thật lạ mắt, cái này cũng ngộ ngộ, cái kia cũng khác lạ trong đôi mắt tròn xoe ấy. Đôi lần Lâm bật cười khiến cậu cũng đỏ mặt theo. Anh mắt đỏ quã là đáng yêu như một thiên thần nhỏ. Luân đến bên một tấm ảnh, trong ảnh có ba người, một người đàn ông trung niên với khuôn mặt hiền từ, dáng người cao ráo, một người phụ nữ với đôi mắt dịu dàng, bàn tay thon thon, khuôn mặt trái xoan xinh xắn, kể bên lại có một cậu nhóc nhìn khá nghịch ngợm với đôi hai gò má cao cao cũng khá dễ thương. Cậu nhìn một lúc lâu mới lên tiếng:

- Anh Lâm ơi, hai người này có phải ba mẹ của anh không ?

- Ừm, phải – giọng anh thoáng buồn.

- Họ đâu cả rồi ?

- – anh cười hiền – Họ đi xa cả rồi.

- Đi xa ? Là đi đâu ? Chẳng nào họ mới về ? – những lời nói như động đến vết thương lòng, anh nghẹn ngào một chập lâu mới trả lời.

- Họ đi xa rồi ... có lẽ sẽ không trở về nữa ...

- Hờ ??? Hờ ??? Họ không thương anh hả ?

- Có ... có ... rất thương là đằng khác. Thôi em đi nghỉ đi, cả hôm nay cũng mệt lắm rồi nhĩ ?

- Vâng ạ.

Anh đưa cậu vào phòng, đợi một lúc sau mới bước ra ngoài. Từ lúc nhận được câu hỏi đó, cổ họng anh cứ nghẹn ứ lại, khóc không ra tiếng. Tất cả như hồi hã, tất cả như cơn xáo, kí ức lại ùa về như bão lũ. Anh lặng lẽ bước ra ban công ngắm vài bông hoa đang nở vào cuối đông, những bông hoa cuối cùng. Vốn dĩ biết rằng mặt trời lặn rồi hôm sau mặt trời sẽ mọc, hoa tàn rồi mùa sau hoa lại nở, người chết có thể sẽ chuyển thể luân hồi, nhưng sẽ không xảy ra việc người đã khuất thì sẽ sống lại để bắt đầu một chặng đường mới. Trên đời này có nhiều thứ để con người ta lựa chọn và cũng có nhiều thứ để ta vứt bỏ. Tuy nhiên chỉ có cha mẹ là ta không có quyền lựa chọn cũng như không có quyền vứt bỏ. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi, thêm một giọt âm thầm nữa. Anh đã bao lần khóc khi nhìn thấy cha mẹ họ đón con về, anh đã bao lần mơ thấy cha mẹ mình vì tai nạn giao thông mà mất đi, lúc ấy giật mình tỉnh giấc, anh chỉ biết ngồi co ro một góc mà lặng lẽ khóc. Lâm đưa tay gạt những giọt nước mắt, hai bàn tay vẫn kiên trì thay phiên nhau lau khô những giọt lệ trên gò má. Hai bàn tay lúc đó như chủ chìm vàng anh trong cổ tích, cần mẫn, chăm chỉ tha từng hạt cườm long lanh trên khuôn mặt đem gửi vào gió, vào nắng, vào mưa để một chập sau sự tươi tắn trở lại.

Lâm bước xuống lầu để vào bếp chuẩn bị bữa tối, hôm nay anh đã xin nghỉ một bữa vì lí do riêng tư.

Đã là độ cuối đông, khí lạnh lại tràn về trên khắp phố phường, còn gì vẫn vương ngoài cái lạnh của đất trời ? Đông trong tâm trí nhiều người âm ỉ, u hoài như hàng cây khẳng khiu, trơ trọi mùa thay lá. Với họ có lẽ rằng xuân mới thực sự là mùa vui nhất, là mùa trăm hoa khoe sắc, vạn vật vui tươi nhộn nhịp. Tuy nhiên, ở đâu đó trên mảnh đất trải dài hình chữ S này đông không nhạt nhòa, đông không cô đơn buồn tẻ như họ nghĩ. Đâu đó vẫn có những cánh hoa theo gió cuốn bay, đâu đó vẫn có những con người âm thầm lặng lẽ. Đâu đó lại có những nỗi buồn mà người ta không nói ra. Sao cũng đẹp tất, có những nỗi buồn, có những lý tưởng thì mới làm giàu đẹp cuộc đời, mới tạo nên một cuộc sống muôn màu, muôn vẻ ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nơi Của Nỗi Buồn

Một ngày mới lại bắt đầu trên nơi phố thị xa hoa này. Anh đã dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng cho đứa em còn đang ngáy ngủ. Mùi thức ăn đã thơm lừng khó cưỡng. Lâm bước lên trên lầu gọi cậu:

- Tiểu Luân, Tiểu Luân à, dậy đi nhóc con. – anh lay lay người cậu.

- Hờ ... ơ ... hờ ... để em ngủ thêm xíu nữa đi mà ! – giọng ngái ngủ vang lên nhẹ nhẹ.

- Dậy mau lên nào, đừng có ngủ nữa.

- Um ... um ... em dậy đây. – toàn thân cậu đau nhức, uể oải vươn tay ngáp dài một tiếng trông đáng yêu thật.

- Đánh răng, rửa mặt rồi xuống ăn sáng. Nghe chưa ? – anh xoa đầu cậu rồi bước đi.

Luân vội ngồi dậy rồi bước vào toilet để làm vệ sinh cá nhân.

Sau dăm ba phút mày mò trong toilet, cậu bước xuống ngồi vào bàn ăn. Lâm vừa ăn vừa hỏi cậu một vài thứ như là cậu ngủ có ngon không ? có cảm thấy mệt chỗ nào hay không ? Có cần đi kiểm tra sức khỏe không ? Tất cả những câu hỏi đó giống như một người anh quan tâm em, một sự ăm ắp từ gia đình trĩu nặng. Đáp lại những câu hỏi đó là những cái gật đầu hoặc lắc đầu, đôi lúc anh cũng khiến cậu phải đỏ mặt cả lên. Bất chợt anh hỏi:

- Em ở nhà một mình được không ? Ăn xong là anh phải đi làm rồi.

- Được ạ ! – cậu cười tủm tỉm.

- Ừm, vậy thì tốt, ở nhà Tiểu Luân ngoan nha, nhớ đóng cửa lại nghe chưa ?

- Dạ. – cậu vẫn tiếp tục ăn sáng. Lâm khẽ kéo ghế rồi bước đi lên phòng. Hôm nay anh để cậu ở nhà một mình, vẫn có cảm giác thấp thòm lo âu luôn bòn chòn trong anh. Thứ anh mất đi là tình cảm gia đình, bây giờ nó quay trở lại và anh không muốn nó mất đi một lần nữa. Quả thật là thứ đã mất đi rồi người ta mới cảm thấy đáng trân trọng, đáng quý. Bất luận là bao lâu, bất luận là như thế nào, sau này có ra sao đi nữa thì anh vẫn coi cậu là một người em, là một gia đình thật sự. không nhĩ ngại nhiều, Lâm lên phòng thay đồ chuẩn bị cho một ngày làm việc mới ...

...

Anh với bộ đồ màu xanh nhạt quen thuộc, từ trong nhà dẫn dò Luân vài thứ rồi đi đến chỗ làm bằng chiếc xe đạp hằng ngày. Hôm nay trời nắng nhạt, từng khóm hoa thược dược ven đường đang khoe sắc, đâu đó lại có những cây hoa xuyên chi cánh trắng tinh tể lại thêm vào là cái nhị vàng vàng khiến người ta cảm thấy dịu nhẹ thanh thoát ... Gió thổi hương thơm đâu đây khiến lòng người ta lại cảm thấy tràn đầy nhựa sống, lại khiến cơ thể thoát trần tục, như rằng ta đang ở giữa một thung lũng gió hay một nơi bình yên tiên cảnh. Thứ sinh ra từ khí đất trời đó len lỏi vào từng con người, vào từng góc ngách của đường phố, mẹ thiên nhiên hay chẳng tạo ra một thứ kì lạ và thiêng liêng đến thế - GIÓ. Khắp bốn mùa đều có kẻ rong chơi ấy, gió khe khẽ đùa nghịch với những chồi non nhỏ. Gió suốt ngày treu đùa với hoa thanh tú, đôi lúc lại len đưa hương hoa thơm dịu nhẹ vào căn phòng và cũng chính gió là người nâng đỡ những cánh chim. Chắc hẳn rằng, gió chính là sự cân bằng giữa chốn phố thị xa hoa, giữa chốn phòng vinh thịnh vượng này ...

Luân ở nhà một mình cũng thấy hơi thiếu thiếu một thứ gì đó bèn nhấc chân lên phòng, chân cậu nhấc dần từng bước trên chiếc cầu thang dài và hẹp. Từng bước, từng bước nặng nề như ai ghì chặt bước chân của cậu. Bỗng nhiên trong đầu cậu xuất hiện hàng loạt câu hỏi. Mình là ai ? Mình đến từ đâu ? Anh Lâm bảo mình gặp tai nạn rồi mất trí nhớ , vậy tai nạn đó là gì ? Cậu cố gắng nhớ lại, một số hình ảnh máu me xuất hiện, trong đó có hai thanh niên đang chống chọi trước những cú đòn hiểm hóc. Các hình ảnh đó biến mất, để lại một con đầu kinh khủng, Luân ôm cái đầu muốn nổ tung của mình nằm dài ra giường, thiếp đi lúc nào không hay biết.

Từng cơn gió thổi qua cánh cửa, làm tung cả hai chiếc rèm, hơi gió thoang thoảng, nhẹ nhẹ, kèm theo hơi lạnh đưa con người ta vào giấc ngủ nhanh hơn, Luân dần dần lại đi vào giấc mơ. Trong mơ, cậu thấy hiện ra trước mắt là một cánh đồng cỏ xanh mơn mơn, trải dài đến tận chân trời, màu xanh của cỏ, màu xanh của trời làm nên bức tranh thiên nhiên êm đềm, một sự cân bằng màu sắc. Bỗng dưng có một chàng trai bước đến cạnh, ôm cậu, hôn lên trán cậu rồi thò thè:

- Anh yêu em

- – cậu không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười, khuôn mặt đã ửng hồng.

Chưa kịp nói gì cả, anh ta đã kéo cậu chạy đi xa thật xa, cứ chạy mãi, chạy mãi, chạy cho đến lúc cậu không còn nhìn thấy anh ta. Xuất hiện trước mắt cậu lại là những cảnh đánh đập, những vết máu loang lổ, những tiếng cười ha hả của kẻ bắt nạt. Khung cảnh thật tĩnh mịch tiêu điều, toàn cảnh hoang vu, cảnh máu đỏ, những đòn gậy, những tiếng rên la, lại tạo nên một thứ đen tối đến đáng sợ, cứ như bóng ma ghê rợn, ám ảnh Luân. Tất cả lại về một màu đen tối, chỉ còn mình cậu, một giọt nước mắt khẽ rơi xuống, cũng khiến cậu bừng tỉnh khỏi giấc mơ ...

Luân bật người dậy, người đã đầm đề mồ hôi, những cảnh tượng ấy cứ đọng lại trong đầu cậu dần tạo thành một dấu hỏi chấm thật to lớn, khiến cậu ngày càng muốn biết về thân thể của mình hơn. Ngồi một lúc thần thờ trên giường, Luân nhấc bước ra ban công để hít thở một tí.

Gió vẫn không ngừng thổi, gió đã mạnh lên, quần quật như muốn xô ngã mọi thứ. Gió mang theo hơi lạnh, mang theo những đám mây đen mù mịt, như muốn che lấp cả bầu trời. Tí tách ! Tí tách ! Tí tách ! Mưa ! Mưa đã rơi xuống, mưa như trút nước, như tuôn như xối, như thác ghềnh. Tiếng mưa như tiếng khóc, như tiếng ni non của đất trời mãi không thôi. Lại một bầu không gian hỗn tạp, tiếng mưa, tiếng xe cộ vội chạy, tiếng lá cây xào xạc trong mưa gió, đâu đó vẫn kèm theo tiếng khóc của trẻ thơ hay là tiếng gọi nhau í ới, thật hỗn độn ! Lòng cậu chợt thoáng buồn, đôi lúc lại muốn trút nỗi buồn kia trôi theo mưa gió, đôi lúc lại muốn chạy nhảy hòa mình dưới cơn mưa.

Cảnh vật, lòng người như có một sợi dây gắn kết. Có kẻ tức cảnh lại sinh tình, cũng có người vì cảnh mà hao tổn nhiều thứ. Có một câu chuyện kể rằng, có một lão quan nọ, dốc tiền của để tạo nên một trang viên đẹp nhất cả vùng đó, người ta gọi trang viên của lão là “đẹp nhất trang viên”. Họ nói trang viên của lão đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh, có cả trăm cây đại thụ quý hiếm, có cả ngàn loại hoa tuyệt sắc, lại còn có kỳ trần dị bảo, trân cầm dị thú , ...v...v.... Tuy nhiên lão ta vẫn không hài lòng, lại từ quan khi có một số tiền lớn để đi tìm nơi gọi là tiên cảnh, là nơi thoát tục, là chốn thần tiên. Lão ta đi đến nhiều nơi theo lời đồn của thiên hạ, tuy nhiên sau khi hết tiền lão ta chẳng tìm một nơi nào vừa ý mình. Cuối cùng lại chết tức tưởi không ai hương khói, lại là một kẻ ngu ngốc trong thiên hạ. Cảnh có đẹp hay không thì tùy thuộc vào tâm trạng của người cảm nhận, vui buồn hờn ghen, hi vọng ái ố, đó là những thứ căn bản tạo nên con mắt nhìn cảnh vật.

Luân tự dưng cảm thấy buồn man mác, tiếng mưa như tiếng lòng, cứ day dứt mãi không thôi. Mưa rồi sẽ trôi về đâu, gió rồi sẽ đi đến đâu và nơi nào mới chính là nơi của nỗi buồn ??? !!!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Trở Về Nơi Bắt Đầu.

Thời gian trôi qua như cát chảy, lặng lẽ mà vô tình. Ngày qua, tháng lại, năm bay. Thời gian nước chảy chẳng quay được về. Thời gian mới đó mà nhanh như thổi đưa, thoát đã trôi qua 2 năm ròng rã. 2 năm qua anh em Luân và Lâm sống một cuộc sống cũng đầy đủ, vấn đề học vấn của cậu cũng đã được cả thiện rất nhiều để sánh kịp với độ tuổi, năm nay cậu đã 18 tuổi rồi ... Tuổi mười tám, đôi mươi, cái tuổi đẹp nhất lòng người. Mười tám, đôi mươi cứ như hoa nở, đôi người chỉ một, xin một lần được sống hết mình, sống tận vẹn thanh xuân, xin hãy hát những khúc ca yêu đời và mỉm cười thật rạng rỡ ... bởi mỗi con người chúng ta, cũng chỉ sống với tuổi mười tám một lần, duy nhất một lần thôi ... Tuổi mười tám căng đầy nhiệt huyết tuổi trẻ với bao nhiêu ước mơ, hoài bão và hi vọng ...

Lâm ngồi trên ghế, tay vẫn đang cầm chiếc điều khiển tivi, nhưng khuôn mặt trầm ngâm suy tư, chắc hẳn anh đang có khổ tâm gì đó. Luân vừa bước từ nhà bếp lên đã bị anh gọi tới:

- Tiểu Luân, lại đây anh bảo.
- Tiểu Luân hoài, hồi đó em còn ngây thơ chứ bây giờ em mười tám tuổi rồi. Không có gọi vậy nữa đâu á ! – vừa nói cậu vừa với tay rót một ly nước.
- Haha. Em có lớn đến đâu thì vẫn nhỏ bé đối với anh thôi.
- Hừ. Hai à, hình như gọi em đến có gì phải không ?
- Ừm ... anh có chuyện muốn nói với em – giọng anh bắt đầu nghiêm túc.
- Anh nói đi.
- Ừm ... anh muốn em lên Sài Gòn để học.
- Ồ ... sao vậy ?
- Vì anh nghĩ học trên đó sẽ có điều kiện tốt hơn cho công ăn việc làm của em sau này, và lại cũng liên quan đến thân thể của em lúc trước.
- Um ... um ... vậy cũng được. Vậy bao giờ thì đi ?
- Ngày mai.
- Ngày mai ? Sớm vậy sao ?
- Anh với em sẽ lên đó rồi còn chuẩn bị nơi ở, còn việc làm nữa chứ.
- Vâng ạ.
- Bây giờ anh có việc, em ở nhà nhé.
- Dạ. – nói rồi anh bước ra cổng rồi lấy xe đi đâu đó.

Luân không biết làm gì hơn cả, bao lâu nay đầu hồi chằm thật to về thân thể của cậu vẫn chưa lời nào giải đáp được. Sự tò mò đã thôi thúc cậu tìm về cội nguồn của mình ... Cậu bước ra ban công đón vài đợt gió mùa hạ. Quanh năm gió vẫn cứ thổi, gió từ miền xuôi, gió thổi miền ngược, cậu ở đây cũng đã 2 năm trời, cũng qua bao nhiêu mùa gió thổi, nhưng hồi rằng có bao giờ gió mang được những nỗi buồn đi xa, gió có mang những kí ức trở về hay chẳng ? Một lúc thoáng buồn man mác, ánh tịch dương đã nhuộm đỏ cả một vùng trời, vồn vện ba ngày là cậu sẽ rời xa nơi đây. Tuy không biết rằng đây có phải là nơi cậu sinh ra và lớn lên hay không ? Nhưng đã ở trên mảnh đất này thì cũng sẽ có một cảm tình nào đó, thiêng liêng, kì diệu, khó tả ... Bao lâu nay, người đó vẫn thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của cậu, các cảnh tượng đó vẫn liên tiếp chạy trong giấc mơ, khiến nhiều đêm cậu phải thức giấc, người rã rời mơ hồ, hai mắt nhòe đi vì nước mắt. Bí ẩn về người đó vẫn là một bí ẩn lớn ... Cậu đứng thần thờ ra một hồi lâu, khi giật mình tỉnh mộng thì trời cũng sẫm sẫm tối.

Vừa lúc dưới nhà có tiếng mở cổng, đoán rằng lâm về nên Luân cũng bước xuống nhà. Vừa gặp cậu đã thấy anh vui vẻ hẳn:

- Anh mới về.
- Ừm, ngoan, anh có mua đồ ăn tối rồi, xuống bếp thôi.
- Sao không nấu.
- Thì cứ ăn đi, hôm sau anh nấu cho.

- Biết rồi. – cậu bĩu môi với khuôn mặt dễ thương.

Hai người cùng nhau đi xuống nhà bếp ...

...

Phổ điện lên đèn, vạn vật lại trở về vốn dĩ bình yên của nó. Bầu trời đầy sao sáng, những vì sao như những viên kim cương lấp lánh trên bầu trời tối đen, mỗi một ngôi sao là sự hiện diện cho một kiếp người. Có ngôi sao sáng, cũng có ngôi sao chỉ mang dáng vẻ bình thường, đơn sơ, giản dị, tuy nhiên vì sao nào cũng đẹp, cũng đáng trân trọng cả. Xa xa là mảnh trăng non cong cong như một nụ cười chứa chan đầy yêu thương. Gió đùa giỡn trên vòm cây ven đường, đôi lúc lại vô tình làm lá rơi; thế rồi lại tình nghịch xoay tròn lá vài vòng trước khi đưa tay nâng đỡ từng chiếc lá nhẹ nhàng tiếp đất. Thoang thoang đâu đây có mùi hương nhè nhẹ của vài loại hoa vô danh, vài cây cỏ dại mọc bên đường hay là một loài hoa quý giá nào đó ... Gió là kẻ đa tình, trăng là người chung thủy, những vì sao cũng là những cặp duyên phận đã được định sẵn.

Trời càng về khuya thì càng lạnh hẳn ra, hơi lạnh lại chiếm thế thượng phong khiến con người ta chỉ muốn chui vào một tấm chăn ấm nào đó. Lâm và Luân cũng đã chớm tắt đèn đi ngủ, đường phố chỉ lác đác vài nhà còn sáng đèn ... Bây giờ đã hơn 10h rồi.

Trong phòng, Luân vẫn không tài nào ngủ được. Vẫn có một cảm giác gì đó xao xuyến, vẫn có cái gì đó bồn chồn không thôi. Phải chăng ngày mai cậu sẽ xa mảnh đất này, phải chăng ngày mai cậu sẽ rời xa ngôi nhà thân thương này, hay một điều gì khác ? Cậu sợ ??? Cậu sợ rằng mỗi khi nhắm mắt lại thì cảnh tượng máu đỏ đố lại diễn ra, lại phải nghe những lời nói cay độc của kẻ mất nhân tính ? Nụ cười ghê rợn, mùi máu tanh, những cái đó ám ảnh cậu một cách sâu sắc, như rằng không tài nào bỏ được. Suy nghĩ một chập lâu thì Luân cũng dần chìm vào giấc ngủ. Mong rằng cậu sẽ ngủ ngon ...

*** Sáng hôm sau ***

Một ngày mới bắt đầu với sương sớm, hơi lạnh vẫn còn thoảng qua nhè nhẹ. Những giọt còn đọng trên lá, lâu lâu lại nặng trĩu, rơi xuống rồi vỡ òa vào lòng đất. Những ánh điện đã tắt hẳn, dần nhường chỗ cho ánh nắng ban mai. Ngay cả sự yên ắng của đêm đen cũng phải nhường lại cho nhịp sống của đời sống nhân sinh. Xe cộ tấp nập, mùi hương tỏa ra từ các hàng quán, tiếng người gọi nhau, ...v...v... tạo nên một bức tranh cuộc sống ở phố thị xa hoa, một nơi phồn vinh nhộn nhịp ...

Trong một ngôi nhà xinh xắn, người anh đã dậy từ sớm để chuẩn bị cho chuyến đi, tuy nhiên vẫn còn kẻ vẫn đang say ngủ, khuôn mặt lúc ngủ khi nào cũng thánh thiện và dễ thương đến thế. Đôi môi khẽ nở một nụ cười ngây ngô, có vẻ cu cậu mơ một giấc mơ khá đẹp để. Anh bước đến bên giường, đưa tay lay lay người cậu:

- Luân ... Luân, dậy đi nào. Dậy mau !

- Hơ ... hơ ... em dậy ngay đây ... anh cho em 5 phút nữa đi.

- Dậy mau đi, 5 phút hoài, hôm nào cũng xin 5 phút.

- Dạ ... dạ ... em dậy ngay. – nói rồi cậu chậm rãi bước đi vào toilet, còn anh thì đi xuống dưới nhà.

“Dù là vua chúa hay dân cày, kẻ nào tìm thấy được sự an bình trong gia đình là người sung sướng nhất.” Geothe thật đúng khi nói về gia đình, nơi đó chứa chan bao nhiêu tình yêu thương vì vậy hãy biết trân trọng và quý lấy nó. Gia đình là cái nôi nuôi dưỡng con người, nơi đó như thượng nguồn để xuất phát ra những tình thương êm ái. Cũng như J.H.Pame đã từng nói: “dù nơi đó có tồi tàn đi chăng nữa nhưng không có nơi nào so sánh bằng gia đình.” Và Eupicdes từng bộc bạch: “duy chỉ có gia đình, người ta mới tìm được chỗ nương thân chống lại những tai ương của số phận.” Đến như thế thì ta mới cảm thấy gia đình đáng trân trọng, đáng quý biết bao. Sự hạnh phúc của gia đình đôi lúc chỉ là bữa cơm đoàn viên, sự hạnh phúc của gia đình đơn giản là cùng ngồi xuống để tâm sự nỗi lòng của nhau ... Ấy vậy mà, cũng còn có người không có gia đình để yêu thương chăm sóc ... Hãy thử nghĩ cho những mảnh đời còn cơ nhỏ, những trẻ em đi lang thang, hãy thử nghĩ cho bản thân mình. Rằng: “ta đã hơn họ nhiều quá !!!”

Đối với Lâm, số phận đã mỉm cười với anh, thứ anh ao ước đó chính là tình cảm gia đình, sự hạnh phúc mà nó mang lại. Xem ra cũng là duyên số đưa cậu đến, tuy nhiên duyên đã tự sinh thì ắt tự diệt. Vốn dĩ anh biết rằng một ngày nào đó cậu cũng sẽ thật sự trở về bên gia đình của cậu, một ngày nào đó anh với cậu chỉ còn quan hệ anh em kết nghĩa. Biết vậy nhưng đành phải chấp nhận, anh còn ở với cậu ngày nào thì sẽ thương đứa em này ngày ấy, không cần biết tương lai ra sao, sống trọn vẹn ngày hôm nay là đủ rồi !!!

Ấn sáng xong thì anh bước lên phòng khách để cậu thu dọn nhà bếp sau. Loay hoay mãi mới xong, Luân bước lên rồi nằm dài ra ghế. Anh vẫn đang chăm chú trên tờ báo buổi sáng, vừa đọc vừa lăm bắm gì gì đó trong miệng. Luân gác tay lên trán, suy nghĩ về một vấn đề gì đó, một chập lâu mới cất tiếng hỏi anh:

- Anh Lâm ơi, tình yêu là gì vậy ?

- Ồ ... sao lại hỏi vậy ? – anh ngừng đọc báo, vẻ mặt khó hiểu khi đứa em của mình hỏi như vậy.

- Em không biết. Em thường hay mơ thấy có một người đến bảo yêu em.

- Haha. Tình yêu là gì hả ?

- Vâng ạ. Tình yêu là gì ?

- Ừm ... Tình là mê luyến, nếu gặp được chân tình thì sẽ là thiên đường. Tình là bi ai, nếu không gặp đúng người thì sẽ đau tận xương tủy. Tình yêu là thứ động lòng thế gian, cũng là chủ đề muôn thuở của nhân loại.

- À – cậu chỉ à lên một tiếng rồi quay người để suy nghĩ gì gì đó.

- Đứng nghỉ ngơi nhiều, lên phòng nghỉ chút rồi lát nữa ta sẽ đi.

- Vâng ạ. – cậu lon ton bước lên phòng.

Nắng nóng oi bức của ngày hạ khiến con người ta mệt lả. Nắng như thiêu, như đốt những hàng cây bên đường khiến vạn vật lại trở nên yểu ắng. Trên vòm cây xanh, tiếng ve sầu cất lên một bản hòa ca nắng hạ càng thêm một người. Một cơn gió khẽ thoảng qua cứu vớt bao nhiêu sự cực nhọc, gió thanh bình êm ái, xua tan đi phần nào cái cực nhọc của ngày hạ.

Phòng Luân tiếng quạt quay vù vù, các cửa sổ đều đã mở hết nhưng không tài nào làm dịu đi cái oi bức trong căn phòng. Một quyết định sáng suốt của cậu, đó là đi tắm. Tiếng nước róc rách đã vang lên, từng làn nước mát dội lên người cậu, thật êm ái và mát mẻ. Nước thấm qua da tóc, đi vào cơ thể một luồng khí thanh nhàn, khiến ta như bồng bênh trên mặt nước. Thứ thanh thanh nhẹ nhẹ đó thấm qua kì kinh bát mạnh, đến lục phủ ngũ tạng khiến con người sáng khoái đến tận cùng.

Luân bước ra ngoài với đầu tóc hơi ướt, rồi bôi, trên khuôn mặt còn đọng vài giọt nước li ti trông thật đáng yêu. Cậu bước đến giường, nằm dài ra rồi dần chìm vào giấc ngủ. Và cứ thế cậu lại mơ về chàng thanh niên đó, tuy nhiên hôm nay không có cảnh máu hôi tanh, anh đưa cậu đến một khu vườn trồng toàn là hoa xương rồng, loài hoa mà cậu yêu thích nhất. Anh thả thính với cậu điều gì đó khiến khuôn mặt cậu ửng hồng. Vang ngoài tai cậu có tiếng khẽ gọi:

- Luân. Luân, dậy đi nào. Dậy đi, sắp phải lên xe rồi.

- Hơ ... hơ ... cái anh này thật là – giọng cậu ngái ngủ muốn vùi đầu vào trong gối.

- Dậy đi nào.

- Đây ... đây ... em dậy liền. – cậu thò thân bước vào toilet.

Con người, ai cũng có kí ức riêng của mình. Ai cũng có một thời ấu thơ, hay là những kỉ niệm vui buồn hờn giận. Đôi lúc con người ta lại muốn vứt bỏ kí ức của mình vì họ cho rằng nó quá đau buồn nhưng mãi cũng không bỏ được. Đến một lúc nào đó, họ mới nhận ra rằng đằng sau những kí ức đau buồn và tổn thương, vẫn còn có kí ức của hạnh phúc, đến lúc đó họ mới không muốn vứt bỏ kí ức của mình nữa. Vì nó thật đáng giá.

Con người thì ai cũng có số mệnh cả, tuy nhiên đơn giản là họ sợ nó hơn là sợ những thứ đen tối, ghê rợn, gớm ghiếc. Sự sợ hãi một tương lai vốn chưa xảy ra thì đó quả là hèn nhát.

Tóm lại, không cần quá suy nghĩ về tương lai, cũng không cần sống trong cái gọi là quá khứ. Vốn dĩ cái đó đã qua thì hãy để nó qua, thời gian sẽ làm phai nhòa tất cả, còn cái gì đến thì sẽ theo bánh xe thời gian đi tới, là phúc không phải họa, là họa thì có tránh cũng không được. Tốt nhất vẫn nên đối đầu với nó. Cứ sống cho hiện tại, sống hết mình, yêu thương hết sức bình sinh, coi như không còn gì để hối tiếc ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Sài Gòn Đẹp Lắm !!!

Gần đến giờ xe chạy, Lâm và Luân đã ở bến xe, tất cả những hành lí và vật dụng cần thiết đều được anh chuẩn bị tươm tất. Xe đến. Anh và cậu tìm một chỗ ngồi vừa ý. Cậu ngồi bên cạnh cửa sổ, nơi có những ánh nắng chiếu vào, nơi có thể quan sát được cảnh vật bên ngoài. Còn anh chỉ ngồi cạnh cậu, không quan tâm gì cả, chỉ ngồi đó mơ mẩn trên từng trang sách.

Xe bắt đầu lăn bánh, chạy êm êm trên con đường nhựa, những hàng cây đang dần lùi về phía sau để lại một nỗi niềm hồi tiếc vô tận. “ Khi ta ở chỉ là nơi đất ở/ Khi ta đi đất bỗng hóa tâm hồn.” Một nỗi buồn của kẻ xa xứ, ở trên mảnh đất vàng này 2 năm thì cũng chứa chan bao kỉ niệm, cũng đã qua bao mùa mưa nắng để lại một dấu in sâu khó tả. Từng dòng người qua lại, từng hàng cây trời đi, ánh chiều tà xuyên qua cửa kính chiếu lên mặt Luân, một vẻ đẹp lung linh huyền ảo. Cậu bắt chợt quay qua bên Lâm

- Anh Lâm ơi, lên Sài Gòn rồi mình ở đâu ?

- Anh có bạn ở Sài Gòn, anh nhờ nó thu xếp nơi ở rồi.

- Ồ ... Sài Gòn có đẹp không anh, có giống ở mình không ?

- Ừm ... Sài Gòn đẹp lắm ! Nơi đó mệnh danh là hòn ngọc Viễn Đông là con rồng Châu Á. Sài Gòn rất đẹp và đẹp lắm. Nhạc sĩ Y Vân có viết về nét

đẹp và sự duyên dáng của Sài Gòn : “ Dừng chân trên bến khi chiều nắng chưa phai, từ xa thấp thoáng muôn tà áo tung bay; Nếp sống vui tươi nổi chân nhau đến nơi này; Sài Gòn đẹp lắm, Sài Gòn ơi ! Sài Gòn ơi !” Không chỉ vậy, Sài Gòn còn nhộn nhịp mà dễ thương, để lại dấu ấn trong lòng người, Văn Phụng đã mời mọi người “ Ghé bến Sài Gòn” một cách nên thơ, pha chút trữ tình, vui nhộn: “ Ngựa xe như nước rộn ràng; Ngập muôn sức sống tìm tâng; Đèn đêm tung ánh sáng như hào quang; Lòng vui chân bước dật dờ; Đường đi quanh khúc Bàn Cờ; Cùng nhau vui sống đắm say tình thơ ...”

- Woa ... vậy Sài Gòn chắc đẹp lắm

- Ừm ...

- Nhưng sẽ không đẹp bằng Đồng Nai đâu !

- Vì sao vậy ? – anh ngờ người khó hiểu.

- Vì ... Đồng Nai không sánh là hòn ngọc Viễn Đông, không sánh là con rồng của Châu Á. Nhưng nơi đó có ngôi nhà của chúng ta, có hàng hoa giấy tím rộ, có mùa mưa đáng nhớ. Có cả kỉ niệm của anh em mình – cậu cười xòa nhưng khuôn mặt hiện lên nét buồn buồn.

- Ngoan, đừng buồn. – anh xoa xoa đầu cậu.

- – cậu im lặng rồi quay ra khung cửa kính nhìn trời, nhìn đất, nhìn vạn vật chung quanh.

Thật ra anh cũng buồn không kém gì cậu, đôi lúc nước mắt cứ muốn rơi xuống như phải kiềm chế lại. Là con người đều có cảm xúc, huống hồ gì quê hương mình sinh ra và lớn lên bao nhiêu năm, bây giờ nói bỏ đi thì nỡ lòng bỏ đi dễ dàng hay sao ? Nơi ngày xưa có cha, có mẹ, có ngôi nhà xinh xinh, có hàng hoa giấy mọc trên hiên, có những cơn mưa rào mùa hạ, có ngọn gió đã tình khê rong chơi. Giờ đây nhớ lại, một kỉ niệm quê hương, một sự nhung nhớ vô bờ ... Sông mũi Lâm hơi cay cay, mắt đã nhòe đi, anh chỉ biết nhắm mắt lại rồi mặc cho những thứ đó đi vào hoài niệm ... một hoài niệm không bao giờ dám quên.

Xe đã cập bến. Anh và cậu bước xuống, hít thở thật sâu để bớt một phần nào từ chuyến xe. Cậu dạo mắt xung quanh một vòng đường phố. Như lời anh kể, Sài Gòn đẹp lắm ! Sài Gòn đón chào cậu bằng ánh chiều tà nhẹ nhàng, bằng những ngọn gió lang thang, bằng những hàng cây xanh tươi ra lá trở hoa. Người xe như nước, tấp nập, nhộn nhịp vui tươi, cả một khung cảnh Sài Gòn hiện lên một bức tranh về đời sống con người thật hấp dẫn. Tự dưng cậu có một cảm giác quen thuộc, một cảm giác thân thương đến kì lạ, như thể rằng cậu đã sinh ra và lớn lên tại đây ... Như là một quê hương thực thụ.

Lại một vòng dạo quanh Sài Gòn để đến chỗ người bạn của Lâm. Phố thị lúc này đã lên đèn, Sài Gòn lại thêm một vẻ đẹp vốn có của nó. Ánh điện lung linh, con người tấp nập, tiếng còi xe, tiếng người gọi nhau, lại cho ta thấy một không gian đang sống động, đang chuyển động từng giây từng phút.

Vốn dĩ có những con người sống trên mảnh đất phồn vinh này chỉ vì cơm áo gạo tiền, chỉ vì đời sống mưu sinh nên họ không có thời gian để âm thầm, lặng lẽ ngắm nhìn sự đẹp mê hồn của đất Sài Gòn. Có đôi lúc, họ sống ở quê hương, chân lấm tay bùn, cùng bầu bạn với trăng nhưng đến nơi phồn vinh này, họ quen ánh điện cửa gương dần rồi vàng trắng cũng như người đứng qua đường. Có những người vốn dĩ quen với sự mát mẻ, sự dịu nhẹ của gió trời, nhưng vì mưu sinh thì đâu còn thời gian để quan tâm tới nó. Để rồi có những lúc con người tự vấn rằng: “ Thiên nhiên, quá khứ nghĩa tình vẫn còn đó, có sao con người lại vô tình ?”

Chiếc taxi dừng lại trước một căn nhà khá khang trang. Căn nhà khoát lên mình một lớp sơn trắng tinh khôi, xung quanh căn nhà có những dây thường xuân đang nở hoa thật đẹp. Từ trong căn nhà, một anh thanh niên tầm khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, vóc người cao lớn, lịch lãm, mặt một chiếc áo sơ mi trắng trông rất bảnh trai. Vừa gặp Lâm, anh đã tay bắt mặt mừng, chào hỏi không ngớt. Ánh mắt của anh ta nhìn qua cậu, vừa cất tiếng vừa chào cậu:

- Chào cậu, có lẽ cậu là em của Lâm

- Vâng ạ. Em tên Võ Minh Luân, em mười tám tuổi, hiện đang là sinh viên chuẩn bị đăng ký hồ sơ tại đây ạ.

- Anh là Phạm Hồng Tuấn, bạn của anh Lâm, rất hân hạnh được biết em.

- Vâng ạ. – Tuấn và cậu nói chuyện xã giao vài câu, qua loa đại khái là hỏi thăm. Khi anh ta cười có má lúm đồng tiền hiện lên trông thật thân thiện và dễ thương. Cậu cũng rất quý anh ta .

Tuấn đưa Lâm và cậu đi ăn, rồi dạo vài vòng Sài Gòn. Trời Sài Gòn về đêm cũng tấp nập, cũng nhộn nhịp không kém lúc ban ngày. Khác với ban ngày, bây giờ những dòng người ăn mặc thật đẹp, đủ màu sắc, đủ kiểu dáng càng tô thêm vẻ đẹp cho đường phố. Các dãy cao tầng được trang trí với ánh đèn và hoa, nổi bật trên nền trời tối sẫm, nhấp nháy như những ngôi sao xa xôi. Cả không gian chuyển động một cách hối hả, một thành phố đang vươn mình đi lên. Luân cứ mãi mê ngắm nhìn khung cảnh qua cửa kính, một hồi lâu mới chú ý đến cuộc nói chuyện giữa Tuấn và Lâm

- Cậu dự định làm việc ở đâu chưa Lâm ? – Tuấn hỏi.

- Hồi trước mình có làm đầu bếp tại một quán nhayuj, nhưng lên đây rồi thì chưa tìm được việc làm

- Ừm ... hay là vậy, cậu đến làm cho nhà hàng tớ nhé. Còn chỗ ở thì cậu ở với tớ cũng được.

- Vậy được hả ?

- Tất nhiên là được.

- Cảm ơn. — anh cười xòa thân thiện.

Chiếc xe lại trở về căn nhà của Tuấn, cậu cùng Lâm bước vào nhà. Vì trời đã khuya, hơi lạnh cũng đã lên cao nên mỗi người về mỗi phòng.

Ánh đèn ngủ mờ mờ ảo ảo, khiến cả khung cảnh như một nơi cổ tích. Luân nằm dài xuống chiếc giường êm ái, cả người cậu mỗi lúc đi. Hơi lạnh từ ngoài thoáng vào căn phòng, cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ... Trong mơ cậu lại được trở về bên ngôi nhà xưa, lại đùa giỡn bên hàng hoa giấy đang độ mùa nở hoa. Rào ... rào ... rào ... con mưa rào mùa hạ đến bất chợt, mặc kệ trời vẫn cứ mưa, cậu vẫn đứng đó, đưa tay hứng những giọt long lanh rơi, đưa mắt nhìn những cánh hoa giấy theo nước mà trôi đi mất ... Tất cả chỉ là một giấc mơ ... một giấc mơ đã bay theo những cánh hoa...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vợ !!!

*** Lời tâm sự nhỏ: vâng, thưa các bạn đọc. Nếu các bạn đã đọc đến đây thì có lẽ các bạn đã đi gần hết một tâm huyết của tôi rồi ! Điều đầu tiên, tôi rất cảm ơn các bạn vì đã đọc truyện do chính tôi viết, các bạn là nguồn động lực của tôi để vươn lên, để cố gắng hoàn thành nốt một tác phẩm. Điều thứ hai, tôi cũng xin lỗi các bạn đọc rất nhiều. Bởi đôi lúc tôi rất mệt mỏi nên chưa dồn hết sức để viết câu chuyện này, rất mong mỗi người thông cảm. Vốn dĩ có nhiều người hỏi tại sao không viết ngôn tình ? Tại sao lại không viết tình cảm giữa nam và nữ ? Vâng, xin thưa, về mặt ngôn tình thì tôi cũng có thể viết ra một tác phẩm, nhưng ngôn tình hay tình yêu nam nữ đã là vấn đề muôn thuở xưa nay. Tôi muốn làm cái mới mẻ, cũng đồng thời lên án, tố cáo xã hội bất công với những người thuộc LGBT. Thật ra những con người trong cộng đồng LGBT cũng là những con người do cha sinh mẹ đẻ, cũng ăn ngủ cốc mà sống, cũng dựa vào khí thiên địa mà lớn lên. Nói chung thì ai cũng có quyền yêu và được yêu. Bất kể là nam hay nữ, bất kể là Gay hay Lesbian thì cũng có sự yêu thương và đáng để tôn trọng. Bậc Thánh hiền xưa có dạy: “kì sở bất dục vật thí ư nhân.” Tức là điều gì không muốn làm với mình thì đừng làm với người khác. Xin hãy đặt vào vị trí của nhau đôi chút, xin hãy dành chút lòng thương cảm cho nhau, xin hãy đối xử với nhau cho thấy mình là con người văn minh tiến bộ. Nói thật ra thì lịch sử phát triển của loài người luôn luôn đi lên, hiện nay nhà nước ta đã công nhận hôn nhân đồng tính, nhưng ở một số vùng, một số nơi vẫn coi đồng tính như một bệnh. Họ đủ lời mắng nhiếc, si vả đến mức đưa con người ta vào đường cùng. Điều đó là đi ngược lại với lịch sử phát triển của loài người, là sự vô nhân đạo, là bản chất vô nhân tính, là trái ngược với truyền thống nhân ái của dân tộc Việt Nam. Tôi mong những bạn bè đọc đến đây thì sẽ phần nào cảm thông và chia sẻ với những mảnh đời còn khổ thân ở ngoài xã hội. Vốn dĩ đều là một kiếp người, sau này cũng chỉ còn lại một nắm tro tàn mà thôi ... Đều là duyên số, hữu duyên thì gặp nhau, vô duyên thì có gặp cũng không trùng phùng. Nếu là duyên thì cho dù có hay không gì cũng không còn là điều quan trọng, chỉ cần đọc đến dòng chữ này thì bạn trong mắt tôi đã là một con người văn minh tiến bộ. Tôi hy vọng sẽ có những thay đổi tích cực trong suy nghĩ của bạn ... Và bây giờ hãy tiếp tục đi nốt phần còn lại của câu chuyện. ***

Một buổi sáng lại bắt đầu trên mảnh đất này, từng nhịp chuyển động của thời gian khiến cả thành phố tràn ngập trong ánh ban mai và rừng người tấp nập. Từng tia nắng xuyên qua ô cửa kính, rọi thẳng lên mặt của Luân khiến cậu cũng khó lòng mà ngủ yên. Vì thế mà cậu đánh bật người dậy rồi thờ thẩn đi vào toilet.

Sau vài phút trong toilet, cậu bước xuống nhà dưới nhưng không thấy ai. Đi loanh quanh vài vòng mới tìm thấy một mẩu giấy nhỏ được đặt trên bàn: “Anh với Tuấn đi đến chỗ làm, em ở nhà ngoan. Chiều anh sẽ về ! Trưa có đói thì tự vào bếp nấu ăn đi nha !” Một vài câu chữ ngắn gọn nhưng đối với cậu là một lời dặn dò khá yêu thương. Luân dạo bước ra ngoài cái sân thật rộng, bên sân có những chậu cây cảnh được cắt tỉa thành những hình con vật uốn lượn trông thật đẹp mắt. Còn có cả một hồ nuôi cá, trong đó là những chú cá vàng đang bơi lội một cách tự do, thoải mái. Bên tường là những dây thường xuân đang leo cao, lá xanh mơn mướt khiến người ta cảm thấy mát mẻ vô cùng. Căn nhà vốn không to lớn lắm nhưng cũng đủ biết gia chủ là người rất khá giả, căn nhà này cũng rất tinh khiết, phối giữa màu xanh của cây, màu trắng của sơn tường dường như đưa người ta vào nơi bình yên đến ám áp đến lạ thường. Luân dạo bước đến chiếc xích đu trắng như chiếc xích đu trong cổ tích, cậu lặng lẽ ngồi đó đón vài cơn gió mùa hạ. Đây nó đưa qua đưa lại theo từng nhịp, chiếc xích đu nhẹ nhàng đưa đẩy như nhịp tim của một con người vẫn đang thổn thức. Anh chàng xuất hiện trong giấc mơ vẫn là người cậu muốn biết nhất, vốn dĩ cậu có chút tình cảm dành cho anh ta dù biết đó là ảo giác. Tuy nhiên, đời là nơi chứa chan nhiều điều bất ngờ, lẽ đâu nhân duyên đưa đẩy cậu đến với anh thì sao ? Mà duyên có hay không thì thời gian sẽ đáp trả, chỉ là người có đợi hay không mà thôi ... Cái duyên giữa người và người nó kì lạ làm sao. Nhờ duyên mà con người gặp nhau, dành tình cảm cho nhau, rồi xa xa hơn là yêu nhau, nhưng duyên chưa bao giờ đảm bảo rằng họ có đi đến cuối con đường với chính bản thân mình hay không ? Điều đó là tùy thuộc vào bản thân. Có người đã từng nói: “Ỗ sai lầm thời gian gặp gỡ đúng người, là một hồi đau lòng; Ỗ đúng thời gian gặp gỡ sai lầm người, là một tiếng thở dài tức tưởi; Ỗ đúng thời gian gặp gỡ đúng người, là cả đời hạnh phúc; Ỗ sai lầm thời gian gặp gỡ sai lầm người, là một đoạn hoang đường. Buông tha cho một người thực yêu người, cũng không thống khổ; Buông tha cho một người người thực yêu, mới là thống khổ; Yêu say đắm một người không yêu người, lại càng thống khổ. Nếu là hữu duyên, thời gian, không gian cũng không là khoảng cách; Nếu là vô duyên, cuối cùng gặp nhau cũng vô pháp hiểu ý. Lấy việc không cần quá để ý, lại càng không nhu đi cưỡng cầu. Khiến cho hết thấy tùy duyên đi.”

Rào ! Rào ! Rào ! ... con mưa mùa hạ bất chợt kéo đến. Luân vội vã nhanh chân vào trong nhà, cậu chỉ đứng ngoài hiên, ngắm nhìn những hạt mưa đang rơi tí tách. Từng hạt trong veo như thủy tinh, mưa to, mưa nhỏ thì nhau rót xuống trần thế, mưa vội vã kéo đến rồi cũng sẽ vội qua mau, như sự vội vã của con người. Con người trong cuộc sống đã quá vội vã, vội với thiên nhiên, vội với tình nghĩa và cả chính bản thân mình. Có người vội đến, vội đi, vội vã rồi; vội vàng xum họp, vội chia xa. Cũng có người vội cười, vội khóc, vội buồn rầu; vội thương, vội ghét nhìn nhau hay là vội vã tìm nhau, vội vã rời. Cứ thế nghìn thu rồi vẫn vội; mặt mũi ngày xưa không nhớ ra. Lại có kẻ làm chuyện vô thường vô phạt cũng khá vội vàng, “đáy nước tìm trăng” mà vẫn lợi; vội tình, vội mê, vội gặt gà ...

Con mưa kéo dài dằng dặc, từng hạt nhẹ dần nhỏ dần như muốn dứt hẳn, tuy nhiên vẫn đang còn lưu luyến một chút gì đó. Luân không nhìn chúng nữa, cậu đi vào nhà bếp để tìm vài thứ gì đó bỏ bụng, bây giờ đã 11h hơn. Bếp lửa bật lên, vài lát thịt, vài cọng rau được cho vào nồi nước. Trong đầu cậu

chạy ra một loạt hình ảnh, hiện ra là hình ảnh cậu với chàng trai trẻ thường xuất hiện trong giấc mơ, hai người đang ở trong một căn bếp, hình như đang nấu ăn. Hình ảnh đó vội biến mất, con đầu đầu như ngàn kim đâm thấu. Luân ngồi xuống ghế nghỉ mệt, cậu dần cho mì ra bát, rồi đứng dậy tắt bếp để chuẩn bị ăn.

Ngoài trời mưa đã dứt hẳn, để lại một bầu trời trong xanh như ngọc ngà, như mới được tắm gội sạch sẽ. Từng dòng người hối hả lại trở về như quy luật cũ, tiếng xe cộ inh ỏi lại vang lên khắp nẻo đường.

Ăn xong thì Luân bước lên phòng, cậu nằm dài ra phòng rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Ác Mộng ...

Bây giờ là đã là 5h chiều, trời vẫn còn gay gắt những tia nắng hạ. Bầu trời với những đám mây nhuộm màu vàng úa, những đám mây dường như ngừng trôi đẹp đến kì lạ. Chúng lại giống những con bọ bị một con nhện khổng lồ giăng tơ ghi chặt lại. Ánh vàng đã nhuộm đi cả sắc mây lại khiến người ta cảm thấy âm ập, yêu thương vô cùng, như các cặp đôi vẫn thường đùa nhau:

“Trên trời có đám mây xanh,

Ở giữa mây trắng, chung quanh mây vàng.

Ước gì anh lấy được nàng,

Anh đi mua gạch Bát Tràng về xây

Xây dọc rồi lại xây ngang

Xây hồ bán nguyệt cho nàng rửa chân.”

Ca dao là thế, là những thứ gì gần gũi nhất, thân thuộc nhất, khiến người ta dễ nhớ, dễ thương, dễ in sâu trong lòng. Ca dao êm đềm với cặp lục bát vần điệu, với sự phát triển của non sông đất nước. Ôi ! Tiếng Việt ! Giàu và đẹp làm sao !

Luân nằm trên chiếc giường êm ái, thả hồn vào tông giấc mơ kì lạ, giấc mơ đã quá quen thuộc nhưng lại khiến cậu xao xuyến vô cùng. Dưới nhà phát ra từng tiếng động to nhỏ, khiến cậu giật mình tỉnh giấc. Luân bước xuống dưới nhà, thì ra là bạn bè của Lâm với Tuấn đang có tiệc rượu. Có lẽ như anh em lâu ngày không gặp, những cái bắt tay, những cái khoác vai nhau trở nên thấm thiết vô cùng. Tình bạn là mối duyên thừa trời cho. Tình bạn đơn giản là những cái cười đùa thời mười tám đôi mươi, là cái tri ân tri kỉ, nhẹ nhàng mà thanh thoát vô cùng.

Cậu không bận tâm mấy, chỉ vào phòng lấy đồ rồi nhẹ nhàng bước vào phòng tắm. Tiếng róc rách của nước phát ra như theo một nhịp điệu, khiến người ta sáng khoái vô cùng.

Ngoài trời nắng đã dần tắt hẳn, chỉ để lại một khoảng đỏ trên nền trời dần như xám xịt. Gió khẽ thoảng qua nhẹ nhàng mang theo hương hoa bay khắp nẻo đường. Bây giờ phượng đỏ đã vào đội cuối, vài bông hoa lác đác đỏ rực trên tán lá xanh. Hàng phượng đứng sừng sững hiên ngang, là nhân chứng cho bao nhiêu kỉ niệm thời học trò, bao nhiêu chuyện tình dễ thương của thời áo trắng ...

Tiếng nước róc rách đã tắt hẳn, Luân bước ra với đầu tóc ướt, khuôn mặt trắng hồng dễ thương, vài giọt nước lăn dài trên má cậu khiến cậu đẹp làm sao. Tiếng ồn ào cười nói vui vẻ ở dưới nhà vẫn chưa dứt, tuy nhiên trong lời nói của mỗi người đã có hơi men say. Cậu không quan tâm mấy, đành đi ra ngoài ban công để hóng gió. Phố thị đã lên đèn, ánh điện đã huy hoàng cả con phố, đằng xa xa có thể nhìn thấy những tòa nhà cao chọc trời, đèn điện lung linh. Gió thoảng nhẹ mang theo hơi lạnh, len lỏi từng góc ngách. Gió lang thang, lang thang qua từng con phố, qua từng ngôi nhà. Gió tự do làm điều mình thích, có thể hét to, có thể dịu dàng, cũng có thể dữ dội vô cơ. Có người yêu thương gió, cũng có người sợ gió, bởi vì họ sợ gió quá xa cách, cũng sợ quá gần gũi với gió. Gió là kẻ lang thang tội nghiệp. Gió cũng cô đơn như những mảnh đời bất hạnh. Tia nắng là của mặt trời. Ánh trăng là của mặt trăng. Những áng mây là của cả bầu trời rộng lớn. Còn lá cây, tuy lá theo gió đi đến những phương trời xa, nhưng lá đã là của cây xanh rồi. Gió cũng là sự tự do không ràng buộc, chưa một lần yên nghỉ, bởi dừng lại đồng nghĩa với không tồn tại. Trong hành trình đi khắp nước non muôn dặm tình, gió đã ghé qua bao nhiêu vùng miền kì lạ, ghé thăm bao nhiêu con người thân thương. Có thể sẽ trở lại, nhưng nào ai biết được là bao lâu, là bao giờ. Có khi sẽ mang đến một cơn mưa rào bất chợt. Và còn lại sau cơn gió là một cơn mưa ... Vỡ òa. Dải dăng ... Mưa mãi mãi đến sau gió, một mối, tan ra ...

Luân đứng ngoài ban công ngắm ngía một lúc rồi bước xuống nhà. Cậu lặng lẽ đi vào bếp để tìm gì đó bỏ bụng. Ngồi dưới nhà bếp mà tiếng cười đùa vẫn vang thật to, thật rõ. Cậu ăn xong thì đang định bước lên phòng, bỗng dừng có tiếng nói:

- Đó là em cậu à, Lâm ?

- Ừm phải, là em tớ. – anh cười cười rồi nhìn cậu. – Luân, lại đây anh bảo.

- Vâng ạ. – cậu bước lại gần, cúi đầu chào mọi người.

- Hà hà, em cậu đẹp trai quá nhỉ ? Nào uống với bọn anh vài ly đi. – một anh nói.

- Em không biết uống. – cậu nói.

- Không sao, không biết uống thì một ly thôi. – anh chàng lại ép cậu.

- – cậu nhìn Lâm, anh cười tỏ vẻ đồng ý. Cậu lặng lẽ đón ly rượu, đắng đắng, cay cay, lại có vị chát, cậu liền xin phép rồi chạy vụt lên phòng.

Lúc giờ, đầu của Luân quay vòng vòng. Không biết trời trăng mây gió gì nữa, cậu nằm dài ra giường, khuôn mặt đỏ ửng rồi cũng dần đi vào giấc ngủ. Có kẻ men rượu hơi cao ...

Với một số người, họ không thích trà, không thích cà phê, cũng không thích bia nhưng lại thích rượu. Đừng ồn ào, hãy uống thật chậm rãi. Rượu là thứ si mê con người, là thứ dễ say nhưng hãy say thật ngọt ngào. Tình là thứ dễ “điên” nhưng hãy “điên” thật êm ái. Có những người say tình rồi lại say rượu, tình tan vỡ cũng tìm đến rượu, vì “nhất tủy giải thiên sầu”. Ra là, rượu không say mà là người tự say, có kẻ nói mình say nhưng khi say lại rất tỉnh táo. Say gì cũng không khỏi say men tình, rượu thì một ngày hai ngày, nhưng say tình thì mãi mãi say đến một kiếp người lận đận:

“Say men rượu, tuy say mà ngọt.

Say men tình, tuy ngọt mà cay.

Rượu giết ta say, ngày mai ta tỉnh.

Tình giết ta rồi, bất tỉnh thiên thu.”

Luân nằm dài trên giường, nửa mê nửa tỉnh. Bất chợt cửa phòng mở ra, hình như là có người, cậu vội bật người dậy, lắc lắc đầu:

- Anh Tuấn hả ?

- Hức ... hức – Tuấn không nói gì, chỉ nhìn cậu với ánh mắt ám muội.

- Anh Tuấn, có sao không vậy ? – mặt cậu hoảng hốt.

- – không nói không rằng. Tuấn vội lao vào người cậu, đè cậu xuống giường, lột phẳng chiếc áo khiến nó rách ra cả. Luân hoảng hốt, tiếng la thất thanh vang vọng đến tai của Lâm, anh cũng vội chạy lên phòng cậu. Về phía Luân vẫn chưa biết làm sao, cậu như cảm nhận được một ngọn lửa dục vọng phát ra khiến người ta khiếp sợ. Tuấn như con thú dữ, mắt đã hiện lên vài đường gân đỏ, ngọn lửa dục vọng vẫn đang lăm le hơn bao giờ hết. Bỗng nhiên “rầm!”. Tuấn bị Lâm đánh ngã nhào ra thêm nhà, về mặt anh giận dữ, nhìn chằm chằm vào người đang nằm dưới đất:

- Tuấn ! Cậu làm gì vậy ! Cậu ... cậu ...

- – một sự thức tỉnh kịp thời, Tuấn như tỉnh lại sau cơn mê mụi, anh ngồi dậy, miệng chỉ lắp bắp vài từ, rồi nói thành câu:

- Tớ ... tớ ... tớ xin lỗi. Tớ không biết gì cả.

- Cậu ... cậu ... thôi, cậu về phòng đi. – Tuấn lặng lẽ đi về phòng, chỉ vì một phút nông nổi, vì dục vọng mà không kiểm chế bản thân. Thật là đáng trách ...

Lâm quay sang đưa em của mình. Cậu chỉ ngồi thu mình vào một góc, vẻ mặt buồn buồn như đang khóc. Một loạt hình ảnh xuất hiện, cũng cảnh tượng đó, cũng đôi mắt ám muội đó, khiến cậu sợ hãi vô cùng. Luân khóc òa, vẻ mặt bi thương. Lâm vội chạy đến, ôm cậu vào lòng, xoa xoa đầu, miệng nói không ngớt:

- Không sao ... Không sao rồi ... Có anh đây, sẽ không sao đâu mà.

- Hức ... hức ... em ... sợ. – tiếng khóc nức nở vẫn không ngừng.

- Không sao đâu ... Đừng khóc mà ... híc ... híc – anh cũng sùi sụt theo.

Cậu thiếp đi trong vòng tay anh lúc nào không hay biết. Lâm lặng lẽ nhấc cậu lên giường, kéo chăn lại cho cậu. Quả thực, gia đình là nơi nuôi dưỡng con người, gia đình khiến người ta cười, khiến người ta khóc, cũng khiến họ làm tất cả chỉ vì hai tiếng “GIA ĐÌNH”. Lâm bước ra ngoài, đóng cửa một cách nhẹ nhàng ...

Trái tim của con người quả là rất nhỏ, chỉ vón vện trong một bàn tay. Tuy nhiên dục vọng của con người mới là to lớn, nó như một hố sâu hun hút, đen thẳm. Cũng như con rắn muốn nuốt chửng con voi. Có một câu chuyện kể rằng: một vị hành giả đến gặp một thiền sư. Vị hành giả này mới hỏi thiền sư rằng:

- Thưa thầy, dục vọng của con người là gì vậy ạ ?

Vị thiền sư đưa mắt nhìn thoáng qua hành giả, rồi không trả lời, chỉ nói:

- Ngươi hãy đi về đi, trưa mai hãy đến gặp ta và nhớ kĩ đừng ăn uống gì cả.

Mặc dù không hiểu ý vị thiền sư nhưng người này vẫn làm theo lời dặn. Đến trưa hôm sau, người đó lại đến gặp lão hòa thượng. Lão hòa thượng hỏi:

- Bây giờ có phải là ngươi đang đói khát đến khó chịu nổi đúng không ?

- Đúng như vậy ạ, bây giờ con có thể ăn hết một con bò và uống cạn cả một hồ nước. – vị hành giả vội vàng trả lời.

- Ngươi theo ta ! – vị hòa thượng nói rồi bước đi, hành giả cũng theo lão. Hai người đi một đoạn đường rất dài, mãi hơn một tiếng mới đến một khu rừng, lúc giờ hòa thượng mới đưa cho vị hành giả một cái túi rồi nói:

- Bây giờ, ngươi có thể thỏa thích hái những trái cây chín mọng ở khu rừng này. Tuy nhiên hãy đem về chùa rồi mới được hưởng thụ đấy. – lão hòa thượng dứt lời liền quay gót trở về chùa.

Đến thời điểm mặt trời đã ngã đằng tây, vị hành giả trên vai tràn đầy túi hoa quả, đi tập tễnh, mồ hôi đầm đìa bước đến trước mặt thiền sư. Thấy vậy, lão liền nói:

- Bây giờ ngươi có thể hưởng thụ chúng !

Vị hành giả như không chờ đợi được nữa, liền lấy hai quả táo chín mọng, ăn một cách ngon lành. Một chập sau đã hết hai quả táo. Vị hành giả đưa tay khẽ vuốt vào bụng như đã ăn no rồi quay sang nhìn lão hòa thượng.

Vị hòa thượng hỏi:

- Bây giờ ngươi còn đói khát nữa không ?

- Không ạ ! Bây giờ con không thể ăn thêm gì nữa rồi ! – vị hành giả trả lời.

Lão hòa thượng lại chỉ tay vào túi hoa quả đầy kia rồi hỏi:

- Vậy còn bao nhiêu quả ngon mà ngươi khổ sở hái xuống, rồi ngươi vất vả đem về đây không để ngươi thưởng thức thì có tác dụng gì đây.

Bây giờ, hành giả mới thấu hiểu và giác ngộ.

Dục vọng, vốn là do sự ham muốn của bản thân mình. Là do thay đổi tâm tính hay từ vui sang buồn, hờn sang ghen hoặc là trái ngược lại. Cũng đơn giản là hi vọng ái ô, hoặc là yêu hận tình thù mà sinh ra. Thật là thống khổ, bởi vậy mới nói: “đời là bể khổ ...”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tình Cờ Ta Gặp Nhau ...

Hôm nay Sài Gòn bắt đầu ngày mới bằng những cơn mưa. Mưa dai dẳng, liên tiếp, mưa rơi tí tách tí tách, Sài Gòn cũng nhuộm màu thương nhớ. Mưa dai dẳng đến lúc nào đó rồi cũng sẽ tạnh nhưng liệu nỗi buồn trong Luân có bao giờ nguôi, có bao giờ dừng lại giống như cơn mưa này ? Hay chỉ là tích tụ như những đám mây, để rồi rích một cơn mưa khác ? Rốt cuộc là duyên phận có đưa người trong mộng đến với cậu ? Rốt cuộc là sự đưa đẩy nào, là trắc trở gian truân nào đến nữa đây ? Còn cậu là ai ? Xuất thân là như thế nào ? Bao lâu nay vẫn là một mớ hỗn độn trong cuộc sống của cậu.

Luân nhẹ nhàng bước xuống phòng khách, Tuấn đã ngồi sẵn trên sofa, vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ khác với bộ dạng hồ hởi rất nhiều. Cậu chỉ khẽ lướt qua, ánh mắt không dám nhìn anh ta hay nói đúng hơn là không dám đối mặt, trong lòng vẫn phập phồng lo sợ không nguôi. Bất chợt anh lên tiếng:

- Luân – tiếng gọi xé toan cả không gian yên ắng.

- Gì vậy ạ ? – Tiếng cậu nhỏ nhẹ chỉ đủ hai nghe.

- Ừm ... anh ... anh xin lỗi em ... về chuyện ... tối qua. – Tuấn cố gắng lắm mới nói ra được.

- Vâng ạ, em tha lỗi cho anh. – cậu cười xòa thân thiện.

- ... Hỳ – anh cũng chỉ cười theo, đột nhiên nhớ ra gì đó.

- Anh đã nộp hồ sơ cho em rồi, tại trường Đại học sư phạm thành phố Hồ Chí Minh đó. Vài hôm nữa là em có thể đến nhập học.

- Em cảm ơn anh rất nhiều ! – cậu vui mừng không ngớt.
- Thôi em lên phòng nghỉ ngơi đi.
- Vâng ạ. – cậu lon ton chạy lên phòng, trong lòng với niềm vui khó tả.

Hiện tại là cuối hạ, bầu trời trở về vẻ trong xanh vốn có của nó sau cơn mưa, trong xanh như màu của ngọc thạch, như một viên pha lê bao trùm cả đất trời vạn vật. Mưa tạnh, mây tan, gió thoang thoảng đưa hương hoa bay về, luồn lách qua từng con hẻm nhỏ. Nắng đã lên, hong khô các vũng nước loang lổ. Đường xá lại tấp nập xe cộ, inh ỏi tiếng còi ...

Luân nằm dài ra giường, trong đầu cậu rỗng tuếch, không nghĩ ngợi gì cả, thanh tao mà nhẹ nhàng tinh cảm. Nằm lim dim thì cậu chìm vào giấc ngủ, bao lâu nay cậu vẫn hi vọng vào giấc mơ kì lạ đó, cậu vẫn trông chờ vào cái gọi là duyên phận trời định hay nói đúng hơn là tơ hồng của trời ban. Người ta bảo có duyên mới yêu nhau, có nợ mới gọi nhau vợ chồng. Đôi khi duyên nợ đến với con người một cách nhẹ nhàng như lông hồng trên mặt nước. Nhưng khi yêu rồi thì bỗng dưng hóa sâu nặng, có muốn nó nhẹ đi cũng không được. Quả thật, giữa biển người mệnh mông như thế, chỉ để tìm một bóng hình thiên biến vạn hóa thì thật khó như mò kim đáy bể. Tuy nhiên, biết đâu bất giác quy đầu lại, người ở ngay đó, giữa chốn phố thị xa hoa ... Có kẻ nếu phải sống cô độc trên thế gian này thì sẽ nguyện đi hết đời hết kiếp bên người mình yêu, dù là lên núi đao biển lửa thì nơi nào cũng là cõi lòng lai tiên cảnh. Có nhiều kẻ lại không tin vào Thần Phật, sao qua khỏi hồng trần ? Chỉ biết lấy hết sức để yêu thương thì có chết cũng không hối hận. Thứ duy nhất khiến họ vướn bận, không quá khỏi ải nhân gian, khiến người ta đau khổ đến tận cùng, chỉ có tình mới làm được như thế. Lúc yêu một người, tâm ý của bản thân sẽ tự mình liều mạng xông lên để bảo vệ họ, đến lúc đó, một cái ngoảnh đầu nhìn lại cũng thấy lãng phí ... Có nhiều người khi yêu thương nhau lại thề hẹn với nhau, lại “nếu như” nhiều đến vậy. Đáng tiếc, không có nhiều “nếu như” cho nên hãy quý trọng từng giây từng phút, đem một cái chớp mắt, đem một lời yêu thương hay đem một nụ cười yêu để trở thành một thứ vĩnh cửu ngàn năm ...

Trong phòng hình như phát ra tiếng động từ cánh cửa, tiếng cửa khá to khiến cậu thức giấc. Trong phòng phát ra tiếng nói:

- Em dậy rồi à ?
- Anh Lâm, anh tìm em hả ?
- Ủ, chiều nay anh đưa em đi chơi. Chịu không ? – giọng lâm trầm trầm ấm áp.
- Được được. Em thay đồ rồi ra ngay.
- Ừm, anh đợi em ở dưới nhà. – nói rồi anh đóng cửa lại bước ra ngoài.

Cậu mài mò, lục lọi tung cả tủ quần áo, chọn một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, với một cái quần jean đen trông thật đẹp mắt. Luân bước xuống nhà, nhìn ra sofa thì thấy Lâm đang ngồi chăm chú đọc một tờ báo gì đó. Cậu bước lại gần, đưa tay lay lay nhẹ anh:

- Anh Lâm ơi !
- Sao đó ?
- Đi thôi. – cậu tròn xoe mắt nhìn anh.
- Đi đâu cơ ?
- Ồ ... anh này, anh bảo đưa em đi chơi mà. Bây giờ lại nói vậy sao ?
- Haha ... anh đùa, đi thôi !
- Hừ.

Cậu lon ton theo anh ra bắt taxi. Đường phố hiện ra trước mắt cậu một cái nhìn muôn sắc màu, tất cả lại hiện lên một vẻ không vội vã mà là thanh bình êm ái. Chiếc taxi lăn bánh đều đều, qua khung cửa kính, những hàng cây đang chạy ngược về phía sau, cậu mở toang cửa kính, đón từng làn gió cuối hạ thổi tới, hương gió mang theo mùi mộc mạc của những cánh đồng quê xa xa. Bây giờ chỉ mới 2h chiều, ánh nắng vẫn nhuộm màu cả con đường, từng chùm hoa phượng đỏ lất đát lại dần một thưa thớt, báo hiệu cho ta biết rằng đã gần hết một mùa hè, đã qua thêm ba tháng của một năm. Thời gian quả là trôi nhanh, thoát cái là qua ba tháng, không chần chừ hay chờ đợi, thời gian muốn quay thì không ai cản được cả. Mọi sự vật, sự việc rồi cũng sẽ dần trở về với quá khứ. Tuy nhiên không phải muốn quên một điều gì đó thì có thể quên được. Sau này mờ mịt biển người, nhân thế trăm luân, trên đời lại có vô số loại người, nhưng không phải muốn quên một người nào đó là được. Có kẻ cả đời dang hiến, chưa một lần làm điều thương thiên hại lý, chỉ cầu một điều rằng người mình yêu lại không quên bản thân mình thì đó cũng là sự đủ đầy. Yêu cũng tốt, hận cũng tốt, thậm chí cái khác cũng được, chỉ cần lòng người nhớ đến ta ... Thế là đủ rồi !

Chiếc taxi dừng lại trước khu du lịch Đầm Sen, cảnh đẹp như vẽ, những công trình được chạm trổ tinh tế, những hàng hoa được theo hàng lối khoe đủ màu sắc. Có một hồ nước rộng mênh mông bát ngát cùng với những chiếc thuyền hình con vịt ngộ nghĩnh, bên kia là một ao sen rộng lớn, cánh sen hồng hồng, trắng trắng, nhị vàng vàng, lại thêm chiếc lá xanh lại khiến nên một vẻ đẹp mộc mạc, bình dị mà gần gũi:

“ Trong đầm gì đẹp bằng sen

Lá xanh bông trắng lại chen nhị vàng.

Nhị vàng bông trắng lá xanh.

Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.”

Luân theo anh đi đến những điểm vui chơi, trò khiến cậu ấn tượng nhất vẫn là tàu lượn siêu tốc, nhanh thật nhanh, tiếng hò reo thật náo nhiệt, thật hấp dẫn. Anh tiếp tục lôi kéo cậu đi thử đến địa điểm khác, đến một hồi lâu thì cả hai đã mệt nhừ, anh xoay người bảo:

- Em ở đây nha, anh đi mau đồ ăn rồi quay lại liền.
- Vâng ạ.
- Nhớ là ở yên đây đó nha ! – nói rồi anh vụt chạy đi mất.

Cậu loay hoay nhìn xung quanh tìm một ghế đá, bất chợt ánh mắt dừng lại trước một nam thanh niên tầm khoảng mười tám đôi mươi, khuôn đẹp đến mê người, ánh mắt lại như muốn nhiếp hồn đoạt phách người khác. Người này có vẻ rất quen thuộc, một cảm giác yêu thương, thân thuộc đến vô ngần, nhưng không nhớ rõ. Lâm lục lại tất cả các cái hình ảnh về chàng trai này một cách thật tỉ mỉ gọn gàng. Đúng rồi ! Là cậu ta, là người vẫn thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của cậu, vẫn thường nói ba từ: “ ANH YÊU EM.” Rất quen thuộc !!! Nhưng sao bên cạnh anh ta lại có một cô gái, rằng họ rất thân mật ... Cô gái đó ôm chàng lấy tay của cậu thanh niên, tuy thấy cảnh tượng hạnh phúc đó nhưng lòng Luân như có bão bùng, tự dưng có một cảm giác hờn ghen tốt độ, khuôn mặt cậu đỏ bừng, trái tim bất chợt nhói đau ... Như cảm nhận được một cái nhìn yêu thương, như cảm nhận một điều ảm áp, Huy quay người sang, bắt gặp một cậu nhóc thân hình không vạm vỡ nhưng lại khá nhanh nhẹn, khuôn mặt đỏ đỏ trông thật dễ thương, đôi mắt gọi buồn buồn trông càng khiến người ta ngây ngất. Anh khẽ chau mày nhìn cậu, tất cả như tái hiện một cái gì đó ảm áp, thấm đượm vị ngọt bùi cay đắng của tình yêu ... Trông thật khó hiểu. Hai ánh mắt bắt gặp nhau một cách đột ngột, cả không gian như dừng lại, thời gian cũng như ngừng trôi đi, đất trời quay vòng vòng trong đầu hai người, cậu ngại ngần quay mặt sang nơi khác để tránh cái nhìn đầy sự mê hoặc đó. Cô gái bắt đầu lay người Huy, dẫn dắt anh đi đến nơi khác. Như có gì sai bảo, anh vừa nhắc chân vừa ngoảnh đầu nhìn lại như một cái gì đó luyến tiếc ...

Trời đất cũng khá vô tình, mỗi ngày bóc một tờ lịch, thời gian cứ trôi, trôi mãi như dòng sông vô ngần. Không thấy bao giờ dòng sông quay trở ngược lại. Cũng như thời gian, chẳng bao giờ đi ngược ... Chỉ thấy cuộc đời xanh như màu cây cỏ, xanh như đám rêu ven tường, có đôi khi đời cảm thấy đáng yêu nhưng sao lại vẫn thấy nhiều điều đáng ghét như thế. Nếu có lúc đắm chìm trong một cơn mơ, ta bừng tỉnh sau cơn mộng ảo. Ta gặp nhau chẳng phải chuyện tình cờ, ắt hẳn phải có chút duyên số từ kiếp trước. Tam sinh là hiện tại, là tương lai và là quá khứ, phải chăng duyên kiếp tam sinh có vấn vương đôi chút gì đó. Đời trôi như một giấc mộng dài, sông cứ chảy theo về biển xa khoáng khoáng. Hôm nay, ngày mai và ngày mai nữa ... Chưa bao giờ là dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Kí Ức Là Những Cánh Hoa Ngày Xuân. Nhưng Đã Tàn Phai

Sau năm mươi phút, Lâm trên tay có cầm một chiếc khay đựng thức ăn, trên khay là vài món đồ ăn nhẹ. Anh kéo cậu đến một rạp chiếu phim. Mua hai chiếc vé, anh khẽ nói với cậu:

- Em đợi anh nha !
- Làm gì vậy ? – cậu nhìn anh vẻ khó hiểu.
- Anh đi wc.
- Đi đi, em đợi ở hàng ghế bên kia. – cậu cười khúc khích rồi bước đến hàng ghế. Lâm cũng vụt mắt sau đó.

Luân bước đến hàng ghế. Bỗng nhiên “ rầm”, cả khay đồ ăn cùng nước uống đổ ra mặt đất, có một vài vết dính lên bộ váy của một nữ sinh, nhưng cũng đủ để khiến cả bộ váy đó thành đồ bỏ đi. Cậu rối rít xin lỗi, ngược nhìn thì thấy ra là cô gái đi với chàng trai lúc này. Huy nhìn cậu với đôi mắt giận dữ, đã nổi lên những đường gân đỏ khiến cậu đôi phần sợ hãi. Anh ta nắm lấy cổ áo cậu, nhắc cậu lên, giọng hăm he:

- Mày đi có nhìn đường không đấy ?
- Anh bỏ tôi xuống đi, tôi xin lỗi cô ấy rồi mà.
- Xin lỗi là được à. – cô gái giọng mỉa mai, miệng nhếch lên một cái cười đều cang.
- Cô ... cô – cậu không nói được gì trước cái phản ứng của cô gái đó.

- Mây tưởng xin lỗi là xong à. Dễ nhỉ ? – hân cười nhạt, rồi thẳng tay đâm vào anwtj cậu một cái mạnh khiến cậu ngã nhào ra, đầu va chạm vào một phiến đá, máu tuôn ra nhuộm đỏ cả một vùng. Huy chết trân người, trong đầu bất giác bồn chồn lo lắng, đầu anh như đau như xé, cả một bầu trời tối sầm lại, từng dòng chạy hình ảnh hiện ra, trong đầu anh là hình ảnh cậu nam sinh kia cùng mình đag chơi đùa, cùng hôn nhau, cùng đưa nhau đến những nơi đẹp đẽ vô cùng và cùng nói lời yêu thương ngọt ngào ... Huy đã nhớ lại rồi ! Anh nhớ lại những dòng kí ức xưa, những ngày mưa rào rả rích, những lời thề nguyện dưới hương hoa, dưới ánh trăng thè và cả những ngày cay đắng ... Tất cả tối sầm lại, một màu đen huyền ảo, không còn gì ngoài bóng tối, mắt anh nhắm lại, người ngã ra đất lạnh không còn hay biết gì nữa.

Tại bệnh viện ...

Luân không còn hay biết gì nữa, chỉ thấy duy nhất một cảnh tượng đen sẫm cùng với đó là những hình ảnh của cậu, bên một người thanh niên trẻ, bên một đám bạn, bên một gia đình. Tất cả như tuôn như xối, ủa về trong nỗi nhớ thương, nước mắt cậu khẽ rơi. Cậu đã nhớ rồi, cậu là Trần Hoàng Vũ và anh ta là Huỳnh Gia Huy người mà cậu gặp trong bao giấc mơ, người mà cậu yêu thương, mà cậu hôn ghen, mà cậu dành cả đời để ở bên người đó. Mắt cậu nhắm lại, tai chỉ nghe tiếng “bíp, bíp” phát ra từ phòng cấp cứu, rồi bất tỉnh nhân sự ...

Mưa ! Mưa rơi đột ngột, mưa xối xả, mưa dĩa dăng. Tiếng nước từ những tầng mây rơi xuống như tiếng khóc của người thất tình, như tiếng oán than của một quá khứ vàng ngọc, như là tiếng lòng của gia đình đau đớn ... Một bầu không khí âm ảm, nặng nề , Lâm vội về mặt lo âu, lòng nặng trĩu đi qua đi lại, đứng cũng không yên, ngồi cũng không yên. Trong lòng anh bồn chồn lo lắng đến vô cùng. Cả đời của Lâm, một lần hối tiếc, một lần sợ hãi là thứ tình cảm gia đình mất đi, tuy nhiên anh sẽ không sống nổi nếu thiếu cậu, thiếu đi tình thương gia đình một lần nữa. Cả một đời, không gì hối hận hơn nếu cậu không được bình an mạnh khỏe.

Về phía Huy, anh được đưa vào phòng bệnh và chăm sóc chu đáo. Trong thời gian 2 năm qua, anh được đưa đến nhiều nơi để điều trị việc mắt trí nhớ, tuy nhiên vẫn về lại con số 0. Ông Bảo và bà Mai cũng đứng ngồi không yên, lo lắng cho cậu con trai duy nhất của mình. Nhìn qua lại mới nhớ, cô gái kia không thấy đâu cả, hay chẳng là đã bỏ đi rồi .. Quả thật là loại người đáng khinh, đáng trách.

Cả chiều hôm nay trời mưa dầm dề, mưa kèm theo những cơn sấm chớp rạch ngang trời đất. Mưa không hiền hòa như mọi hôm, mưa đáng sợ, mưa đến lạnh buốt xương khô. Căn phòng hồi sức của Vũ yên ắng lạ thường, anh lại ngồi bên giường bệnh khẽ vuốt ve khuôn mặt đứa em duy nhất của mình. Mắt anh nhòa đi vì nước mắt lo âu, rồi lúc nào đó bỗng thiếp đi, trong giấc mơ vẫn khẽ gọi tên: “Luân ! Luân ơi ... !!!”

Huy dần dần tỉnh lại sau cơn mê, anh nhìn xung quanh bất gặp hai người quen thuộc đó là cha và mẹ anh. Anh ôm chầm lấy họ, vội khóc nức nở:

- Ba !!! Mẹ !!! Lâu nay ba mẹ vì con mà khổ rồi !

- Huy ... con nói gì vậy ... con ... con nhớ rồi sao ? – bà Mai ngạc nhiên, không kìm nổi nước mắt.

- Con nhớ rồi ! Con nhớ ra rồi !

- Vậy là tốt ... vậy là tốt rồi – ông Bảo vui mừng xoa đầu cậu.

- Vũ !!! Vũ đâu ... em ấy đâu ??? !!! Em ấy đâu rồi ? – anh lay hoay tìm kiếm trong tuyệt vọng.

- Con nói gì vậy ? Vũ ? Cậu ấy ở đâu? Con gặp cậu ấy rồi à ? – bà Mai lại hỏi cậu.

- Con ... con đã ... con đã đánh em ấy ... khiến cho đầu em ấy chảy ra máu ... con ... con – anh ấp úng, lòng bồn chồn lo lắng không nguôi.

- Là người nhập viện cùng lúc với con phải không ? – ông Bảo ân cần hỏi.

- Phải ! Là em ấy ... là do con ... là do con mà !!! – vài giọt nước mắt lăn rơi xuống, ra tay nặng với người mình từng yêu thương quả thực là tội lỗi. Nếu Huy biết được là Vũ thì chẳng để bản thân cậu ra nông nổi như thế này. Mọi tình của anh và cậu không cần phong hoa tuyết nguyệt, lại càng bất chấp miệng đời nhân thế. Đơn giản là sự yêu thương gắn kết, đơn giản là chỉ muốn ở cạnh người mình thương đến khi nhắm mắt xuôi tay. Nếu có kiếp sau, kiếp sau nữa, chỉ xin không uống chén canh Mạnh Bà để mãi nhớ đến người đó, để mãi thương người đó, dù là tam sinh thất thế, dù là nơi trần tục hay là chốn tiên cảnh, chỉ mãi một chữ yêu, chỉ là một người duy nhất ...

Huy vội lao ra ngoài phòng, chạy trong vô vọng về hành lang nặc cho tiếng gọi từ phía bà Mai. Giờ đây không còn gì để hối tiếc hơn là để mất cậu. Anh tìm kiếm vài căn phòng, đi đến đâu cũng chỉ tìm một bóng hình duy nhất. Đôi mắt và cơ thể bỗng khựng lại trước một chiếc giường bệnh, trên đó là một nam sinh tuổi mười tám, khuôn mặt như thiên thần, trên môi hơi nhếch một nụ cười như vầng trăng khuyết, rằng cậu đang ngủ, một giấc ngủ yên bình ... Huy vội chạy đến bên giường, lại bất gặp một ánh mắt như thiêu như đốt, rằng như cảm hồn của lửa địa ngục. Lâm túm lấy cổ áo Huy, giọng anh khàn khàn:

- Là mày chứ gì ? Mày hại em tao ra nông nổi này. Mày đến để làm gì nữa ?

- Tôi ... tôi – lời nói của Lâm như những con dao, như cưa, như xé từng khúc ruột của Huy. Từng lời nói vang vọng đến tâm can của anh.

- Mày sao hả ? – giọng Lâm vẫn hăm he cho đến khi bà Mai và ông Bảo ra khuyên can.

- – Huy không nói được gì, chỉ biết lặng lẽ nhìn con người đang say mê trong giấc ngủ kia. Có bao giờ ... cậu sẽ mãi không tha thứ cho anh. Có bao

giờ ... cậu xa anh mãi mãi. Từ mãi mãi mới thấm đượm làm sao, sự xa cách muôn ngàn, sự bất tương phùng đó sẽ đau đớn đến chừng nào. Một giọt nước mắt rơi ! Hai giọt nước mắt chảy dài trên hai gò má, Huy đau buồn nhấc từng bước chân nặng trĩu đến bên giường bệnh, anh không thấy được gì chỉ ngoài người con trai nằm trên giường, người đã đánh cắp một trái tim lúc nào không hay biết. Tiếng gọi phát ra một cách vô thức:

- Vũ ! Trần Hoàng Vũ ... em thức dậy đi mà. Anh chỉ xin em thức dậy để nhìn anh, để dành nụ cười đó cho anh. Cho dù là em ghét anh, dù em hận anh đi chăng nữa. Xin hãy la mắng anh, xin hãy đánh anh ... đừng bao giờ nằm đó nữa. Anh xin em đấy ...

Một tiếng mở cửa đột ngột khiến ai cũng ngoảnh đầu lại nhìn. Ông Thanh và bà Ngân đã hiện diện trước cửa, nước mắt bà Ngân rơi lã chã, không màng gì hết, lao ngay đến giường bệnh, miệng gào thét đau đớn:

- Vũ ! Con ơi ! Là con ... con về với mẹ rồi ! – từng giọt nước mắt của bà rơi xuống bên chiếc gối trắng, khiến nó ướt sũng. Ông Thanh bước đến, nhìn cái hình hài máu mủ của mình sinh ra, ông thất thần vuốt tóc cậu, hai mắt nhòa đi vì nước mắt, nửa vui mừng, nửa lo sợ. Người ta bảo: “ sinh con ra mới hiểu được lòng cha mẹ.” Thật là không ai thương ta hơn cha mẹ mình, không ai nâng niu ta như gia đình ảm cúng. Cho dù đứa con của mình có làm quan to chức lớn, dù con mình có trưởng thành đi chăng nữa thì: “ Con dù lớn vẫn là con của mẹ. – Đi hết đời lòng mẹ vẫn theo con.” Cha mẹ là những vầng sáng ảm áp soi sáng đời con, dù là sai trái hay tội lỗi thì vòng tay gia đình lúc nào cũng sẵn sàng mở rộng để đón chào mỗi con người chúng ta ...

Bà Ngân lau lau vài giọt nước mắt còn lăn chậm trên má, bà quay sang nhìn Lâm với đôi mắt trĩu mến, giọng nức nở:

- Là cậu cuu mang con trai tôi trong thời gian qua sao ? Tôi đội ơn cậu, tôi xin báo đáp những gì cậu đưa ra.

- Con ... con ... bác đừng nói vậy. Con với em ấy cũng chỉ là có chút duyên số nên vậy thôi. Con không cần báo đáp ... con chỉ muốn – lòng anh hơi do dự, vẫn không thốt lên lời.

- Cậu muốn gì cứ nói ... gia đình tôi sẽ đáp ứng tất cả. – ông Thanh ngồi xuống cạnh Lâm.

- Con ... con ... con muốn Luân ... à không, con muốn Vũ sẽ mãi là em trai của con.

- Được – bà Ngân xúc động ôm chầm lấy cậu, khóc nức nở, giọng bà mang theo một niềm vui nhỏ. – Từ nay, con sẽ là một thành viên của gia đình, chúng ta coi con như con ruột, cứ xem rằng ta có thêm một đứa con nữa đi.

- Vậy là tốt rồi ! – ông Thanh nhìn cậu trĩu mến.

- Ba ! Mẹ – hai tiếng “ cha, mẹ” mới thiêng liêng và kì lạ làm sao. Hơi ảm từ gia đình bỗng tràn về trong anh, không còn gì để hồi tiếc, không còn những ngày buồn ... Hôm nay đã là một ngày đối mới đối với Lâm.

Có một người, vẫn đứng bất động, nước mắt liên tục rơi, Huy vẫn đứng đó nhìn Vũ một cách vô thức. Bà Mai không nỡ nhìn vậy đành kéo cậu xuống ghế. Bà Ngân cũng nhìn sang cậu:

- Huy ... con sao thế ... đừng buồn mà !

- Không ! Không phải, là do con cả ... là con đã làm em ấy ra nông nổi như thế này – giọng anh buồn buồn tự trách bản thân mình.

- Đừng lo ... Vũ ... nó sẽ tha thứ cho con mà. – bà Ngân nói.

- – Huy không nói gì, chỉ cúi mặt xuống, vài giọt nước mắt rơi xuống nền gạch, cái lạnh trời đêm khiến người ta phải sợ khiếp, nhưng cái lạnh nào bằng cái lạnh lòng anh lúc bây giờ ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Thôi Rồi ... Ta Đã Xa Nhau.

Một ngày trôi qua, lại thêm một ngày nữa, lại thêm ... đã ba ngày trôi qua, Huy thiếu ăn thiếu ngủ chỉ vì một người, người anh học hác, khuôn mặt lờ đờ mất thần sắc, đến cả hai mắt lại thâm quầng. Lâm cũng rất ngạc nhiên, đến bây giờ anh mới hiểu rằng tình yêu là một thứ gì đó mê luyến cả nhân thế. Tình khiến họ chịu đựng những cay đắng, khiến họ làm bất chấp, khiến họ yêu bất chấp. Quả thực nhân loại đã ca tụng tình yêu không sai một chút nào cả. Nó mới đẹp đề làm sao !!!

Lâm đến bên cạnh Huy, khẽ lay lay người cậu, giọng trầm trầm chứ không giận dữ như lúc trước:

- Cậu nghỉ chút đi, mấy ngày nay cậu thiếu ăn thiếu ngủ, đã tàn tạ lắm rồi.

- Không ! Em không muốn đi nghỉ ! Em phải đợi Vũ ... em ấy sẽ tỉnh dậy thôi mà ... Em muốn khi em ấy tỉnh dậy, mình sẽ nói lời xin lỗi em ấy và rằng ... em rất yêu Vũ.

- Ừm ... tôi biết cậu yêu Vũ, nhưng phải lo cho sức khỏe của mình mới yêu em ấy được chứ. Cậu phải đủ sức để còn che chở cho em ấy sau này nữa chứ !

- – Huy không nói gì, chỉ cười nhẹ, nụ cười như ánh trăng non, rồi bỗng ngồi xuống ghế mất nhắm đi một lát. Lâm chỉ cười nhẹ, lắc đầu rồi thở ra vài tiếng, anh khẽ nhấc chân ra ngoài ...

Trong giấc mơ, Huy mơ thấy cậu, vẫn là khuôn mặt đó, vẫn đôi mắt đó, người đó đã đánh cắp cả linh hồn anh ... Lúc đó, Huy chạy đến bên Vũ, nắm lấy tay cậu, giọng thỏ thẻ:

- Vũ à

- Buông tay ra ! Anh đi đi ... tôi không muốn thấy anh nữa. – từng lời nói như đau như cắt, anh đau đớn và tuyệt vọng.

- Anh ... xin lỗi em mà ! – hình ảnh cậu đã tan biến, để lại một khung cảnh đen tối, u ám ...

Tiếng mưa rào rào, mưa to lớn đánh thức anh khỏi giấc mộng. Huy vội lao người dậy, chạy đến bên giường bệnh rồi thở phào nhẹ nhõm. Một gã khờ, một kẻ ngu ngốc lại vì tình mà si mê đến thế, quả thật là ... vừa đáng yêu mà cũng đáng thương đến vậy.

Trên giường khẽ lay lay tiếng động, Huy vội đến bên đầu cậu, giọng hỏi han lo lắng:

- Vũ ! Vũ ! Em tỉnh dậy rồi à ! Vũ ơi, nghe anh nói không ?

- Hơ ... ơ ... đây là đâu ? – cậu mơ màng thức tỉnh sau cơn mê dài ngày.

- Vũ ! Em nhận ra anh không ? Em ra sao rồi ! – anh nắm chặt lấy bàn tay của cậu.

- Anh ... anh ... anh buông tay tôi ra ! – cậu giật phắt tay ra, giọng đầy mỉa mai chua chát.

- ... Em ... em ... anh ... vô cùng xin lỗi mà ! – điều anh lo sợ nhất đã diễn ra, trái tim anh đau thắt lại. Thật bi thương ...

- Tôi ... tôi không muốn nghe gì hết. Tôi hận anh, tôi ghét anh hơn bao giờ cả ! – giọng cậu khàn khàn, nước mắt chảy ra giàn giụa. Cậu khóc nức nở như một đứa con nít.

- Anh ... anh – thấy vậy, Huy cũng nghẹn ngào theo.

- Anh đi đi ... Tôi không muốn thấy anh. Đi đi, đi ra khỏi đây !!!

- Anh – anh đang định đến bên cậu, định ôm cậu vào lòng dù cậu có đánh mắng gì đi chăng nữa. Nhưng có đôi tay cản Huy lại, là Anh với Tùng. Hai đứa đang ra sức đẩy anh ra khỏi phòng, giọng Tùng trầm trầm:

- Huy ra ngoài đi, có gì tôi sẽ giúp cậu khuyên nhủ Vũ.

- ... Anh – không nói gì thêm, anh đành nhấc chân ra ngoài, ngồi trên hàng ghế lạnh ngắt, một sự tuyệt vọng không hề nhẹ.

Anh và Tùng bước vào trong phòng, đóng cửa nhẹ nhàng. Hai đứa bước đến bên giường, cậu vẫn khóc nức nở khiến nhỏ Anh cũng hơi rơm rớm nước mắt, giọng nhỏ hơi thút thít:

- Vũ ơi ! Mày đừng có khóc, mày khóc là tao khóc theo đó ... híc híc ... Vũ ơi, đừng khóc mà !

- Vũ ... mày đừng buồn. Còn có tao với nhỏ Anh mà, đừng buồn nữa. – Tùng nói với cậu.

- Anh ta không yêu tao, anh ta có người khác. Vậy rồi tao yêu anh ta làm gì ? Tao ... tao không muốn nghe gì hết ... không muốn biết gì hết.

“ Cạch ! ” Tiếng mở cửa, cả ba hướng nhìn ra cửa, thấy Lâm bước vào, hai người kia chỉ gật đầu nhẹ thay cho lời chào. Còn cậu, thấy anh như là thấy một cái thân thương, vội ôm anh thật chặt, giọng thút thít:

- Anh Lâm ơi, đưa em về nhà mẹ đi, đưa em về gặp ba đi ! Em không ở đây nữa đâu ... mau lên, đưa em đi.

- Được được, bây giờ anh làm thủ tục xuất viện rồi đưa em về ... anh gỡ tay cậu ra rồi chạy vụt ra ngoài.

...

Cậu, Anh, Tùng cùng với Lâm đã lên taxi, chiếc xe bắt đầu lăn bánh, chỉ để lại một cái nhìn, một sự hối tiếc qua lớn đối với Huy. Trời mưa rào rào. Con mưa như nỗi lòng của cậu. Khi lòng người nổi giông tố, không nơi nào gọi là bình yên, chỉ một nơi an ủi duy nhất, đó chính là gia đình yêu thương. Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà xưa cũ, đã quá đời thân thương với cậu. Nơi có những chậu hồng khoe sắc dưới ban mai, nơi có tình thương cha mẹ ngày

nào, nơi ấm áp tình thương. Vũ lao vút vào nhà, ôm chầm lấy bà Ngân và ông Bảo, khóc nức nở, chỉ thốt lên mấy tiếng:

- Mẹ ơi ! Ba ơi ! – bấy nhiêu cũng đủ là sự thương nhớ vô bờ, cũng đủ một tình cảm gia đình thiên liêng. Lâm bước vào nhà, xúc động đến không kìm được nước mắt. Đúng là: “Ngôn ngữ trần gian sao khờ dại quá – Đầu đông đầy được hai tiếng “Mẹ ơi”...” hay là: “Con sẽ sống với những gì cha mong ước. – Hãy tin con, cha mãi mãi trong lòng.”

...

Rất nhanh chóng, chỉ mấy ngày sau, Vũ quyết định sang Nga để du học. Huy nghe tin thì vô cùng hoảng hốt, cứ như nghe tiếng sét đánh động đến chói tai. Anh vội vã đến trước nhà cậu, đợi từ ngày sáng đến tối, lúc tuyệt vọng cô đơn, lúc đau buồn than vãn. Những giọt nước mắt dường như quá quen thuộc với anh ...

Đêm nay là đêm cuối cùng Vũ ở tại Việt Nam, đã hơn 10h tối, ánh đèn nhà ông Thanh đã tắt hẳn, chỉ còn lại một căn phòng vốn vẹn là còn ánh điện. Huy đứng dưới nhà ngóng trông một cách tuyệt vọng, từng cơn gió thoảng qua người anh như cắt da thịt, khiến nó đau rát. Bỗng có người ngồi ngoài ban công, chỉ yên lặng như một cái bóng đen thẫm, chiếc bóng vô cùng quen thuộc. Tiếng đàn khẽ vang lên, một khúc trầm ngâm sâu lắng, hôm nay Vũ đàn một khúc buồn tình, cả một không gian yên ắng bỗng trở nên buồn man mác. Gió đưa, đàn ngân, lòng người lại bồn chồn, lại là lo âu và hối hận. Phong là gió, nhưng không đơn thuần là gió. Gió còn là lời gửi gắm lòng người, tiếng thở than hòa vào khúc nhịp đất trời. Mỗi một nhịp sắc thái của gió giống như nỗi lòng của cổ nhân xưa. Ấy là khi gió thổi nhẹ nhàng cuốn bụi bay, khi gió vờn mây, gió len qua các cành lá. Cũng có gì gió giận dỗi, hơi lạnh thấu xương tủy, gào thét, nổi cơn cuồng bạo dữ dội. Gió thêm vào tiếng đàn vang điệp khúc sâu muộn. Dư âm còn vọng tiếng gió chơi vơi:

“Buồn réo rất tiếng sầu như lá rớt

Buồn hắt hiu như tiếng gió than thầm

Buồn tái tê như đêm mưa gió gầy

Lạnh cung đàn phiến muộn lá rụng rơi.

Tiếng đàn dứt hẳn, chỉ để sau đó một tiếng động kinh thiên “rầm” chiếc đàn bỗng rơi từ tầng hai xuống, vỡ tan tành, tất cả trở về với cát bụi. Tiếng vỡ như tiếng lòng, xé toạt cả hai con người, đau đớn mà khổ sở. “Phong quá điệp phiêu linh – Tình đoạn cảm vô âm” Trở về lại con số 0 chỉ trong một khắc ngắn ngủi. Tất cả những thứ thề nguyện dưới trăng, những lời hẹn ước lại biến mất theo năm tháng tàn phai ...

Ánh điện tắt hẳn đi, chỉ còn là những cơn gió thổi hiu hắt, lạnh lẽo vô cùng. Thiên nhiên đất trời có lạnh đến mấy thì cũng không bằng lòng người lạnh cóng. Có đôi lúc cũng thấy gió hạnh phúc, rằng:

“Sớm sớm chiều chiều

Quần chi gió bụi chốn hồng trần

Mãi mãi bên nhau

Chàng là gió, thiếp là cát

Quần quít bên nhau đến tận chân trời.”

Người lại ra về tống tuyệt vọng ... Dù hận, dù ghét hay thương đi chăng nữa, không còn quan trọng. Chỉ mong lòng người vẫn nhớ đến ta là đủ. “Hận ta đi, vì chỉ khi hận ta, người mới nhớ kĩ đến ta.”

*** ...

Ở căn phòng của Vũ cũng lạnh lẽo cô đơn không kém. Chỉ bây giờ, cậu mới thấy đau thật sự, đau đớn tận cùng ... tất cả giờ đây không còn nghĩa lý gì cả. Tuổi xuân của một người đã dành trọn cho một tình yêu. Bông hoa đẹp nhất đã phải bị vùi dập trước giông tố cuộc đời. Một giọt lệ rơi, hai giọt lệ rơi cứ thế lại tiếp tục rơi dài trên má. Vô vọng, cô đơn, lạnh lẽo, còn thấm hơn cả cái lạnh ngoài trời. Trong cõi hồng trần, thiếu vắng một bóng hình quen thuộc lại cảm thấy như thế này sao ? Lại là lạc lõng như con chim lạc bầy đây sao ?

Người xưa ví kẻ đẹp như là hoa nở. Cũng phải, có lẽ bởi một điều tất nhiên: hoa cũng là sự rực rỡ tuổi xuân, hết rực rỡ sắc hương là đến thời khắc ủa tàn ...

“Này người đẹp hoa tươi là thế,

Sao hoa tươi mà lệ vẫn rơi?

Đem hoa ví với lệ người

Lệ tuôn lã chã hoa cười tả tôi.”

Lại thêm một đêm thấm đầy nước mắt. Lại thêm cả một cuộc tình gian nan vất vả. Rồi đây sẽ là về đâu, sẽ là như thế nào ? Không thể biết được là tốt hay là xấu, chỉ cần yêu nhau thì sẽ còn có lúc trở về bên nhau. Hãy nhìn vào hình trái tim, cả một quá trình, hai người cùng bắt đầu tại một điểm rồi xa nhau dần nhưng cuối cùng cũng trở về một điểm. Và hãy đặt ngược hình trái tim lại, nó sẽ hiện lên một hình mũi tên, đó chính là sự đau đớn để đến được sự trùng phùng ... Không chỉ vậy, đó cũng là hình của một ngọn lửa, nó biểu hiện cho ý chí, cho sự kiên trì, mạnh mẽ. Tất cả đều cần thiết để cả hai trở về bên nhau ...

Đời người lắm lúc lại nhanh như một cái chớp mắt, sớm nở tối tàn như đóa phù dung. Nhất là đối với những người bước sang độ tuổi thanh xuân, tuổi mười bảy, mười tám như hoa nở ... Thoát vui đấy, lại thoát buồn, thoát yêu thương sung sướng rồi lại đến lúc phải chia phôi. Một kiếp hồng trần lại tan vào một kiếp đào hoa, rung rinh khoe sắc mà thôn thức lệ rơi trong tận sâu đáy lòng, trong một trái tim đa sầu đa cảm. Đào hoa sở dĩ thịnh mệnh, là vì động lòng thế gian mà sinh ra, và cũng vì thiên hạ đau thương mà nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thôi Rồi ... Ta Đã Xa Nhau. (2)

Hôm nay trời Sài Gòn bắt đầu bằng những cơn mưa, cơn mưa rào, mưa to, mưa nhỏ cùng nhau rót xuống. Những dòng người hối hả, những xe cộ vượt như bay trong cơn mưa. Hôm nay trời mưa buồn. Đời tự muốn thưở tiếng mưa có vui bao giờ ... rồi cuộc thì tình cũng đã tan vỡ đau thương. Ông Thanh và bà Ngân đã ngồi trong xe đợi sẵn, Vũ và Lâm cũng nhanh chân bước vào xe. Anh sẽ là người đi cùng cậu sang Nga, có anh sẽ có người chăm sóc cho cậu trong những năm ở nước ngoài ... Chiếc xe lăn bánh, nhanh dần rồi lao vút vào cơn mưa dai dẳng. Vũ vẫn buồn buồn, nhìn ra ngoài khung cửa kính, những giọt nước mưa trên kính lăn dài rồi chạy ra khỏi tầm nhìn cũng kéo theo những giọt nước mắt lăn dài. Đã mấy ngày nay cậu cô đơn, khóc thầm trong tuyệt vọng. Nhìn những cánh hoa rơi trong mưa gió, lại nhớ bao kỉ niệm thuở xưa, lại thương thay cho một số phận đau đớn. Biết tìm ở nơi đâu một bóng hình năm cũ để khóa lấp những nỗi trống vắng hư hao trong kiếp người phiêu bạt ? Trong gió có những giận hờn, trong mưa có những luyến tiếc, nhưng nhớ về những tháng năm xưa cũ đã trôi qua một cách vô tình. Trong hoa thấp thoáng niềm ai oán xót thương cho kiếp người đa truân, cho những con người lắm sự đau thương, bị thảm ...

Mưa nhỏ dần rồi cũng tạnh hẳn, bầu trời xua tan đi những đám mây xám xịt, thay vào là những đám mây trắng bồng bênh, bầu trời cũng trong xanh hẳn ra, có vài tia nắng len lỏi qua đám mây chiếu xuống trần những cái ấm áp nhất sau cơn mưa dài.

Vũ đã hoàn tất thủ tục, chỉ cần bước qua một cánh cửa, cậu sẽ xa nơi này trong một thời gian dài. Bà Ngân rơm rớm nước mắt, nói:

- Con qua đó phải giữ gìn sức khỏe, nhớ cố gắng học nha con
- Con đi mạnh khỏe nhé, ba với mẹ sẽ đợi con về. – ông Thanh xoa đầu đứa con của mình, ân cần hỏi han vài thứ rồi quay sang Lâm
- Lâm con cũng nhớ giữ gìn sức khỏe và nhớ chăm sóc em nha con.
- Vâng ạ, ba mẹ ở nhà mạnh khỏe ạ – Lâm nói.

Hai người cùng xuất trình giấy tờ cần thiết để qua cửa, tuy nhiên, lòng Vũ vẫn có gì đó lưu luyến, cứ quay đầu lại nhìn về phía xa xa. Lúc này, chỉ mong rằng có một bóng hình nào đó xuất hiện, chỉ chờ rằng họ sẽ đến. Đôi lúc, một sự hiện diện cũng đủ để nhớ khắp một thời gian dài ... Cậu lại thất vọng, bước qua cánh cửa. Bỗng nhiên đằng sau có tiếng nói thật lớn:

- VŨ ! TRẦN HOÀNG VŨ ! DÙ EM CÓ GÉT ANH, CÓ HẬN ANH THÌ NAH CŨNG CAM LÒNG. EM HÃY NHỚ KÌ ANH CHỈ YÊU MÌNH EM, EM CÓ ĐI ĐÂU, TRỐN TRÁNH ANH BAO LÂU THÌ TRÁI TIM NÀY MÃI CHỈ THUỘC VỀ EM !!!

- – cậu lại một lần im lặng trong sự đau xót, chỉ mong đây là một giấc mơ. Vũ quanh đầu không nhìn lại nữa, lặng lẽ bước đi lên máy bay trong nước mắt.

...

Chiếc máy bay đã cất cánh, Huy chỉ biết nhìn theo chiếc máy bay đi thật xa trên nền trời xanh thẳm. Thôi rồi ta đã xa nhau, một người lại đau thương như chết, một người lại ôm mối tình giữ nguyên vẹn trong lòng: “ Ăn năn không dứt, máu và nước mắt cả một đời. – Hận không thể trở về giấc mộng ngày xưa cũ.” Bây giờ mỗi người mỗi ngả, biết tìm bóng hình quen thuộc tại nơi đâu. Hỡi thế gian tình là gì mà mê luyến cả lòng người, mà khiến cho đời ta thế nguyện sống chết, khiến cho Nam Bắc hai đàng biệt li. Cuộc đời có sinh ly tử biệt, có hợp có tan như vàng trắng trên trời, có lúc tròn mà cũng có lúc khuyết. Người đến phương xa ... có còn nhớ cổ nhân hay không ?

Chiếc máy bay xuyên qua từng tầng mây trắng xóa, một bầu trời đầy nắng ấm áp. Tia nắng xuyên qua ô cửa kính rơi vào khuôn mặt cậu khiến vài giọt nước mắt long lanh như hạt ngọc. Đôi bàn tay cứ kiên trì lau nước mắt như những chú chim nhỏ bé đang tha từng hạt cườm bay đi về phương xa. Từng

kỉ niệm, từng hình ảnh lại chạy ra trong đầu cậu, tất cả như hồi hã, tất cả như xôn xao, cứ ủa về như bão lũ. Vẫn là cả đời cỏ xanh mướt, vẫn là từng câu chữ hẹn ước nguyện thề. Nhưng tất cả đã là một quá khứ, một dĩ vãng đã xa xôi ... Tiếc thay, cả một kiếp người không ai mãi sống cho một quá khứ, dù nó vàng son hay đậm đà đến mấy thì cũng mãi là quá khứ. Cậu chỉ biết tự nhủ rằng mình phải sống cho hết mình, phải sống thật tốt, chỉ cần sống tốt là đủ rồi ... Vô luận là làm gì, cũng chẳng bao giờ có thể quay trở về quá khứ. Cứ sống cho hiện tại là đủ rồi ...

*** Moskva, ngày 30 tháng 12 năm 2020. ***

Hiện tại đang là màu đông, tuyết rơi trắng xóa trên những con đường. Những hàng cây trơ trụi lại khiến người ta cảm thấy trống vắng trong lòng. Vũ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm vài hạt tuyết rơi trắng xóa. Cậu qua đây cũng đã được 2 năm, tuy vậy nhưng chưa lúc nào quên được hình bóng ấy, chưa lúc nào quên được nụ cười khi xưa. Có lẽ, mãi mãi cũng không quên được, cậu lại ngắm nhìn chiếc nhẫn ngày xưa, một giọt nước mắt rơi xuống, không biết đây đã là lần thứ mấy cậu rơi nước mắt vì một người rồi. Bất chợt, cậu tự hỏi:

- Nơi ấy có tuyết không ? Cô nhân !

Tuyết lạnh nhưng tuyết đẹp đẽ và thanh khiết. Nó lại khiến con người ta nghĩ về một mái ấm gia đình, một sự sum họp vui tươi hay là một nỗi nhớ người xưa da diết. Từng hạt tuyết rơi trắng xóa giăng mắc khắp nơi tạo nên một không gian lạnh lẽo muôn trùng. Con người ta bình thần gạt đi sự ưu buồn của những hoài niệm đã xa, nhưng mãi cũng không quên được bởi vì nó đã từng là một thứ không thể thiếu đối với bản thân ...

Tuyết là đây, lạnh lẽo cũng là đây, ưu phiền, u hoài cũng chính đây. Là cái rộn ngợp trước sự bao la của đất trời vũ trụ. Là thấy mình nhỏ bé biết bao, như một bông tuyết nhỏ nhoei trong trời đông lạnh giá.

Là một nỗi nhớ nhưng thầm lặng, da diết không nguôi đến cắt da cắt thịt một bóng hình. Nhớ ngày nào còn vui vầy bên nhau, còn nói lời thề non hẹn biển, ước nguyện trăm năm tình viên mãn, lúc đó không gì ám áp bằng. Nay mỗi kẻ một phương, mỗi người một ngã, ở nơi ấy, biết hay chẳng người xưa đã quên hay còn nhớ những tháng năm cũ hay không ?

Chỉ còn lại nơi đây một màu trắng bao phủ khắp nơi. Một bức tranh u buồn, ảm đạm, lạnh lẽo, một thứ gì đó bi lụy mà đau thương. Còn đâu những tháng ngày xưa cũ, còn đâu những lúc quây quần tri kỉ, còn đâu những lời mặn mà tình cảm, tất cả chỉ là hồi ức xưa ...

Ánh điện trong phòng đã tắt hẳn và chiếc rèm cửa cũng đã che khuất đi. Bây giờ trời đêm yên ắng lạ thường, chỉ nghe tiếng gió thổi lao xao, hơi lạnh ngập tràn hết cả con đường, bây giờ chỉ còn một vầng trăng khuyết im phăng phắc. Ánh trăng cũng tan loãng vào cái lạnh đến nỗi phai mờ đi ánh bạc lung linh. Không biết rằng ... đã qua bao ngày buồn tui. Đã bao nhiêu ngày nhưng nhớ tràn ngập nước mắt ... “ Thời gian sẽ làm phai mờ đi quá khứ, nhưng mãi mãi cũng không xé toạc được quá khứ.”...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ngày Trở Về ...

Vậy là đã 4 năm trôi qua, kể từ ngày Vũ rời xa mảnh đất Sài Gòn đầy thân thương. Ở Nga, cậu gặp qua nhiều con người, cũng có nhiều việc xảy ra và cũng nhận được rất nhiều bài học rất quý giá. Hôm nay cậu sẽ trở về Việt Nam, lại về với đất mẹ thanh bình, về với mảnh đất trái dài hình chữ S và vẫn sâu trong lòng cậu là một ngôi nhà đầy thân thương và ấm áp tình gia đình. Tuy nhiên, vốn dĩ cậu trông mong đến ngày về cũng là vì một người, vì một hình bóng nhớ nhung trong 4 năm qua ... Không biết bây giờ anh sống ra sao ? Không biết bây giờ anh còn nhận ra cậu hay chỉ là người đứng qua đường ? ...

Chiếc máy bay đã từ từ hạ cánh, đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất tại thành phố Hồ Chí Minh, bao năm qua vẫn vậy, vẫn đông người qua kẻ lại như ngày nào. Ôi ! Chính đây, cái cảm giác thân thương mà ấm áp của những tia nắng ngày xuân, chính cái hương vị của quê hương lại khiến người ta băng khuôn nhiều cảm xúc. Vũ và Lâm bước theo hành lang đi vào trong, dạo mắt vài vòng thì đã thấy bà Ngân cùng với ông Thanh đứng đợi sẵn. Không suy nghĩ gì nữa, cậu vội chạy đến ôm chặt lấy hai người, trong miệng thổ thề:

- Ba ! Mẹ ! Con đã về rồi ...

- Con trai của mẹ về rồi, con vẫn khỏe mạnh là tốt rồi ... - bà Ngân ôm chầm lấy cậu, mắt hơi rơm rớm nước mắt, ôm cái hình hài mầu mỡ mưng nặng nề đau xa cách bao nhiêu năm nay lại trở về khiến không tài nào cầm nổi nước mắt.

- Con về mạnh khỏe là được rồi, Lâm cũng khỏe chứ con ? - ông xoa xoa đầu Vũ rồi nhìn sang Lâm.

- Vâng ạ, ba mẹ vẫn khỏe chứ ạ ?

- Khỏe ! khỏe hết ! Chúng ta về nhà thôi. - bà Ngân nhìn Lâm rồi nở một nụ cười thật tươi với anh, tay vẫn lau lau vài giọt nước mắt.

Cả bốn người cùng nhau ra xe, chiếc xe lăn bánh đi về nhà. Hôm nay Sài Gòn đã thay đổi nhiều quá, từng dãy nhà cao tầng mọc lên, hoa ven đường được trang trí đẹp đẽ khoe đủ sắc màu có khi còn lung linh hơn những ngày xưa, tuy nhiên một cái không hề thay đổi đó chính là sự tấp nập, nhộn nhịp của nơi đây. Những dòng người hối hả, những tiếng xe cộ inh ỏi lại thấy thân thương vô cùng. Từng cơn gió hây hây, thổi qua khung cửa kính khiến cậu

thấy nhẹ nhõm, thanh khiết vô cùng. Đã lâu lắm rồi chưa nhận được sự yên bình và dịu nhẹ như lúc này, chưa bao giờ lại thấy ấm áp lòng người như bây giờ ...

Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà thân thuộc, 4 năm trôi qua, có những thứ đổi mới tuy nhiên nơi đây vẫn như ngày nào, vẫn là nơi lí tưởng nhất đối với mỗi người. Hàng hoa hồng đỏ rộ, nở hoa khoe sắc trong nắng. Vũ chỉ nhìn chúng hồi lát rồi bước chân lên phòng. Cậu nằm dài xuống chiếc giường êm ái, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ bất chợt thấy một tấm hình giữa cậu và Huy. Rốt cuộc anh là gì sao cứ đeo bám trong tâm trí cậu, rốt cuộc anh là chi mà cứ theo cậu trong mấy năm nay ? Rốt cuộc là anh còn thương cậu hay chỉ coi cậu là một quá khứ sai lầm ? ... Cậu suy nghĩ một chặp rồi dần đi vào trong giấc ngủ say sưa.

Thiên hạ suy cho cùng cũng khổn đốn vì một chữ tình. Sầu não cùng vì tình, buồn khổ cũng vì tình ... Ai cho xa cách để nhớ nhưng vướng vào từng cơn gió, xót xa cho từng cánh hoa tàn, đơn lạnh dưới một vầng trăng lẻ bóng để rồi còn hiu quạnh hơn trong đêm tuyết giữa trời đông rét buốt.

Thế mới biết rằng, thời gian có để lại dấu ấn tại nơi đâu trên cõi đời này thì đều có những kẻ si tình, những người đa sầu đa cảm, những người khổ tâm vì tình để rồi viết lên những giai điệu mà đến ngàn năm sau vẫn có người đồng điệu say mê. Bởi nhân gian này, không ai cắt nghĩa được chữ tình, để rồi Lý Mạc Sầu phải thốt lên đầy trăn trở: “Hồi thế gian tình ái là chi ? Mà đôi lứa thề nguyên sống chết ?”

Đã hơn 4h chiều, từng cơn gió nhẹ thổi vào căn phòng rộng rãi. Gió len lỏi vào tâm trí của kẻ đang say ngủ kia khiến hần tỉnh giấc mộng đẹp. Vũ bật người ngồi dậy, như một thói quen, cậu đi ra phía ban công, ngồi đó ngắm vài cây hoa đang lao xao trong gió nhẹ. Trên nền bầu xanh xanh là những đám mây trắng bồng bênh đang trôi nhẹ nhàng. Tất cả như chậm lại, khiến người ta có thể cảm nhận được từng hơi thở, từng nhịp đập của con tim hay là từng cánh hoa bay, từng nốt nhạc đang du dương hòa bổng. Cậu còn nhớ một câu nói rất hay trong tập tiểu thuyết “Hôm nay tôi thất tình” đã có câu: “Suốt một đời, tôi thương họ nhiều hơn một chữ thương. Suốt một đời, chỉ dám mong họ mãi thương tôi đủ bằng một chữ thương.” Có khi nào trên đường đời tập nập, ta lại lướt qua nhau, phải chăng ta với người có tiền duyên kiếp trước. Một chữ duyên, hai chữ nợ, ba chữ tình, vốn dĩ có duyên mới có nợ, mà có nợ mới yêu nhau. Cho dù là nơi nào đi chăng nữa, miễn rằng tình cũ chưa phai, lòng người chưa dứt thì có chết vẫn trở về bên nhau ...

“Chỉ trắng xuân vẫn đa tình

Vì người ly biệt mọi cảnh hoa rơi.”

Hay chăng:

“Thà chẳng biết đền thành nghiêng nước đổ.

Bởi nhân gian thật khó trùng phùng.”

Vũ bước xuống nhà, đi bộ ra khoảng sân rộng. Ở đây có một ao cá nhỏ, nhìn những chú cá bơi lội tung tăng thấy vậy mà tự do biết bao. “Vì sao cá lại thích nước nhỉ ? Chắc có lẽ vì xung quanh nó toàn là nước, cá có thể mặt sức roi lệ mà không ai biết được rằng nó đang khóc ...” Cậu chỉ cười nhạt rồi ra ngoài đi dạo. Trời đã dịu nắng đi hẳn, thay vào những tia nắng đó là những cơn gió nhẹ nhàng khiến lòng người vô cùng thanh mát. Này gió là tiếng lá rơi chao nghiêng rất khẽ, này là tiếng hiu hiu của một chiều tà yên ả, hay là tiếng gió than khóc trong một đêm mưa tầm tã. Cùng đàn lạnh tẻ đến muôn chiều !

“Gió len qua ru sầu vang điệp khúc

Dư âm còn vọng tiếng gió chơi vui.”

Thế mới thấy, nhân tình thế thái chẳng ai có thể tỏ tường thấu triệt?

Vũ đi lòng vòng qua hàng ghế đá trong công viên, đi qua những hàng hoa đang ủ rũ, chỉ mong tìm lại một gì đó kỉ niệm, chỉ mong tìm lại một thứ gì thân quen, hay quan trọng hơn là muốn thấy một bóng hình quen thuộc ...

Hiện tại đã hơn 5h chiều, những ánh chiều tà đang le lói dần tắt và có vẻ như đang vẫy chào tạm biệt vì một ngày đã sắp kết thúc. Vũ chợt quay về nhà, trong lòng cậu lại dâng lên một nỗi buồn man mác. Cậu đi qua một con hẻm vắng người, không một tiếng động, không một bóng người lại khiến cậu cảm thấy ớn lạnh đến thấu xương tủy. Lấy hết sức bình tĩnh, cậu đi thật nhẹ nhàng từ tốn qua con hẻm đó đột nhiên có một đám thanh niên chặn đường, ngay cả việc thoái lui cũng chặn cả. Có khoảng chừng 5, 6 người gì đó, dáng vẻ lại giống côn đồ không phải hạng tốt lành gì cả. Cậu đưa mắt nhìn sơ qua rồi hỏi:

- Mấy người làm gì vậy ? Né đường ra !

- Em trai, cần gì nóng vội đến thế ! Bọn anh chỉ cần ít tiền tiêu xài thôi mà. – một tên nói.

- Tôi không có tiền.

- Nhìn dáng vẻ của em trai thì giống con nhà giàu, sao không có tiền cho được ? – tên đó lại dõng giọng hách dịch.

- – Vũ không nói gì cả, chỉ đưa tay đánh hất vài cái khiến tên đó ngã lăn ra đất. Hắn giận đến đỏ mặt quát lớn:

- Tụi bây xông lên hết cho tao ! Đánh cho nó chết. – những tên kia lại nháo nhào vô ức hiếp một người. Cho dù là học võ đi chăng nữa, thì việc một người đánh trả 5 đến 6 người là quá bất lợi. Những cú đánh như trời giáng, những cái đỡ rồi đáp trả cứ như một bộ phim hỗn độn. Sau dăm mười phút chống cự yếu ớt, cậu đành phải hứng chịu đòn. Bỗng nhiên những cái đánh đó dừng lại, thay vào là những tiếng rên la thảm thiết, Vũ chỉ hé hé mắt nhìn,

thấy một chàng trai khoảng hai mươi hai tuổi, dáng người cao lớn, dáng vẻ này tự dung cảm thấy quen thuộc làm sao. Những tên kia vội vã chạy đi, người thanh niên lại quay sang cậu, một giọng nói âm ập vang lên:

- Đây cậu có sao không ? – chàng trai đưa bàn tay đỡ cậu.

- Không ... không sao cả. – cậu đứng dậy nhưng chỉ cúi đầu lau những vết bẩn trên người.

- Cậu ... cậu ... cậu là ??? – bỗng nhiên anh ta lại ập ứng.

- Sao vậy ? Ô ... anh ... anh – cậu dần ngược nhìn anh, hai mắt mở ra thật to, nhìn thật rõ. Chính khuôn mặt này, chính giọng nói này, chính vóc dáng này, đã quá đỗi quen thuộc ... Chẳng phải là anh đó sao, chẳng phải là người cậu mong đợi nhớ thương đấy sao ? Nhưng bây giờ tự dung nước mắt cậu cứ rơi hoài thế, chẳng phải là cố nhân của 4 năm về trước đây sao ?

- Vũ ! Vũ ! Em đã đi đâu trong 4 năm qua, anh nhớ em, rất nhớ em !!! Anh xin lỗi, chỉ xin em, cho anh cơ hội cuối cùng ... Rằng anh mãi mãi yêu em, chỉ mình em. Không ... em không được phép đi nữa !!! Cả đời anh chỉ hối tiếc một điều là để mất em ! Chỉ duy nhất đó thôi, anh cầu xin em đấy. – những lời nói phát ra tận đáy lòng, những từ những chữ được anh phát ra âm ập lạ thường. Cố nhân ... vẫn nhớ cậu, vẫn yêu cậu như ngày nào. Huy ôm chặt lấy cậu, chỉ mong sao cậu không rời xa anh lần nào nữa ... Chỉ bấy nhiêu thôi ...

- Anh ... anh ... anh buông tôi ra. – cậu vùng mình né tránh cái ôm đó.

- Anh xin lỗi em ... Xin em cho anh một cơ hội ! Xin em chỉ một lần mà thôi !!!

- Được ! Anh muốn có cơ hội chứ gì ? Tôi sẽ cho anh cơ hội cuối cùng. Trong 15 phút, tôi sẽ đến một nơi, chỉ cần anh tìm được tôi. Xem như cả đời này tôi sẽ là của anh ... mãi mãi !

- Được ! Anh nhất định sẽ không để mất em lần nào nữa !

Chap 40: Hạnh Phúc cuối trời xa ...

Câu nói vừa dứt, Vũ đã chạy vút đi mất, không biết rằng cậu sẽ đi đâu, không biết rằng cơ hội của anh lúc này có được trọn vẹn. Chỉ đành khiến cho hết thảy tùy duyên ... Chỉ cần thứ gì nên nắm giữ thì cứ nắm giữ cho thật chặt. Tìm một bóng hình thiên biến vạn hóa trong cõi hồng trần này là sự khó khăn vô cùng. Mong rằng tay nắm chặt tay, đi đến cuối kiếp người thì chẳng gì hối tiếc nữa. Huy nguyện đem tất cả để đánh đổi lấy người mình yêu thương, nguyện cùng người tay trong tay sống một cuộc sống bình yên vui vẻ ! Thế là đủ rồi !

Đã trôi qua 15 phút, Huy lao nhanh trong ánh chiều tà huy hoàng vội tìm một bóng hình quen thuộc. Anh đến nhiều nơi khác nhau, anh tìm nhiều địa điểm, những nơi hai người từng đến, những nơi hai người đã đi qua, đã có kỉ niệm đẹp đẽ vô cùng ... Rốt cuộc là cậu ở đâu, rốt cuộc là ở đâu cơ chứ ? Mồ hôi trên người anh nhễ nhại, đầu tóc rối bù, chiếc áo đã lấm những vệt đất bụi, cho dù là tìm đến chân trời góc bể, dù đánh đổi cả mạng sống thì cũng phải tìm ... chỉ để nói lời yêu với họ mà thôi !!!

Trần Hoàng Vũ, đang đứng lẽ loi trên một đồng cỏ xanh mướt, đây là nơi anh đã đưa cậu đến, nơi khiến cậu thấy nhẹ nhàng và yên bình vô cùng. Và đây cũng là nơi đã xuất hiện trong giấc mơ cậu đến khắc sâu tâm trí. Vũ đứng nhìn ánh chiều tà đang dần lặn xuống ở chân trời xa, chỉ thấy đỏ cả một vòm trời. Nước mắt cậu khẽ rơi, từng giọt long lanh đến lạ thường. Rốt cuộc là anh đã bỏ cuộc hay chưa ? Chẳng phải người xưa vẫn còn đó sao, chẳng phải tình cũ còn đó hay sao ? Ôi ! Mới xót xa đau thương bị thảm làm sao ? Thật khổ thân cho một kẻ si tình ... Sống vì tình, đau vì tình, khổ cũng chỉ vì một chữ tình ...

Gió thổi mang ít hơi lạnh, những ngọn cỏ nhấp nhô như con sóng nhẹ nhàng. Vũ đứng đó, vẫn chờ một hình bóng, chỉ để thấy họ mà thôi ... Bỗng nhiên đằng sau có một cái ôm ấm áp, cậu cười trong nước mắt ngập tràn, nụ cười tựa như nụ hồng mới nở, như ánh trăng non cong cong đang tỏa sáng hạnh phúc. Anh bỗng thò thẻ bên tai:

- Không cho em đi nữa ! Bây giờ em chỉ mãi mãi là của mình anh. Có em, con tim anh mới có nơi trở về ... Anh chỉ muốn mỗi sớm mai thức dậy là thấy em, mỗi ngày đi làm về cũng được nhìn thấy em và cả trong giấc mơ cũng chỉ một mình em mà thôi. TRẦN HOÀNG VŨ !!! ANH YÊU EM !!!

- Anh ... anh ... Trong suốt 4 năm, chưa ngày nào em không nhớ về anh, chưa đêm nào em không khóc vì anh, chỉ mình anh thôi. Em muốn nói với anh một điều ... EM YÊU ANH !!!

Anh trao cậu một nụ hôn thấm thiết, nụ hôn cho cả những năm nhưng nhớ, cho những sự đau thương và hạnh phúc, nụ hôn đó chỉ anh và cậu, chỉ mãi trọn một trái tim, sự yêu thương lại đọng đầy sau cả một quá trình gian nan. Đến lúc này, không còn gì ngăn cản họ đến với nhau được nữa. Ánh chiều tà đang xa xa đang dần lặn xuống với những tia sáng cuối cùng, một tình yêu mãi mãi trọn vẹn cho đến sau này. Đến bây giờ Vũ và Huy đã thấy cái mà nhân gian tìm kiếm, cái làm mê luyến lòng người ... đó là HẠNH PHÚC CUỐI TRỜI XA !!!

----- HẾT -----

Lời nói cuối:

Thân chào các bạn đọc !

Vâng, vậy là bạn đã qua hết một tâm huyết của tôi rồi. Có lẽ rằng đối với bản thân mỗi người sẽ có những cảm nhận khác nhau. Có khi là hiểu cho giới tính thứ ba hơn, nhưng cũng có khi là khinh thường họ. Có rất nhiều người hỏi: “ Tại sao không viết ngôn tình ? Tại sao lại để hai người nam yêu nhau ?”

Quả thực rất nhiều lúc tôi định viết ngôn tình, tình yêu giữa nam và nữ, tuy nhiên những tình yêu đó đẹp đẽ nhưng là một chủ đề quá rộng rãi rồi. Tôi chỉ muốn đem từng con chữ, đem từng lời ăn tiếng nói để đấu tranh cho một cộng đồng LGBT. Rất mong quý bạn đọc thông cảm và hãy cảm nhận bằng chính cõi lòng của mình và hãy trân trọng những người xung quanh bạn ...

Con người ta suy cho cùng cũng chẳng biết được mình sẽ đi được bao xa, sẽ gặp được những người như thế nào. Những cuộc gặp gỡ tuy thoáng qua nhưng cũng đủ là một chữ “duyên”. Tôi có một điều muốn khuyên các bạn rằng, những gì mình có được thì hãy cố trân trọng để sau này khỏi phải hối tiếc. Và tình yêu đối với mỗi người là mỗi định nghĩa khác nhau, nhưng chung quy lại về một điều rằng: “tình yêu là khi hai con tim cùng chung một nhịp đập, là lúc cả đôi bên vun đắp tình cảm...” Yêu cũng từ chữ duyên mà thành, duyên là nguồn gốc căn bản của mọi cuộc tình. Rằng đôi người trông được mấy Thanh minh, còn được bao nhiêu chữ “DUYÊN” nữa đây ? Hay chẳng là lấy hết sức bình sinh mà yêu nhau, hay là ta đứng trông đó rồi để người rời xa. Đừng để hối tiếc điều gì cả:

“ Hoa lê trắng nhạt liễu sẫm xanh

Bông liễu theo hoa bay rợp thành

Nhánh tuyết đăng Đông sao sầu muộn

Đôi người trông được mấy Thanh minh.”

Tình là mê luyến, tình cũng là bi ai. Kẻ vì tình lại khổ cực muôn phần, kẻ vì yêu lại đau đớn tận xương tủy ... Trong cả một quá trình viết truyện, tôi chỉ đủ đúc kết lại một câu nói rằng: “nếu có kiếp này xin đừng đợi kiếp sau ... Mà nếu có kiếp sau cũng xin đừng để hối hận như kiếp trước ...”

Thân chào tạm biệt:

TIỂU_HỒ_LI – PHẠM KHẮC HIẾU

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Cuối Trời Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.